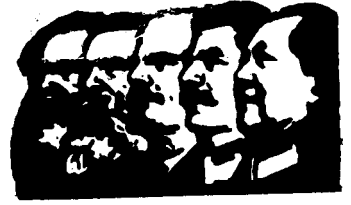

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ-ΦΑΞ 5232553 ΤΡΙΤΗ 26 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 2000 ΑΡ. ΦΥΛ. 365 ΔΡΧ 200

ΗΤΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

Από τα περιεχόμενα

- Τουρκικές φυλακές(σελ.4)
- Κόμμα Αβραμόπουλου (σελ.3)

Η Σύνοδος κορυφής της Νίκαιας δεν πήγε καλά. Και δεν πήγε καλά όχι τόσο εξ αιτίας των αποτελεσμάτων της, αλλά εξ αιτίας της ίδιας της φύσης και της έντασης των αντιθέσεων στη διάρκεια της διεξαγωγής της.
Η Σύνοδος της Νίκαιας κατά τη γνώμη μας εγκαινιάζει μια περίοδο κρίσης της διαδικασίας της Ευρωπαϊκής ενοποίησης.

χώρα σε αυτό το όργανο μετά τη διεύρυνση. Οι αποφάσεις σε αυτό το όργανο δεν παίρνονται με απλή πλειοψηφία των ξεχωριστών κρατών γιατί κάθε κράτος έχει διαφορετικό πληθυσμό. Έτσι κάθε χώρα έχει θεσμοθετημένο ένα αριθμό ψήφων σε χοντρές γραμμές ανάλογο με τον πληθυσμό της. Για να παρθεί μια απόφαση σήμερα πρέπει αυτή να μαζεύει έναν αριθμό ψήφων ίσο με το 71% των ψήφων που διαθέτει το σύνολο (δηλαδή 62 ψήφους σε σύνολο 87. Αυτό ονομάζεται στην ευρωπαϊκή γλώσσα σταθμισμένη πλειοψηφία qualified majority). Ως τη Νίκαια οι 4 μεγάλες χώρες είχαν από 10 ψήφους η κάθε μια, η Ισπανία 8, και οι υπόλοιπες από 5 έως 2. Στην Νίκαια οι ψήφοι ανασταθμίστηκαν και πήραν από 30 ψήφους οι 4 μεγάλες, 28 η Ισπανία και η Πολωνία και αναλογικά λιγότερους οι μικρότερες χώρες. Τώρα το ποσοστό ψήφων που χρειάζεται για μια απόφαση είναι 73,4%, δηλαδή η απόφαση δυσκόλεψε κατά τι. Όμως το πρόβλημα δεν είναι αυτό. Το πρόβλημα είναι ότι για να γίνει η αναστάθμιση των ψήφων οι χώρες πέρασαν σε έναν εθνικό πολιτικό πόλεμο ανάμεσά τους που παρόμοιο δεν είχε γνωρίσει ποτέ Συμβούλιο Κορυφής.

Ο ΠΙΟ ΠΑΡΩΧΗΜΕΝΟΣ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Εδώ αναβίωσε και έλαμψε ο πιο

συνέχεια στη σελ. 2

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΒΙΟΜΗΧΑΝΙΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ

Σε νέα φάση μπαίνει το ζήτημα του Σεκουγχρονισμού της Πετρόλα. Μετά την καμπάνια της ΟΑΚΚΕ στην πόλη της Ελευσίνας αρχικά με αφισκοκόλληση και ύστερα με μοίρασμα προκήρυξης, που κατήγγειλε τους τραμπουκισμούς σε βάρος μελών της οργάνωσής μας από μέλη της “Επιτροπής κατά των επεκτάσεων”, και τις συζητήσεις του Σωματίου των εργαζομένων στην τηλεόραση, η κοινή γνώμη στην Ελευσίνα άλλαξε στάση.

Αυτή η αλλαγή στη στάση του λαού φάνηκε εύγλωττα με την αποχή του από τη συγκέντρωση που έκανε η “Επιτροπή” την προηγούμενη εβδομάδα στην Αθήνα, έξω από το υπουργείο Εξωτερικών. Δεν ήταν πάνω από 50-90 άτομα, τη στιγμή που η Επιτροπή έκανε μεγάλη κινητοποίηση με ντουντούκες για δύο μέρες σε όλη την Ελευσίνα και τις γύρω περιοχές. Η αποχή αυτή δείχνει την καχυποψία του λαού απέναντι στην

Επιτροπή και τη διάθεση των πιο προλεταριακών στοιχείων της Ελευσίνας να γίνει η επένδυση και να ανακουφιστεί η περιοχή από την τεράστια ανεργία (φτάνει και το 35%). Αν δεν προχωρήσει η επένδυση τότε όχι μόνο θα απολυθούν πάνω από 400 εργαζόμενοι στην Πετρόλα, γιατί το διωλιστήριο από μονάδα παραγωγής καυσίμων θα μετατραπεί σε μονάδα εμπορίας καυσίμων που χρειάζεται λιγότερο προσωπικό για να λειτουργήσει, αλλά θα γίνει αντιληπτή η συρρίκνωση της κατανάλωσης από μια σειρά επαγγελματίες (ταβέρνες, σούπερ μάρκετ, καφετέριες κλπ).

Οι εχθροί της βιομηχανίας αναγκάστηκαν να αναδιπλωθούν κυρίως γιατί φοβήθηκαν ότι μετά από το ξεθάρρρεμα του κόσμου θα έβγαιναν στο δρόμο οι εργάτες της Πετρόλα που και αυτοί άρχισαν να μη φοβούνται τους σοσιαλφασίστες. Ήδη το σωματείο των εργατών είχε βάλει στο Ερ-

συνέχεια στη σελ. 13

Η Σύνοδος αυτή είχε να λύσει ζητήματα θεσμικής λειτουργίας της νέας Ένωσης των 27 μελών η οποία θα προκύψει από την διεύρυνση της υπάρχουσας με τα 12 νέα κράτη της κεντρικής, ανατολικής και νοτιοανατολικής Ευρώπης. Είχε δηλαδή να αποφασίσει πόσους ψήφους θα είχε κάθε παλιά και κάθε νέα χώρα στα Συμβούλια υπουργών, ποια τα θέματα στα οποία θα ισχύει η αρχή της πλειοψηφίας, ποιο το μέγεθος και η σύνθεση της Κομισιόν (δηλαδή του Εκτελεστικού γραφειοκρατικού οργάνου), ποια τα όρια του μηχανισμού της “ενισχυμένης συνεργασίας”.

Αυτά είναι όλα σοβαρά ζητήματα και η ευρωπαϊκή ενοποίηση ήδη έχει σκοντάψει σε όλα αυτά και θα σκοντάψει περισσότερο μετά την διεύρυνση. Όμως από όλα αυτά τα ζητήματα το πιο βασικό στη Νίκαια ήταν το ζήτημα των ψηφοφοριών στο βασικό όργανο της Ένωσης που είναι το Συμβούλιο Υπουργών. Σε αυτό έγινε όλη η σύγκρουση και πάνω σ’ αυτό δηλητηριάστηκαν οι σχέσεις μεταξύ των μελών της Ένωσης.

Αυτό που κρίθηκε στη Σύνοδο ήταν πόσους ψήφους θα είχε κάθε

**ΜΕΓΑΛΟ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ
ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ Η ΣΥΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ
(σελ.6)**

ΗΤΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

παρωχημένος εθνικισμός και τα χειρότερα μεγαλοκρατικά και εθνικά κόμπλεξ. Στο τέλος επιτεύχθηκε μια κατ' αρχήν συμφωνία, αλλά σχεδόν όλοι είναι εξοργισμένοι με όλους, κυρίως όλοι ενάντια στη Γαλλία. Λέμε κατ' αρχήν συμφωνία γιατί την οριστική πρέπει να την υπογράψουν τα εθνικά κοινοβούλια κάθε χώρας και ακόμα γιατί μερικές λεπτομέρειες έμειναν συγκεχυμένες όχι από βιασύνη, αλλά για πολιτικούς λόγους. Πρόκειται κυρίως για το γεγονός ότι την τελευταία στιγμή για να ικανοποιηθεί το Βέλγιο και να φτάσει σε ψήφους την Ολλανδία δόθηκαν και στη Λιθουανία και στη Ρουμανία συνολικά 3 ψήφοι παραπάνω που όμως δεν μετρήθηκαν στην τελική σταθμισμένη πλειοψηφία και θα πρέπει να γίνει αργότερα η σωστή ρύθμιση. Αυτή τη "λεπτομέρεια" νομίζουμε ότι θα την ξανασυναντήσουμε σαν βουνό σε λίγο.

Οι μεγάλες γραμμές αντιπαράθεσης ήταν βασικά δύο. Η πρώτη ήταν εκείνη που αντιπαρέθεσε τη Γαλλία στη Γερμανία. Η πρόταση της Γαλλίας που είχε την προεδρία, ήταν οι τέσσερις μεγάλες χώρες να έχουν από 30 ψήφους. Η Γερμανία όμως ζήτησε περισσότερους ψήφους και είχε δίκιο γιατί μετά την ενοποίηση έχει 25% παραπάνω πληθυσμό από τις υπόλοιπες τρεις. Η Γαλλία της αρνήθηκε αυτήν την υπεροχή με απόλυτο τρόπο στηριγμένη σε μια παλιά άτυπη συμφωνία για την ισοδυναμία των μεγάλων. Έδωσε μόνο για αντάλλαγμα περισσότερες αναλογικά έδρες στην Γερμανία στο Ευρωκοινοβούλιο. Πιασμένες από αυτή την ασυνεπή στάση της Γαλλίας απέναντι στη Γερμανία δύο μικρές χώρες πρόβαλαν εθνικιστικού περιεχόμενου ανάλογες διεκδικήσεις: η Πορτογαλία που ζήτησε περισσότερους ψήφους για να μην υστερεί πολύ έντονα από την Ισπανία, που ανέβηκε πολύ, και κυρίως το Βέλγιο, που απαίτησε να έχει οπωσδήποτε τους ίδιους ψήφους με την Ολλανδία.

Η Γαλλία που είχε την προεδρία και καθοδηγούσε τη διαδικασία συμπεριφέρθηκε αρκετά σκαιά σ' αυτούς τους μικρούς ταραξίες και τους επέπληξε για τον στενό τρόπο που αντιμετώπιζαν το θέμα. Όμως οι πάντες ανταπάντησαν στη Γαλλία πως δεν έχει δικαίωμα να δίνει τέτοια μαθήματα αφού η ίδια έδειξε το πιο στενό αντιενωτικό πνεύμα με τη στάση της απέναντι στη Γερμανία.

Τα πράγματα είναι ιδιαίτερα δυσάρεστα γιατί αποδεικνύεται ότι πίσω από την πολυήμερη διένεξη της Νίκαιας δεν κρύβεται κάποια συμπτωματική συνάντηση μερικών ακραίων συντηρητικών κρατικών εκπροσώπων, αλλά ένα όλο και πιο βαθύ και όλο και πιο επεκτεινόμενο πνεύμα στενού εθνικισμού και ευρωσκεπτικισμού σε ό-

λες τις ευρωπαϊκές χώρες. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι πρωθυπουργοί που ζητούσαν περισσότερους ψήφους δεν το έκαναν στο όνομα ενός σοβαρού επιχειρήματος, αλλά στο όνομα της κοινής γνώμης των χωρών τους που δεν θα τους συγχωρούσε μια εθνική υποχώρηση. Στην Monde της 20 Δεκεμβρίου δημοσιεύτηκαν μικρά αποσπάσματα από τα πρακτικά των διαπραγματεύσεων της Νίκαιας στις στογμές οξύτητας. Εκεί διαγράφεται το βάθος του προβλήματος. Σε κάποια στιγμή ο Γκουτέρες της Πορτογαλίας φώναζε: "Εγώ το καταλαβαίνω, αλλά ο πληθυσμός (της Πορτογαλίας) δεν θα το καταλάβει" (σ.σ. εννοεί να πάρουμε πολύ λιγότερους ψήφους από την Ισπανία). Ο δε Σρέντερ παρατήρησε ότι δύσκολα "θα πουλήσει αυτή την κατανομή στη Γερμανία", εννοώντας την υποχώρησή του στους ψήφους απέναντι στη Γαλλία. Όλοι λίγο πολύ επικαλέσθηκαν τις δυσκολίες που θα έχουν στα κοινοβούλιά τους να περάσουν μια συμφωνία που δεν θα τους δίνει ιδιαίτερη ισχύ.

Σε τελική ανάλυση το αποτέλεσμα στο ζήτημα των ψήφων ευνοεί τα μικρά κράτη σε βάρος των μεγάλων κρατών και τελικά των μεγάλων πληθυσμών. Επίσης το ότι το 71% έγινε 74%, δηλαδή ότι προηγούμενα ένα 29% ψήφους μπορούσε να μπλοκάρει μια απόφαση, ενώ τώρα μπορεί το 26% δείχνει μια τάση οπισθοδρόμησης, μια κίνηση παραλυτική.

Στην πραγματικότητα η Νίκαια απομακρύνει ακόμα περισσότερο την Ευρώπη από την ομοσπονδιακή υπερεθνική αντίληψη. Γιατί **μία τέτοια αντίληψη θα έριχνε περισσότερο βάρος στις αναλογίες εκπροσώπησης υπέρ των πληθυσμών παρά υπέρ των κρατών**. Η σύγκρουση των μικρών με τους μεγάλους στη Νίκαια δεν είναι μια φυσική εκδήλωση της άμυνας των μικρών απέναντι στους μεγάλους, αλλά είναι εκδήλωση του αντιδραστικού εθνικισμού, που στις μικρές ευρωπαϊκές χώρες εκστρατεύει εδώ και χρόνια ενάντια στο "διευθυντήριο των μεγάλων" επειδή διευκολύνεται ακριβώς από αυτή την ανισότητα στον όγκο των κρατών και τις αντίστοιχες λαϊκές προκαταλήψεις.

Όμως η ιστορία της Ευρ. Ένωσης δείχνει ότι ποτέ δεν υπήρξε κάποια ουσιαστική γραμμή αντιπαράθεσης ανάμεσα σε μικρούς και μεγάλους. Οι γραμμές αντιπαράθεσης ήταν πάντα ανάμεσα σε μπλοκ κρατών που διαμορφώνονταν ανάλογα με το βαθμό οικονομικής ανάπτυξης ή ανάλογα με την πολιτική στρατηγική του καθενός για το χτίσιμο της Ευρώπης και τις διεθνείς σχέσεις. Η αντιπαράθεση "μικροί, μεγάλοι" σημαίνει επιστροφή στην εποχή του εθνικισμού.

Δεν είναι τυχαίο που σ' αυτό το κενό χώθηκε και ο Σημίτης για να χύσει το δηλητήριό του και να οξύνει αυτή την αντιπαράθεση. Βέβαια ο πράκτορας αυτός, αιώνιος

κεντριστής φρόντισε να μη βγει πολύ μπροστά και εκτεθεί. Είναι χαρακτηριστικό πως πέταξε την κουβεντούλα την πιο επικίνδυνη για ρήξη στιγμή, αλλά ίσα που να ακούγεται, (αυτό φαίνεται και στα πρακτικά που προαναφέραμε).

ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΙ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΜΠΛΟΚΑΡΟΥΝ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Η υπόθεση των "μικρών, μεγάλων" δεν είναι όμως μόνο ιδεολογικά σημαντική. Η ένταση σ' αυτό το επίπεδο δεν είναι άσχετη από τα τρομακτικά πρακτικά αποτελέσματα που θα έχει μια τέτοια κατανομή ισχύος στην μελλοντική λειτουργία της Ευρώπης, ιδίως αν ενταχθούν σ' αυτήν και τα κράτη της πρώην Γιουγκοσλαβίας.

Σε μια τέτοια περίπτωση θα μπορούν τα κράτη της ανατολικής και νοτιοανατολικής Ευρώπης να μπλοκάρουν οποιαδήποτε απόφαση της Ένωσης. Σύμφωνα με απόφαση της Συνόδου, στην οποία επέμεναν ιδιαίτερα οι Σημίτης - Γ. Παπανδρέου, για να περάσει μια απόφαση δεν απαιτείται μόνο το 74% των ψήφων, αλλά και το 51% του αριθμού των κρατών. Αλλά ξέρουμε ότι από πολιτική άποψη κράτος της ανατολικής και νοτιοανατολικής Ευρώπης, σημαίνει κατά κανόνα κυβέρνηση φιλική ή το πολύ ουδέτερη απέναντι στο Κρεμλίνο.

Αν προσθέσει κανείς σε τέτοια κράτη και τους ουδετεριστές του Βορρά, Φιλανδία και Σουηδία, που έχουν μια αστική τάξη με ειδική ιστορική ανοχή ή και συμπάθεια στους χιτλερικούς, μπορεί να υποθέσει τι θα γίνει στα ευρωπαϊκά συμβούλια τη στιγμή που το Κρεμλίνο θα αρχίσει να δίνει πιο χοινοτρόχα χτυπήματα στον μαλθακό γίγαντα που λέγεται Ευρ. Ένωση. Ακόμα και αν αυτό συμβεί πριν περάσουν τα κράτη της πρώην Γιουγκοσλαβίας στην Ένωση, ρωσόφιλες κυβερνήσεις θα μπορούν με τη βοήθεια των αρχιϋφεσιακών της Γερμανίας να κυριαρχούν στην Ευρώπη.

Αυτό δεν θα συμβαίνει μόνο στο επίπεδο των Συμβουλίων των υπουργών, αλλά και μέσα στην Κομισιόν, στην οποία οι μικρές χώρες με τη νέα ρύθμιση γίνονται ακόμα ισχυρότερες όταν τα μέλη της Κομισιόν φθάσουν στα 27. Γιατί τότε όλες οι χώρες θα διαθέτουν από έναν μόνον επίτροπο και δεν θα διαθέτουν δύο επιτρόπους οι ισχυρές χώρες όπως γίνεται σήμερα.

Είναι σίγουρο ότι η γραμμή αντιπαράθεσης "μικρών, μεγάλων" θα εξελιχθεί με τα χρόνια σε μια μεγάλη στρατηγική εφεδρία για το Κρεμλίνο, κυρίως επειδή η πλειοψηφία των μικρών είναι ακριβώς τα κράτη που ιστορικά εξαιτίας της γειτνιάσής τους με τον τσαρισμό, καταταμαχίστηκαν από αυτόν για να μην ενοθθούν σε μεγαλύτερα σύνολα. Δεν θα πρέπει να μας διαφεύγει ότι στην επερ-

χόμενη διεύρυνση το πιο μικρό, το πιο διαβρωμένο από τη Ρωσία, και το πιο εκρηκτικά διασπασμένο κράτος είναι η Κύπρος. Η Κύπρος θα είναι ταυτόχρονα η πραγματική μονάδα μέτρησης και η ωρολογιακή βόμβα της ευρωπαϊκής οικοδόμησης. Άλλωστε δεν είναι τυχαίο ότι χάρη στην Κύπρο και την Ελλάδα, δηλαδή τους πιο πιστούς ακολούθους των νέων Τσάρων στην Ευρώπη η επέκταση της Ευρώπης προβλέπεται να περιέχει προς το παρόν όλους τους αιτούντες πλην της Τουρκίας.

Αν σκεφτεί κανείς βαθύτερα θα διαπιστώσει ότι αυτό το κατάντημα της Ευρώπης, αυτή η ανοιχτή υποχώρηση στους εθνικισμούς και αυτή η καλυμμένη υποχώρηση και η τύφλα απέναντι στον νεοτσαρισμό είναι δεμένη με την ιμπεριαλιστική εξαχρείωση και την ηθική παρακμή της αστικής τάξης της Ευρώπης. Αυτή πάλι με τη σειρά της ενισχύεται από την στρατηγική πολιτική και οργανωτική υποχώρηση του παγκόσμιου, αλλά και του ευρωπαϊκού συνειδητού προλεταριάτου.

Ο αληθινός δείκτης της ευρωπαϊκής ενοποίησης περνάει μέσα από την στάση της Ευρώπης προς τα έξω, και πιο ειδικά από τη στάση της απέναντι σε εκείνη την πολιτική που αποτελεί το αντίθετο της εθελοντικής ένωσης των κρατών. Τετοια κατ' εξοχήν πολιτική είναι ο χιτλερικού τύπου ηγεμονισμός μεγάλης δύναμης που εκδηλώνει ο ρώσικος σοσιαλιμπεριαλισμός παντού στην Ανατολή και που στην Τσετσενία έχει φτάσει στην απόλυτη κτηνωδία. Για να διαφυλάξει τα οικονομικά του κέρδη και να επωφεληθεί από τις ρώσικες ενεργειακές δυνατότητες το δυτικοευρωπαϊκό μονοπώλιο έχει πουλήσει όλα τα καταπιεσμένα έθνη του Καύκασου και της κεντρικής Ασίας στους δημίους τους. Τα ίδια κάνει απέναντι στον κινέζικο φασισμό, τα ίδια απέναντι στους μουλάδες του Ιράν, τα ίδια απέναντι στις αφρικάνικες νέες αρπακτικές και φιλοπόλεμες δικτατορίες, τα ίδια παντού. Με τέτοιες αρχές προς τα έξω δεν θα μπορούσε παρά η Ευρώπη να αποσαθρώνεται και από τα μέσα.

ΤΕΛΜΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΗ ΤΗΣ ΠΛΕΙΟΨΗΦΙΑΣ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΜΕΝΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Αυτός είναι ο λόγος που η Νίκαια δεν αποτέλεσε μόνο ένα πωσωγύρισμα στο ζήτημα της αναστάθμισης των ψήφων και της Κομισιόν, αλλά παγίωσε το τέλμα και στα δύο άλλα μεγάλα ζητήματα: στο ζήτημα της έκτασης της αρχής της πλειοψηφίας και στο ζήτημα των ενισχυμένων συνεργασιών.

Ως γνωστό σε μια σειρά μεγάλα ζητήματα, όπως αυτά της εξωτερικής πολιτικής της Κοινότητας, ή ζητήματα που άπτονται της εθνικής πολιτικής των κρατών δεν ισχύει η αρχή της πλειοψηφίας (εννοείται ούτε της σταθμισμένης).

Επίσης αυτή η αρχή δεν ισχύει ούτε για μερικούς καίριους τομείς οικονομικής και κοινωνικής λειτουργίας, όπως η φορολογία στο εισόδημα, η φορολογία των επιχειρήσεων και των καταθέσεων, η διάρκεια και οι όροι της εργασίας, η κοινωνική ασφάλιση, η μείωση των δημοσίων εξόδων, η μείωση της γραφειοκρατίας, η κοινωνική πολιτική.

Όλα αυτά εξαιρούνται από την εφαρμογή της αρχής της πλειοψηφίας με αποτέλεσμα μια όλο και πιο μεγάλη Ευρώπη, που ενοποιείται όλο και περισσότερο χρηματικά και εμπορικά, να μένει πολιτικά, οικονομικά και κοινωνικά ακυβέρνητη.

Η Σύνοδος της Νίκαιας ενέταξε μόνο κάποια ζητήματα όπως το εθνικό εμπόριο, τη μετανάστευση και τις ενισχύσεις στις περιφέρειες στην αρχή της πλειοψηφίας. Αλλά και αυτά εντάχθηκαν με τον πιο ελλειμματικό τρόπο, δηλαδή προσδιορίστηκε η εφαρμογή τους μετά από πολλά χρόνια ή με πολλούς περιοριστικούς όρους (όπως η μετανάστευση και το πολιτικό άσυλο που προσδιορίστηκαν για το 2004), ενώ τα πιο σοβαρά που είχαν προγραμματιστεί όπως η φορολογία και η κοινωνική πολιτική παραμερίστηκαν ασυζητητί.

Η μόνη πραγματική διέξοδος που έχει μείνει στην Ευρώπη να προχωρήσει λίγο προς τα μπρος είναι οι "ενισχυμένες συνεργασίες" δηλαδή η δυνατότητα μερικών

συνέχεια στη σελ. 12

Παρακαλούμε τους αναγνώστες μας να στέλνουν τα γράμματά τους στην Τ. Θυρίδα 8371, Τ.Κ. 10010

Για τις οικονομικές σας ενισχύσεις χρησιμοποιήστε το νέο λογαριασμό μας στην Εθνική Τράπεζα: 300/764962-29 ή την Τ.Θ. 8371 Τ.Κ. 10010 στο όνομα Κ. Κούτελος

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο

Κώστας Κούτελος Χαλκοκονδύλη 35

5ος όροφος Τ.Θ. 8371

Τ.Κ. 100 10 Αθήνα Τηλ.-Φαξ. 5232553

Ετήσια συνδρομή: 5.000

Εξαμηνιαία: 2.500

ΜΕ ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ ΤΟΥ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΥ ΦΕΡΝΟΥΝ ΤΟΝ ΣΥΝ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Είχαμε γράψει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας ότι είχε διαμορφωθεί ένα κλίμα έντεχνης πολιτικής ενθάρρυνσης στον Αβραμόπουλο απ' όλα τα κόμματα του σοσιαλφασιστικού μετώπου για να προχωρήσει αυτός σύντομα στη δημιουργία κόμματος.

Έτσι ο Αβραμόπουλος που δίσταζε τόσα χρόνια προχώρησε ξαφνικά στην εξαγγελία της μελλοντικής δημιουργίας κόμματος.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ

“ΤΟΥ ΑΒΡΑΜΟΠΟΥΛΟΥ”

Είχαμε αναφέρει σε παλιότερο άρθρο μας ότι ο ένα κόμμα Αβραμόπουλου δεν θα έχει μέλλον γιατί θα έχει συγκροτηθεί πολιτικά πάνω σ' ένα οικουμενικό, υπερκομματικό πρόσωπο που θα συντριβεί όταν εμπλακεί στην πολιτική κόνιστρα. Για καιρό όμως το σοσιαλφασιστικό καθεστώς εμπόδιζε τη δημιουργία του γιατί υπήρχε κίνδυνος όσο ακόμα δεν είχε σταθεροποιηθεί η ηγεσία του Καραμανλή στη ΝΔ να προκληθεί συσπείρωση φιλοευρωπαϊκών και αναπτυξιακών στελεχών της ΝΔ από τον καταλύτη Αβραμόπουλο και να δημιουργηθεί πραγματικός κίνδυνος ανατροπής της ηγεσίας Καραμανλή, και ενδεχόμενο παρέμβασης ενός ισχυρού πολιτικά αυτονομημένου Αβραμόπουλου στα εσωτερικά της ΝΔ. Αυτή η εποχή πέρασε οριστικά από τη στιγμή που τα στελέχη αυτά διαγράφηκαν (Μάνος, Σουφλιάς, Παπακωνσταντίνου κ.λπ.) και στη συνέχεια διασπάστηκαν και απομονώθηκαν. Η παράταξη του Μάνου πέτυχε πολύ μικρά εκλογικά ποσοστά και τελικά ο ίδιος γύρισε στην αγκαλιά του Καραμανλή με επαχθείς όρους.

Ο Αβραμόπουλος όπως όλοι διαπίστωσαν έκανε πράγματι μία αρχή χωρίς στέλεχη, πρόγραμμα, και θέσεις με σύνθημα “περισσότερο φως”, τη στιγμή που η πολιτική του ίδιου τυλίγεται από ένα απέραντο σκοτάδι. Η γύμνια του Αβραμόπουλου αποδειχτηκε με την πρωτοφανή στα πολιτικά χρονικά εξαγγελία μελλοντικής σύστασης ενός κόμματος δίχως τίτλο και πρόγραμμα εκτός από το χαρακτηρισμό “κόμμα Αβραμόπουλου”.

Ο Αβραμόπουλος δεν θα αποκτήσει ποτέ θέσεις ενάντια στα πέντε κόμματα που να τον διαφοροποιούν από αυτό γιατί αυτό σημαίνει σύγκρουση. Ο Αβραμόπουλος όμως θέλει να βασιστεί στη συναίνεση, δηλαδή στην ήδη υπάρχουσα πολιτική βάση που την αποτελούν τα πέντε κόμματα. Υποτίθεται ότι αντλεί τη δύναμή του από τη δημοτικότητα του στο λαό. Αυτή όμως είναι πλαστή. Ήδη η δημοτικότητά του μειώθηκε από τα φοβερά ποσοστά του 70%, ή του 50% που πήρε στις δημοτικές, στο 15% όταν απόκτησε κάποια κομματική οντότητα, και μέσα σε συνθήκες ευνοϊκής μεταχείρισης από κόμματα και ΜΜΕ.

Αλλά και αυτή η δημοτικότητα βασίζεται μόνο σε μία εικονική πραγματικότητα, δεν έχει υλική βάση μέσα στους διοικητικούς, κρατικούς, συνδικαλιστικούς και οικονομικούς μηχανισμούς. Αυτό το πεδίο έχει γραπωθεί γερά και έχει καταληφθεί από τις ήδη υπάρχουσες πολιτικές δυνάμεις που εκφράζονται από τα τέσσερα κόμματα και τα έμπειρα αδέστακα στελέχη τους.

Όμως παρά το γεγονός ότι αυτά τα κόμματα ελέγχουν τους μηχανισμούς ε-

ξουσίας δεν έχουν καταφέρει να ελέγξουν την κομματική τους βάση και την κοινωνική βάση συνολικά. Σ' αυτό το πεδίο υπάρχει ένα κενό εξουσίας που το χρησιμοποίησε ο Αβραμόπουλος για να φουσκώσει.

Το “κόμμα Αβραμόπουλου” αν τελικά συσταθεί είτε θα εξοντωθεί όταν ενοχλήσει το καθεστώς, είτε θα απορροφηθεί από αυτό, αφού ο Αβραμόπουλος μπροστά στη φιλοδοξία του για εξουσία είναι διατεθειμένος να εγκαταλείψει έστω και αυτή την ελάχιστη αρχή του αντικαθεστωτικού λαϊκισμού.

ΕΠΙΤΑΧΥΝΣΗ ΤΗΣ ΕΙΣΟΔΟΥ ΣΥΝ ΣΤΟ ΠΑΣΟΚ

Όπως είχαμε αναλύσει στο προηγούμενο άρθρο μας, η δημιουργία του κόμματος Αβραμόπουλου σήμερα είναι χρήσιμη για το σοσιαλφασιστικό μέτωπο κυρίως γιατί προωθεί τις διαδικασίες της εισόδου του ΣΥΝ μέσα στο ΠΑΣΟΚ και στην κυβέρνηση. Η είσοδος αυτή είχε σχεδιαστεί μέσα από τις διάφορες “αριστερές ομάδες” που έχουν προέλθει από το χώρο του ΣΥΝ με κέντρο την ΑΕΚΑ του Μπίστη, και δορυφόρους τις διάφορες “πρωτοβουλίες” και “κινήσεις” πολιτών στις οποίες έχει ήδη προταθεί η συμμετοχή στις προσυνεδριακές διαδικασίες του ΠΑΣΟΚ. Αλλά η είσοδος αυτή έχει αναχαιτιστεί από την αντίδραση των λεγόμενων “ιστορικών στελεχών του ΠΑΣΟΚ” δηλαδή του παλιού κομματικού μηχανισμού του ΠΑΣΟΚ, που δε θέλει να χάσει τα προνόμια του. Οι αντιστάσεις αυτού του μηχανισμού επιχειρείται να καμφθούν με την εμφάνιση της “συντηρητικής απειλής” Αβραμόπουλου.

Έτσι αμέσως μετά την εξαγγελία του Αβραμόπουλου ο Σημίτης μίλησε για δύο πόλους στην ελληνική κοινωνία, εννοώντας το δεξιό και τον αριστερό και δηλώνοντας την ανάγκη συσπείρωσης του “αριστερού” πόλου ενάντια στο “συντηρητικό”. Εν χορώ τα “αριστερά κόμματα” ήρθα να ενισχύσουν τη θέση του Σημίτη. Το ψευτοΚΚΕ μίλησε για παιδί της ολιγαρχίας, και ο ΣΥΝ για έκφραση του συντηρητισμού.

Ο Γ. Παπανδρέου αν και βρισκόταν στο Νεπάλ έκανε αμέσως δηλώσεις για την ανάγκη της “μετεξέλιξης” ώστε το ΠΑΣΟΚ “να εκφράσει πλατιά στρώματα” (Εξουσία, 20/12/2000). Ήδη ο Σκανδαλίδης είχε χτυπήσει το καμπανάκι για Αβραμόπουλο λέγοντας σε ομιλία του στον Τομέα Οργανωτικού του ΠΑΣΟΚ ότι “για να επιβιώσουμε πρέπει να μετεξελιχθούμε” (Εξουσία, 4/12/2000).

Ανάλογη πρόωθηση της συνεργασίας με το ΠΑΣΟΚ γίνεται και από τον ΣΥΝ. Διαβάζουμε στα Νέα, 23-24/12/2000: “Η στάση του Αριστερού Ρεύματος (σ.σ. του ΣΥΝ) απέναντι στις συνεργασίες με το ΠΑΣΟΚ δεν είναι εμπόδιο: “Και οι πιο

αδιάλλακτοι το ξανασκέφτονται. Ο Δραγασάκης υπήρξε υπουργός, υπάρχει μια κουλτούρα συμμετοχής σε κυβερνητικά σχήματα”, υποστηρίζει ένα στέλεχος της μειοψηφίας. “Το ΠΑΣΟΚ και ο ΣΥΝ είναι υποχρεωμένοι από τα πράγματα να αρχίσουν να συζητούν. Αλλιώς ανοίγουν το δρόμο για να έρθει στα πράγματα ο Συνσπισμός της Δεξιάς, να μετατοπιστεί ο άξονας προς τα δεξιά”, προσθέτει”. Στο ίδιο δημοσίευμα αναφέρεται ότι η διάφορες “αριστερές ομάδες” ΑΕΚΑ, Δίκτυο και Πρωτοβουλία θα σχηματίσουν ένα χαλαρό σχήμα πιθανόν μέσα στο Ιανουάριο, ενδεχόμενο που επιβεβαιώνει και το Βήμα (17/12/2000). Με αυτό τον τρόπο αποδεικνύεται ότι αυτά τα σχήματα δεν ήταν τίποτα άλλο παρά η είσοδος του ΣΥΝ μέσα στο ΠΑΣΟΚ σε δόσεις ώστε να μην προκληθούν αντιδράσεις. Ο ίδιος ο Ν. Μπίστης υποστηρίζει ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μια διεύρυνση της Κεντροδεξιάς και η απάντηση βρίσκεται σε μια διεύρυνση της Κεντροαριστεράς που πρέπει να γίνει με πρωτοβουλία Σημίτη.

Το ΔΗΚΚΙ βρίσκεται ήδη σε δορυφορική τροχιά γύρω από το ψευτοΚΚΕ και τον ΣΥΝ, μέσα από συνεργασίες σε διάφορα θέματα με αυτά τα δύο κόμματα. Το ψευτοΚΚΕ από την άλλη σαν η αληθινή ηγεμονική δύναμη του σοσιαλφασισμού παραμένει μακριά από τα σενάρια της συνεργασίας. Όσο πιο “αριστερή” γίνεται η εξουσία τόσο αυτό το κόμμα συμμετέχει στους μηχανισμούς της χωρίς να εμπλέκεται σε σενάρια συνεργασιών, μένοντας πάντα καθαρά “επαναστατικό”. Ο ΣΥΝ δουλεύει για λογαριασμό του.

Η ΔΙΑΣΠΑΣΗ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ο Αβραμόπουλος προέρχεται από τη ΝΔ και η αυτονόμησή του πλήττει κυρίως τη ΝΔ αφού αποτελεί μία μορφή διάσπασης του στρατοπέδου της. Η εξαγγελία του Αβραμόπουλου δυνάμωσε τη διαμάχη ανάμεσα σε μητσοτακικούς και καραμανλικούς.

Ο Καραμανλής που πάντα συμπλέει με Σημίτη και Κωνσταντόπουλο κράτησε από την αρχή ήπιους τόνους για το κόμμα Αβραμόπουλου για να βοηθήσει τον Αβραμόπουλο να φτιάξει το κόμμα. Γιαυτό επέβαλλε μάλιστα την απαγόρευση επιθετικών δηλώσεων με περιεχόμενο την “προδοσία” Αβραμόπουλου. Στο έργο του εφησυχασμού των στελεχών που έβλεπán την απειλή για την αυτοδυναμία που ερχόταν από τον Αβραμόπουλο τον βοήθησε ο πάντα Έβερτ που τελευταία παίρνει εξαιρετικά φιλορώσικες θέσεις σε όλα τα σημαντικά πολιτικά ζητήματα.

Ακόμα και μετά την εξαγγελία ο Καραμανλής σε σύσκεψη με τα δικά του ηγετικά στελέχη και τα στελέχη του Έβερτ προώθησε τη γραμμή της “κριτικής στις πολιτικές θέσεις” Αβραμόπουλου, όποτε αυτές εμφανιστούν, και απαγόρευσε τις απευθείας επιθέσεις στο πρόσωπο του.

Από την άλλη ο Έβερτ ώθησε τα στελέχη της επιρροής του στο δημοτικό συμβούλιο να πλαισιώσουν τον Αβραμόπου-

λο, ενώ ο επικεφαλής των καραμανλικών Μοσχονάς κινήθηκε στην πολιτική των ήπιων τόνων και της “κριτικής”. Στο δημοτικό συμβούλιο ψηφίστηκε χωρίς εντάσεις ο προϋπολογισμός του δήμου, ενώ δεν έγινε καμία αναφορά σε σκάνδαλα, στα έξοδα για τις δημόσιες σχέσεις κ.λπ.

Έτσι ο Καραμανλής αφήνει χώρο στον Αβραμόπουλο και του δίνει μία άνεση να κινείται στη βάση της εξαγγελίας του για να μπορέσει να συνεχίσει απρόσκοπτα τη συγκρότηση του κόμματος του.

Από την άλλη η Μπακογιάννη, εκφραστής της μητσοτακικής πτέρυγας, για άλλους λόγους επίσης δεν χτυπάει τον Αβραμόπουλο. Η Μπακογιάννη χρησιμοποιεί την ύπαρξη και το δυνάμωμα του Αβραμόπουλου για να χτυπήσει την ηγεσία Καραμανλή και μαζί με μία σειρά στελεχών (Λιάπη, Τατούλη, Κασσίμη) ζητάει την επιστροφή των διαγραμμένων (Ανδριανόπουλου, Σουφλιά κ.λπ.) αλλά και συνεργασία με τον ίδιο τον Αβραμόπουλο. Η Μπακογιάννη θέλει μία πραγματικά ενισχυμένη κεντροδεξιά με αρχηγό την ίδια.

Αλλά το παιχνίδι της εξουσίας συνολικά έχει χαθεί για τους μητσοτακικούς από τη στιγμή που δέχθηκαν την ηγεσία Καραμανλή και δεν προχώρησαν σε διάσπαση. Από τότε έκαναν μία σειρά υποχωρήσεων αποδεχόμενοι τη γραμμή της “πολιτικής συναίνεσης” και άφησαν τον Καραμανλή να αλώσει τους μηχανισμούς της Ν.Δ. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Μπακογιάννη για να μπορέσει να στηρίξει το αίτημα της για “επανάδρωση” της Ν.Δ. αναγκάστηκε να δώσει στον Καραμανλή τον πόντο για άρση του βέτο στην επιστροφή Σαμαρά. Γιατί η Μπακογιάννη ζητάει την επιστροφή των παλιών στελεχών για χάρη μιας “κούφιας ενότητας” χωρίς να τολμάει να υποστηρίξει τη γραμμή ενάντια στον κρατισμό και υπέρ μιας ευρωπαϊκής ανάπτυξης που εκφράζουν αυτά τα στελέχη. Αν είναι λοιπόν να γυρίσουν όλοι για την ενότητα, δεν πρέπει να μπουν διαχωριστικές γραμμές, συνεπώς πρέπει να μπει και ο Σαμαράς. Το πιθανότερο είναι μετά απ' ολ' αυτά να μπει ο Σαμαράς και όλοι οι άλλοι να μείνουν απ' έξω.

Από τη μια λοιπόν η σύγκρουση που προκαλεί το κόμμα του Αβραμόπουλου μέσα στη ΝΔ δε φαίνεται να οδηγεί σε πτώση της ηγεσίας Καραμανλή, από την άλλη οπωσδήποτε απομακρύνει τη ΝΔ από το ενδεχόμενο μίας αυτοδύναμης κυβέρνησης, πράγμα που επίσης θέλει σήμερα η ηγεσία Καραμανλή.

Μέχρι στιγμής βλέπουμε ότι το περιφημο κόμμα Αβραμόπουλου έχει σαν αποτέλεσμα τη μεγαλύτερη προσέγγιση ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ και την σταθεροποίηση Καραμανλή. Κερδισμένο είναι πάντα το σοσιαλφασιστικό οικουμενικό μέτωπο της ομάδας Σημίτη-Λαλιώτη στο ΠΑΣΟΚ, του ΣΥΝ, του ψευτοΚΚΕ και της καραμανλικής Ν.Δ.

Το κόμμα Αβραμόπουλου χρησιμοποιείται ουσιαστικά από αυτό το μέτωπο για την προώθηση των σχεδίων του. Είναι μία φούσκα στο πολιτικό χρηματιστήριο που ανεβάζει τις μετοχές των ρωσόδουλων.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΜΑΓΩΓΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

Όπως με τον Οτσαλάν έτσι τώρα και με τη σύρραξη στις τουρκικές φυλακές το έθνος μας ξεσηκώθηκε για να υπερασπίσει τη δημοκρατία στην Τουρκία. Όταν βέβαια μιλάμε για έθνος, μιλάμε για τη μέση συνείδηση των μαζών που σκαρώνουν στο λεφτό πέντε έξι κανάλια, καμιά δεκαριά ραδιοφωνικοί σταθμοί και άλλες τόσες εφημερίδες. Αυτή η ομοβροντία πετυχαίνεται μόνο όταν συμφωνήσουν στην ίδια γραμμή τα τέσσερα κόμματα και οι βασικές φράσεις που τα αποτελούν. Αυτή είναι η "εθνική γραμμή" και η "εθνική γραμμή" είναι πάντα ακατανίκητη, δηλαδή προφανής, ιδιαίτερα όταν πρόκειται για την Τουρκία.

Με την Τουρκία τα δελτία ειδήσεων γίνονται ένα πάρτυ προβοκατόρων οι οποίοι στο τέλος εκστασιάζονται με τα ίδια τους τα ψέμματα και έτσι καταφέρνουν να πείθουν και τους πιο δύσπιστους που δεν έχουν άλλη πηγή γνώσης.

Πολλοί δημοκράτες οπαδοί της "ειρήνης Σημίτη" στο Αιγαίο θα σκέφτηκαν ότι με τον Γ. Παπανδρέου θα τελείωναν οι αντιτουρκικές ιδεολογικές εκστρατείες τύπου Οτσαλάν.

Λέγαμε όμως τότε ότι ένας υπουργός που ήρθε στην εξουσία μέσα από μια έξαρση της αντιτουρκικής υστερίας, δεν είχε προορισμό να εξομαλύνει τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, αλλά ακριβώς αντίθετα να τις αναφλέξει.

Αυτό αποδεικνύεται σήμερα με το ζήτημα των τουρκικών φυλακών.

Έχουμε εδώ μια επανάληψη της υστερίας τύπου Οτσαλάν, αλλά σε ανώτερη κλίμακα από την άποψη της ευρύτητας. Τότε το χορό τον έσερναν οι σοβινιστές και οι κνίτες. Τώρα τον σέρνουν οι "δημοκράτες" τύπου ΣΥΝ και έχουν δίπλα τους τους σοβινιστές και τους κνίτες. Τότε οι πραγματικοί δημοκράτες έμεναν τουλάχιστον μακριά από το αγριεμένο πλήθος, ενώ τώρα αμήχανοι ακολουθούν τους τουρκοφάγους "δημοκράτες" στον μεγάλο, στον πιο πλατύ στον πιο ακαταμάχητα ιερό αγώνα για τον "εκδημοκρατισμό" της Τουρκίας.

Όλοι αυτοί που δεν έχουν λέξη να πούνε ενάντια στη συνεχιζόμενη μαζική εξολόθρευση, ενάντια στους βιασμούς και στα φρικτά βασανιστήρια σε βάρος της πλειοψηφίας του πληθυσμού του μικρού ηρωϊκού έθνους των Τσετσένων, όλοι αυτοί που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στον ένα ή στον άλλο βαθμό υπερασπισαν τους σφαγείς των Βόσνιων και των Κοσσοβάρων, όλοι αυτοί λοιπόν σκίζουν τώρα τα ρούχα τους και τραβάνε τα μαλιά τους για τους πυρπολημένους "τούρκους αγωνιστές" για το "αδιόρθωτο, βάρβαρο κεμαλικό καθεστώς" και για την "χοινοτρόπεση Ευρώπη" που ανέχεται τα εγκλήματα αυτού του καθεστώτος. Μόνο και μόνο το γεγονός ότι όλοι αυτοί συμπεριφέρονται μ'αυτό τον τρόπο θα έπρεπε να κάνει κάθε δημοκράτη

τουλάχιστον δύσπιστο ως προς το τι στ' αλήθεια γίνεται αυτές τις μέρες στην Τουρκία και μέσα σε ποιο γενικότερο εσωτερικό και διεθνές πολιτικό πλαίσιο ξετυλίγεται.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΒΑΪΜΑΡΗΣ ΣΤΗ ΤΟΥΡΚΙΑ

Αυτό λοιπόν που γίνεται στ' αλήθεια στην Τουρκία είναι η λυσσασμένη προσπάθεια της πολιτικής αντίδρασης, δηλαδή του ισλαμοφασισμού και του σοσιαλφασισμού να εκμεταλλευτούν την πίεση των φιλελεύθερων της Ευρώπης για εκδημοκρατισμό της Τουρκίας για να έρθουν οι ίδιοι στην εξουσία για να εμποδίσουν τελικά και τον εκδημοκρατισμό και τον εξευρωπαϊσμό της Τουρκίας. Αυτό που γίνεται στ' αλήθεια στην Τουρκία είναι προϊόν της αρνητικής πείρας της Δημοκρατίας της Βαϊμάρης: ότι δηλαδή ο χιτλερισμός μπορεί να έρθει στην εξουσία άνετα και ομαλά μέσα από τον κοινοβουλευτικό δρόμο και ύστερα να συντρίψει τα παλιά αστικά κόμματα, τα σάπια, τα μισοδημοκρατικά και ανίκανα να εμπνεύσουν τις μάζες. Αυτό θέλουν ο ισλαμοφασισμός και ο σοσιαλφασισμός στην Τουρκία. Θέλουν μόνο δημοκρατία για τους ίδιους, δηλαδή να εξασφαλίσουν το δικαίωμα να έρθουν στην εξουσία. Όταν όμως έρθουν στην εξουσία θα ασκήσουν αναπόφευκτα κάποια μορφή φασιστικής δικτατορίας. Αυτό έκαναν οι ισλαμοφασιστές στο Ιράν και στο Σουδάν, αυτό οι σοσιαλφασιστές του Καμπίλα στο Ζαίρ, αυτό ο Μιλόσεβιτς στη Σερβία.

Το μάθημα της Βαϊμάρης το έχουν προσαρμόσει θαυμάσια στην στρατηγική τους οι απανταχού της γης νεοναζί, ενώ το κέντρο της πολιτικής επεξεργασίας και της καθοδήγησης αυτής της τακτικής είναι το Κρεμλίνο. Είναι το Κρεμλίνο που έχει εκπονήσει και την τακτική της διάσπασης της τουρκικής αστικής τάξης και την έχει βάλει σε εφαρμογή κυρίως μέσω των πρακτόρων του στην Αθήνα. Έχουμε γράψει τόσες φορές ότι η μέθοδος των Σημίτη - Παπανδρέου ήταν να σύρουν την τουρκική αστική τάξη στον προθάλαμο της Ευρώπης και εκεί να την πελεκήσουν, να την διασπάσουν και να την διαλύσουν μέσα από το ανελέητο χτύπημα των ευρω-

παίων φιλελεύθερων απ' έξω και των τουρκών και κούρδων αντιδραστικών από τα μέσα. Γι' αυτούς το ζήτημα είναι πως θα έρθουν στην εξουσία στην Τουρκία οι δυνάμεις του παγκόσμιου νεοναζιστικού άξονα Μόσχας - Πεκίνου - Τεχεράνης.

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΤΟΥΡΚΙΚΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ

Η σύρραξη στις τουρκικές φυλακές είναι μέρος αυτής της στρατηγικής, ενώ εκόμα περισσότερο είναι μέρος αυτής της στρατηγικής η διεθνής προπαγανδιστική εκστρατεία σχετικά με αυτό το ζήτημα.

Στις τουρκικές φυλακές άρχισε απεργία πείνας πριν 2 μήνες περίπου το σοσιαλφασιστικό μέτωπο του TKP (m-1), της DHKP/C και του PKK. Το TKP (m-1) είχε παλιότερα κάποια ιδεολογική σχέση με το μαοϊσμό και τον αντι-σοσιαλιμπεριαλισμό, αλλά και με τον αγώνα για πολιτική δημοκρατία. Αυτό ίσχυε σε όσο βαθμό το αντάρτικο στην ύπαιθρο, που είχε βάλει σε εφαρμογή, είχε πολιτικό του αντίπαλο το δικτατορικό καθεστώς Εβρέν. Ως τότε το TKP (m-1) μπορούσε να είναι απλά ένα μικροαστικό απόσπασμα με σεχταριστικά πραξικοπηματικά χαρακτηριστικά, όπως ήταν τόσες άλλες οργανώσεις (μ-λ) τύπου της Τουρκίας. Μέχρι τα μέσα της δεκαετίας το TKP (m-1) αντιπαρτιθόταν στο ρωσόφιλο PKK. Μάλιστα είχε θύματα από τις ένοπλες επιθέσεις του στις κουρδικές περιοχές. Όμως η γραμμή του εξελίχθηκε σταδιακά στο γνωστό μονόπλευρο και φανατικό αντιδυτικισμό των απανταχού της γης οππορτουνιστών "μ-λ", ενώ κύλησε ολότελα στον στρατιωτικό τυχοδιωκτισμό σε μια εποχή που είχε αρχίσει η βασανιστική κίνηση της Τουρκίας προς την Ευρώπη και προς τον δειλό αστικό δημοκρατισμό. Έτσι το TKP (m-1) βυθίστηκε στον σοσιαλφασισμό οπότε ήταν και ώριμο να περάσει σε σταθερή συνεργασία με το PKK. Αυτό το μέτωπο υιοθέτησε σε όλα τα ζητήματα μια υπεραντιδραστική πολιτική γραμμή και έχει γίνει αιχμή του δόρατος του σοσιαλφασισμού.

Η απεργία πείνας ξεκίνησε ουσιαστικά με ένα στόχο: Να διατηρήσει αυτό το μέτωπο τον πολιτικό και συχνά στρατιωτικό έλεγχο των κελιών που είχαν τη μορφή θαλάμων και που περιλάμβαναν ως και 100 κρατούμενους. Αυτός ήταν ο βασικός λόγος που το μέτωπο αρνήθηκε τη μεταφορά των κρατουμένων στις σύγχρονες φυλακές, που οι Τούρκοι ονομάζουν τύπου F. Οι φυλακές τύπου F είναι οι συνηθισμένες σύγχρονες φυλακές μεγάλης ασφάλειας που υπάρχουν

σε όλες τις δυτικές χώρες, χώρες πολύ πιο δημοκρατικές από την Τουρκία και οπωσδήποτε πιο δημοκρατικές από την Ρωσία (στην οποία οι στιβαγμένοι κατά δεκάδες μέσα σε μικρά κελιά άτυχοι Ρώσοι ποινικοί, εκλιπαρούν να έχουν την ποινή του θανάτου παρά την πείνα, τον τραμπουκισμό και τους βιασμούς από τις συμμορίες (Δες παλιότερο άρθρο της Ν. Ανατολής).

Στις φυλακές F οι κρατούμενοι θα έχουν είτε δικό τους κελί, είτε θα είναι τρεις σε κάθε κελί. Τα κελιά θα διαθέτουν εγκαταστάσεις υγιεινής και σε κάθε περίπτωση οι κρατούμενοι θα επικοινωνούν σε κοινόχρηστους χώρους. Αυτές τις φυλακές οι αρχές τις οικοδόμησαν σύμφωνα με τα δυτικά στάνταρ ακριβώς επειδή είχαν δεχτεί μεγάλες πιέσεις από τις δυτικές, ιδίως τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις για την αποσυμφόρηση και τον εξανθρωπισμό των παροικιαστών άθλιων τουρκικών φυλακών. Το σοσιαλφασιστικό μέτωπο ισχυρίστηκε ότι οι φυλακές τύπου F είναι φυλακές τύπου "γερμανικών λευκών κελιών" και οι κρατούμενοι θα είχαν την τύχη των Μπάαντερ - Μάϊνχοφ. Τα γερμανικά "λευκά κελιά" όμως ήταν φυλακές απόλυτης απομόνωσης των κρατουμένων, ακόμα και ηχητικής, και πραγματικά η φυλάκιση σ' αυτές ήταν οδυνηρή ή εν πάσει περιπτώσει πολύ πιο οδυνηρή από όσο σε κάθε άλλη φυλακή σε δημοκρατική χώρα.

Όμως εδώ δεν επρόκειτο γι' αυτό. Αυτό βγαίνει και από τις ίδιες τις ανακοινώσεις του μετώπου των απεργών πείνας που δικαιολογούν ουσιαστικά την άρνησή τους όχι με το απάνθρωπο αυτής καθεαυτής της μορφής της κράτησης στις φυλακές F, αλλά με το ότι οι φυλακισμένοι σε αυτές επειδή θα είναι λιγότεροι σε κάθε κελί θα είναι έρμια των δεσμοφυλάκων, οι οποίοι και θα τους κακομεταχειρίζονται.

Αυτό το αίτημα σημαίνει ότι τώρα που μένουν πολλοί κρατούμενοι σε ένα θάλαμο δεν τους κακομεταχειρίζονται ιδιαίτερα, που σημαίνει ότι σύμφωνα μ' αυτούς οι αρχές των φυλακών **δεν μπορούν** να τους κακομεταχειριστούν επειδή είναι πολλοί. Αυτό, αν είναι αλήθεια, σημαίνει ότι οι αρχές των φυλακών και γενικά ο κατασταλτικός μηχανισμός του τουρκικού κράτους δεν ασκεί τη βία του στις φυλακές, δηλαδή δεν τις ελέγχει, γιατί αν τις έλεγχε θα ασκούσε όση βία ήθελε.

Κάτι τέτοιο σημαίνει ότι απέναντι στον τουρκικό κρατικό έλεγχο, αντιπαρτιθεται ο έλεγχος κάποιας άλλης εξουσίας μέσα στους θαλάμους.

Πραγματικά αυτό συμβαίνει. Και αυτό δεν το λέει μόνο το τουρκικό κράτος, που έχει κάθε λόγο να λέει ότι μήκε μέσα στις φυλακές για να σταματήσει τις απεργίες πείνας και, κυρίως, για να ελέγξει τις φυλακές, αλλά το λέει όλος ο πιο έγκυρος δυτικός τύπος και όλα τα πιο έγκυρα ΜΜΕ που έχουμε υπόψη μας. Η Monde για παράδειγμα που έχει τις χειρότερες διαθέσεις απέναντι στο τουρκικό πολιτικό καθεστώς και υιοθετεί κάθε φιλελεύθερη κατηγορία εναντίά του, στη διάρκεια όλων των ημερών κατά τις οποίες διαρκούσε η σύρραξη υιοθετούσε τη θέση ότι οι αρχές "δεν έχουν πρόσβαση σε πολλούς από αυτούς τους θαλάμους (των φυλακών) εδώ και δέκα χρόνια" (φύλλο της 21 Δεκέμβρη).

Ότι έτσι έχουν τα πράγματα αποδεικνύεται όμως περισσότερο από το ίδιο το γεγονός ότι χρειάστηκε μια στρατιωτική επιχείρηση μεγάλης κλίμακας για να γίνει εισβολή και έλεγχος των φυλακών στην διάρκεια της οποίας χρειάστηκε να χρησιμοποιηθούν ακόμα και μπουλντόζες για να ανοίξουν οι τοίχοι των φυλακών και των θαλάμων.

Μπορεί κανείς να αντιτείνει στα παραπάνω ότι σε τελική ανάλυση έχουν δικαίωμα κάποιοι επαναστάτες πολιτικοί κρατούμενοι να παλεύουν να μένουν όλοι μαζί για να έχουν καλύτερη πολιτική οργάνωση, οπότε και καλύτερη οργάνωση απέναντι στη βία των δεσμοφυλάκων.

Όμως αν ήταν η βία των δεσμοφυλάκων το βασικό τους πρόβλημα, τότε το κεντρικό τους αίτημα δεν θα έπρεπε να είναι κελιά με μεγάλο αριθμό κρατουμένων, αλλά νομικές και πρακτικές εγγυήσεις καλής μεταχείρισης στις οποιεσδήποτε φυλακές. Σ' αυτές τις εγγυήσεις θα μπορούσαν να περιλαμβάνονται και θεσμοθετημένοι έλεγχοι από διεθνείς και ευρωπαϊκούς οργανισμούς. Όμως δεν έθεσαν ποτέ ανάλογα ζητήματα με αποτέλεσμα να χάσουν όχι μόνο την τουρκική, αλλά και την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη. Οι ευρωπαίοι μάλιστα ήξεραν ότι δεν ήταν μόνο οι λεγόμενες αριστερίστικες οργανώσεις που έλεγχαν τους μεγάλους θαλάμους, αλλά ήταν και οι συμμορίες του κοινού ποινικού δικαίου, και αυτός ήταν ένας από τους λόγους που είχαν δώσει την έγκρισή τους στην οικοδόμηση των νέων φυλακών.

Πέρα όμως από το ζήτημα σε τι ποσοτό υπήρχε και υπάρχει έλεγχος από τέτοιες ποινικές συμμορίες, εμείς μπορούμε να βγάλουμε τα δικά μας συμπεράσματα από τον έλεγχο που ασκούσε το PKK στους προσφυγικούς καταυλισμούς στο Λαύ-

ριο, όπου αφού με σοβαρούς τραυματισμούς με μαχαίρια και λαστούς πέταξε σταδιακά απ' έξω όλες τις άλλες οργανώσεις, κατάφερε να εγκαταστήσει μέσα στους καταυλισμούς φυλακές για τα δικά του μέλη (καταγγελλίες τούρκων προσφύγων σε παλιότερα φύλλα της Ν. Ανατολής). Δεν μπορούμε να φανταστούμε λοιπόν ότι το PKK ασκούσε δημοκρατικό έλεγχο μέσα στις τούρκικες φυλακές. Η σημερινή συνεργασία των άλλων οργανώσεων, ιδίως του TKP (m-l) με το PKK σε όλα τα ζητήματα και στην απεργία πείνας, δείχνει τον αντιδραστικό χαρακτήρα του μετώπου. Αυτό το μέτωπο μαζί με όλα όσα είπαμε πριν μας κάνει εξαιρετικά δύσπιστους στο να πιστέψουμε ότι είναι ο επαναστατικός δημοκρατισμός που εμπνέει το τωρινό κίνημα των απεργών πείνας στις φυλακές.

Εδώ μπορούν να προβληθούν δύο αντεπιχειρήματα.

Το ένα, ότι το PKK κάποια στιγμή πριν τη σύρραξη εγκατέλειψε την απεργία πείνας και το δεύτερο, ότι μόνο επαναστάτες θα έκαναν τον ηρωισμό να χωρήσουν τόσο μαζικά σε απεργία πείνας μέχρι θανάτου ή ακόμα και να αυτοπυρποληθούν.

Σχετικά με το πρώτο πρέπει να παρατηρήσουμε ότι το PKK εγκατέλειψε την απεργία πείνας όταν είδε ότι αυτή δεν μπόρεσε να συγκλονίσει την τούρκικη δημοκρατική κοινή γνώμη και ακόμα περισσότερο ότι δεν μπόρεσε ούτε στο ελάχιστο να ταλαντεύσει την Ε. Ένωση.

Αυτή την απομόνωση των οργανώσεων την βεβαιώνει και ο γενικά οξυδερκής και αρκετά έντιμος τούρκος δημοσιογράφος Αλί Μπιράντ στην σελίδα του (mpirand @ att global. net) αλλά την διαπιστώσαμε και εμείς στον ευρωπαϊκό τύπο. Αυτή η απομόνωση μπορεί να ιδωθεί σε αντιπαράθεση με τη σαφή θέση που πήρε ο δυτικός τύπος σε ζητήματα όπως η εκτέλεση του Οτσαλάν, ή η επέμβαση του τουρκικού στρατού στην πολιτική κ.λπ. Όμως το ότι το PKK εγκατέλειψε την απεργία δεν δυναμώνει τη θέση του TKP (m-l), αφού το μεγάλο ζήτημα είναι ότι το TKP (m-l) δέχτηκε να οδηγηθεί χέρι χέρι σε ένα αγώνα "μέχρι θανάτου" με τους πιο πατενταρισμένους σοσιαλφασίστες ή καλύτερα εθνικοσοσιαλιστές όπως είναι το PKK.

ΤΙ ΣΗΜΑΙΝΕΙ Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Σε ότι αφορά την απεργία πείνας μέχρι θανάτου και τον αυτοπυρπολισμό έχουμε να πούμε το εξής. Ακόμα και οι πιο αυτοθυσιακές μορφές αγώνα δεν αποδεικνύουν όχι μόνο την ορθότητα μιας πολιτικής, αλλά ούτε και την προοδευτικότητά της, ούτε το δίκιο της. Αυτοθυσία έχουν δείξει στο παρελθόν και οι επαναστατικοί και οι φασιστικοί στρατοί.

Το πιο ακραίο μάλιστα παράδειγμα μαζικής στρατιωτικής αυτοθυσίας είναι οι αυτοκτονι-

κές επιχειρήσεις των γιαπωνέζων φασιστών καμικάζι, ενώ ανάλογη αυτοθυσία μπορούσε να διαπιστώσει κανείς και σε χιτλερικές μονάδες και πιο πρόσφατα στον στρατό των ιρανών μουλάδων στον πόλεμό τους με το Ιράκ.

Η διαφορά ανάμεσα την αυτοθυσία των επαναστατών και εκείνη των φασιστών βρίσκεται πάνω απ' όλα στο ποια υπόθεση, ποια γραμμή, ποια πολιτική ιδεολογία και ποια στρατιωτική αναγκαιότητα υπηρετεί αυτή η θυσία.

Αλλά υπάρχει και μια διαφορά στη μορφή ανάμεσα στη δημοκρατική και τη φασιστική αυτοθυσία που μπορεί να μας γίνει αντιληπτή. Οι επαναστάτες δεν αυτοκτονούν μαζικά με σχέδιο και καθοδήγηση για να αποσπάσουν τη συμπάθεια του κοινού. Ένας μοναχικός επαναστάτης ή καλύτερα ένας ευαίσθητος δημοκράτης μπορεί να αυτοκτονήσει για να συγκλονίσει την κοινή γνώμη σε περιόδους απόλυτης ανοργανωσιάς του κινήματος, δηλαδή έλλειψης συνειδητών πολιτικών φορέων που θα αναλάμβαναν το βάρος μιας οποιασδήποτε οργανωμένης αντίστασης. Όμως ένα επαναστατικό κόμμα και μάλιστα ένα μέτωπο κομμάτων δεν ζητά από τα μέλη του να αυτοκτονήσουν μαζικά. Ίσα – ίσα πολεμάει ως το τέλος διαφυλάσσοντας σαν κόρη οφθαλμού τη ζωή των μελών του για μια μελλοντική στρατιωτική ή πολιτική αντιπαράθεση από καλύτερες θέσεις. Αν επιτρέψει αυτοκτονίες θα είναι μόνο αν τα μέλη του δολοφονούνται μαζικά σε συνθήκες αιχμαλωσίας και είναι δυνατό με τις αυτοκτονίες να δημιουργηθούν κάποια πρόσθετα προβλήματα στους δήμιους και να ανακοπούν οι δολοφονίες ή έστω να γλυτώσουν οι αυτόχειρες από φρικτά βασανιστήρια. Αλλά αυτή δεν ήταν η περίπτωση στις τούρκικες φυλακές και αυτό το ξέρουν οι πάντες.

Οι αυτοκτονίες έγιναν για να μη γίνει μεταφορά κρατουμένων σε κάποιες νέες φυλακές και για να προληφθεί πιθανή μελλοντική βία. Είναι σαφές ότι πρόκειται για πολιτικό εκβιασμό που σπεκουλάρει πάνω στα αισθήματα των μαζών. Μόνο ηγετικές ομάδες που έχουν κυλήσει στην πιο ακραία αντίδραση θα μπορούσαν να σπρώξουν τα μέλη τους στο να αυτοκτονήσουν μαζικά για να πετύχουν αυτές πολιτικούς στόχους, όπως είναι η δυνατότητα για συνέχιση της πολιτικής οργάνωσης και αντίστασης μέσα στις φυλακές.

Ξέροντας αυτές οι ηγεσίες ότι η γραμμή για αυτοπυρπολήσεις που έριξαν ήταν γραμμή αντιδραστική και μάλιστα γραμμή θρησκευτικής σχέτας έριξαν το βάρος στην αστυνομία λέγοντας ότι αυτή πυρπόλησε τους κρατούμενους. Η αστυνομία απαντάει ότι έχει μαγνητοφωνήσει συνομιλία σε κινητό όπου η καθοδήγηση έξω από τις φυλακές καλεί κρατούμενους να αυτοπυρποληθούν. Η ανταπάντηση είναι ότι η συνομιλία είναι πλαστό ασφαλίτι-

κο δημιούργημα. Αν υποθέσουμε ότι έτσι έχουν τα πράγματα δεν θα μπορούμε να εξηγήσουμε γιατί το τούρκικο κράτος θέλησε να κάψει ζωντανούς κρατούμενους, την ώρα που επιχειρούσε αγωνιωδώς να μειώσει τον αριθμό των νεκρών για να μην έχει πάνω στο κεφάλι της μεγαλύτερο πολιτικό βάρος εσωτερικά και διεθνώς. Αντίθετα είναι πολύ πιο εύκολο να πιστέψουμε ότι η γραμμή για αυτοπυρπολήσεις είναι των ίδιων των οργανώσεων γιατί ήδη η γραμμή για "απεργία πείνας μέχρι θανάτου" είναι αυτοκτονική και διαφέρει από την αυτοπυρπόληση μόνο στη μορφή. Η μορφή "απεργία πείνας μέχρι θανάτου" είναι σοσιαλφασιστική από μόνη της γιατί ανήκει στην κατηγορία της μαζικής και καθοδηγημένης αυτοκτονίας που αναλύσαμε προηγουμένα. Δεν είναι τυχαίο ότι η μορφή που ήξερε ως τώρα η επανάσταση και τα δημοκρατικά κινήματα είναι η "απεργία πείνας" σκέτη. Το "μέχρι θανάτου" είναι ο πολιτικός εκβιασμός των μαζών. Η πραγματική "απεργία πείνας" είναι μια αυτοτιμωρία. Έχει μέση της σωματικές βλάβες, στέρηση και πόνο. Όμως δεν έχει στόχο της το θάνατο, την εξόντωση του αγωνιστή και τη μετατροπή του σε αυτόχειρα, αλλά την στροφή της κοινής γνώμης στο αίτημα που προβάλλει ο απεργός. Ο απεργός τραυματίζεται για να ενημερωσει και να ευαισθητοποιήσει τις μάζες για το αίτημα, δεν σκοτώνεται για να τις εξαναγκάσει να δεχτούν το αίτημά του. Εννοείται ότι αυτό δεν έχει καμιά σχέση με το να επιφέρει η απεργία πείνας το θάνατο ανεξάρτητα από τη θέληση του απεργού.

Είναι μάλιστα εξαιρετικά απεχθές ότι αυτές οι οργανώσεις οδήγησαν τα μέλη τους ταυτόχρονα σε δύο ειδών απεργίες, την σκέτη "απεργία πείνας" για πάνω από 1000 μέλη τους και την "μέχρι θανάτου" για 250 μέλη τους. Δηλαδή μέσα στον ίδιο αγώνα διαμόρφωσαν απεργούς "δύο ταχυτήτων" όπου οι πρώτοι της σκέτης απεργίας δεν μπορεί παρά να υστερούν σε ηρωισμό και να είναι ουσιαστικά ένοχοι για λιποψυχία απέναντι στους δεύτερους της "μέχρι θανάτου".

Όχι αυτή είναι λογική γιαπωνέζικου αυτοκρατορικού στρατού ή στρατού μουλάδων. Δεν έχει σχέση με επανάσταση, ούτε με δημοκρατία στο σύγχρονο κόσμο.

Πόσο απέχει όλη αυτή η καθυστέρηση από τον ηρωισμό και τη γεμάτη αξιοπρέπεια αντοχή των λίγων χιλιάδων Τσετσένων μαχητών που καθημερινά, ασταμάτητα, ψύχραιμα και ανελέητα ματώνουν το ρώσικο νεοχιτλερικό στρατό στα βουνά του Καύκασου εδώ και 2 χρόνια! Τι πελώρια διαφορά.

Από οπούδήποτε και να πιάνει κανείς την σύρραξη των τούρκικων φυλακών δεν πρόκειται να δει την πρόοδο. Ίσως βέβαια να υπάρχει μια πλευρά

και επανάστασης στη βάση ή σε κάποια στελέχη αυτών των οργανώσεων, όπως συμβαίνει παντού με την βάση του σοσιαλφασισμού, όμως και αυτή που υπάρχει εκδηλώνεται εδώ με στρεβλωμένο τρόπο, έχει αντίστροφα πρακτικά αποτελέσματα, δηλαδή υπηρετεί την αντίδραση.

Η ΕΙΔΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΤΙΓΜΗ

Αυτό έγινε και με το κίνημα των φυλακών. Η στιγμή ήταν καλά διαλεγμένη για να πετύχει το γενικό στόχο του σοσιαλφασισμού στην Τουρκία, που είναι να εκμεταλλευτεί το ευρωπαϊκό άνοιγμα της τούρκικης αστικής τάξης στην Ευρώπη για να υποχρεώσει την τελευταία να επιτρέψει την άνοδο του ισλαμοφασισμού των ρωσόφιλων κούρδων και των σοσιαλφασιστών κάθε είδους στην εξουσία.

Ο κεντρικός τακτικός στόχος του σοσιαλφασισμού είναι να νομιμοποιήσει για τα καλά το ισλαμοφασιστικό ρεύμα. Σε αυτή τη νομιμοποίηση αντιστέκεται ακόμα το στρατιωτικό κεμαλικό ρεύμα και η πιο ισχυρή τάση της φιλοευρωπαϊκής τούρκικης αστικής τάξης. Όμως αυτά τα ρεύματα περνάνε κρίση και όλο και περισσότερο δυσκολεύονται να κυβερνήσουν μόνα τους. Ήδη έχουν υποχρεωθεί να κυβερνήσουν σε συμμαχία με τους τούρκους εθνικιστές (Δημοκρατικό Αριστερό κόμμα Ετσεβίτ, Κόμμα Μητέρας Πατρίδας – Γκιλμάζ, και το ακροδεξιό κόμμα Εθνικιστικού Κινήματος), ενώ την Τσιλέρ και το κόμμα της του Ορθού Δρόμου τους έχουν πετάξει εκτός κυβέρνησης ακριβώς επειδή υπήρξαν σκαλοπάτι για την άνοδο των ισλαμοφασιστών. (Κόμμα Αρετής του Ερμπακάν, Πρώην Κόμμα της Ευημερίας) στην κυβέρνηση Ερμπακάν-Τσιλέρ.

Οι Ευρωπαίοι φιλελεύθεροι, προς μεγάλη χαρά των ρωσόφιλων, πιέζουν για νομιμοποίηση του κόμματος της Αρετής και του Ερμπακάν. Η μεγάλη νίκη τους αποδείχτηκε ότι είναι η άνοδος του Σέζερ στην Προεδρία της χώρας η οποία αξιοποίησε ακριβώς την διάσπαση της τούρκικης αστικής τάξης και την κρίση της. Ο Σέζερ λοιπόν κάνει ότι μπορεί να νομιμοποιήσει το Κόμμα της Αρετής και πρόσφατα πέτυχε να καθαίρει από τη θέση του Γενικού Εισαγγελέα του Ανώτατου Δικαστηρίου τον προοδευτικό δώκτη του ισλαμοφασισμού Σαβάς. Ο Σαβάς ήταν ο κυματοθραύστης του ισλαμοφασισμού στο δικαστικό επίπεδο. Οι ισλαμιστές, οι Κούρδοι και οι σοσιαλφασίστες χαιρέτησαν την καθαίρεση του Σαβάς "σαν μεγάλο βήμα προς τη Δημοκρατία".

Σε αυτή την κατεύθυνση ο Σέζερ έστειλε πίσω και ένα νόμο που έφερε πρόσφατα ο Ετσεβίτ και η τούρκικη βουλή, ο οποίος προέβλεπε απελευθέρωση των μισών τούρκων ποινικών κρατουμένων για να αποσυμφορηθούν οι φυλακές. Ο Σέζερ ζήτησε, όπως και το Κόμμα της Αρε-

τής, να αφεθούν ελεύθεροι και οι πολιτικοί. Όμως αυτό δεν το έκανε από την πλευρά της δημοκρατίας, αλλά από την πλευρά του ισλαμοφασισμού και του σοσιαλφασισμού.

Βέβαια εδώ ο Σέζερ πατάει στο γεγονός ότι η τούρκικη αστική τάξη ως τα τώρα έχει δείξει μεγάλη αδυναμία να δεχτεί τον αστικό δημοκρατισμό στην Τουρκία και να διακρίνει ανάμεσα στο σοσιαλφασισμό και τις ώριμες δημοκρατικές διεκδικήσεις της τούρκικης κοινωνίας που ανάμεσά τους η πιο καίρια είναι τα δημοκρατικά δικαιώματα της κούρδικης εθνότητας.

Χάρη σ' αυτές τις δικτατορικές της συνθήκες και τη στενομαυλιά της η τούρκικη γραφειοκρατική αστική τάξη, ιδιαίτερα η στρατιωτική δίνει στους ισλαμοφασίστες, τους ρωσόφιλους Κούρδους και τους σοσιαλφασίστες τη δυνατότητα να κρύβονται πίσω από τη δημοκρατία και να διαμορφώνουν τα πιο πλατιά μέτωπα σέρνοντας πίσω τους και μια μεγάλη μάζα πραγματικών και γνήσιων δημοκρατών. Μέσα σ' αυτά τα μέτωπα εντάσσεται και η απόπειρα που έκαναν οι σοσιαλφασίστες να χρησιμοποιήσουν τις πλευρές της καθυστέρησης και της βαρβαρότητας στις τούρκικες φυλακές για να χτυπήσουν τα πιο προοδευτικά τμήματα της αστικής τάξης την ώρα ακριβώς που επιχειρούσαν τον εκσυγχρονισμό του σοφρονιστικού συστήματος και να δώσουν ακόμα πιο πολύ αέρα στις πρωτοβουλίες του Σέζερ. Δεν είναι τυχαίο ότι την πιο θετική στάση απέναντι στο κίνημα των φυλακών ανάμεσα σε όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα της Τουρκίας την είχε το Κόμμα της Αρετής (Turkish Daily News 20 Δεκέμβρη).

Αν το κίνημα των φυλακών ήταν προοδευτικό θα συναντούσε τη μεγαλύτερη αντίθεση ακριβώς από αυτό το κόμμα. Όμως εδώ και αρκετό καιρό οι τούρκικες "επαναστατικές" οργανώσεις τύπου TKP (m-l) έχουν διαλέξει να συμμετέχουν στο αντιδυτικό αντικεμαλικό μέτωπο, δηλαδή συμπλέουν με τους ισλαμοφασίστες σε όλα τα μεγάλα ζητήματα.

Στην Τουρκία γίνεται ότι γίνεται και εδώ με τους κνίτες και την άκρα δεξιά του παπαδιαριού. Πάνε μαζί στο πλευρό των απανταχού της γης "ορθοδόξων" σφαγέων, "κόκκινων" σφαγέων και "ισλαμιστών σφαγέων" ενάντια στην "καταραμένη" Δύση, την παγκοσμιοποίηση και κάθε άλλη μορφή αστικής "ψευδοδημοκρατίας" και παρακμιακού "φιλελευθερισμού".

Είναι αδύνατο τέτοιες δυνάμεις να κάνουν προοδευτικό κίνημα έστω και για ένα λεπτό.

Όσο και αν είναι επαναστατικές στη μορφή, όσο και αν δείχνουν γεμάτες αυτοθυσία πρέπει πολύ να μελετάμε τα αιτήματα, τις μεθόδους, την πολιτική γραμμή και τις συγκεκριμένες συνθήκες κάτω από τις οποίες ξετυλίγονται τα κινήματά αυτών των δυνάμεων.

ΜΕΓΑΛΟ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ Η ΣΥΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

-Ομοφωνία στη νομοθετική ρύθμιση και στην υπεράσπιση της βιομηχανίας

-Όλοι οι φορείς αναγνωρίζουν το νέο επιτελείο του αγώνα Εργαζομένων και Επιτροπής Σωτηρίας

Την Πέμπτη 21 Δεκεμβρίου πραγματοποιήθηκε στο Δημαρχείο Κερατσινίου σύσκεψη με θέμα την αποκατάσταση των πρώην εργαζομένων του εργοστασίου των Λιπασμάτων όπου συμμετείχαν βουλευτές, φορείς της τοπικής και νομαρχιακής αυτοδιοίκησης και συνδικαλιστικά στελέχη. Η σύσκεψη αυτή ήταν αποτέλεσμα παρέμβασης της Επιτροπής Σωτηρίας και των Ανέργων των Λιπασμάτων στο Δημοτικό Συμβούλιο Κερατσινίου για την οποία είχαμε ενημερώσει στο προηγούμενο φύλλο της εφημερίδας μας. Με την παρέμβαση είχε ζητηθεί η πραγματοποίηση της σύσκεψης με θέμα την αποκατάσταση των ανέργων και ομόφωνα το δημοτικό συμβούλιο αποφάσισε την πραγματοποίηση της.

Πράγματι συντάχθηκε ένα κάλεσμα προς τους αρμόδιους φορείς από το Δήμο Κερατσινίου και με τη δραστήρια κινητοποίηση της Επιτροπής και των Ανέργων έγινε δυνατή η συμμετοχή των ακόλουθων πολιτικών στελεχών: των βουλευτών της ΝΔ Μπαρμπαγιάννη και Νεράτζη, του Προέδρου του Νομαρχιακού Συμβουλίου Πειραιά Γεωργόπουλου, του Γ. Παρασκευόπουλου Προέδρου του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ (ΙΝΕ) και σαν εκπρόσωπο του Εργατικού Κέντρου Πειραιά, του Δ. Πάνου Γενικού Γραμματέα Πανελληνίας Ομοσπονδίας Εργαζομένων Καπνοβιομηχανίας, του Ι. Μωυσιάδη Προέδρου της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Ηλεκτρολόγων, του Ι. Κατερλή συνεργάτη του Π. Λαφαζάνη του ΣΥΝ, εκπροσώπων της δημοτικής αρχής Κερατσινίου, και του Α. Μήλτσου εκπροσώπου της δημοτικού συνδικαλισμού Δραπετσώνας "Δημοτική Ενότητα". Στη σύσκεψη συμμετείχε επίσης ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος εκ μέρους της ΚΕ της ΟΑΚΚΕ και ο σ. Δ. Γουρνάς σα μέλος της Επιτροπής Σωτηρίας και μέλος της διοίκησης του Συνδικατού Μετάλλου. Η πραγματοποίηση της σύσκεψης έδειξε ότι ο αγώνας της Επιτροπής Σωτηρίας και των ανέργων έχει αποκτήσει πολιτική δύναμη και ότι γι' αυτό το λόγο σπάει ο αποκλεισμός και η απομόνωση που τους έχει επιβληθεί από το καθεστώς. Στο τραπέζι τους ανέργους εκπροσώπησαν ο σ. Γ. Νικολόπουλος που έκανε την κεντρική εισήγηση σαν επικεφαλής της αντιπροσωπείας, και οι Μ. Γκιούσος, Η. Ματέρης και Α. Παναγιωτίδης.

Δυναμική παρουσία έκαναν εκείνη τη μέρα οι Λιπασματιώτες που συμμετείχαν μαζικά και ενεργά με παρεμβάσεις και άσκηση πίεσης. Ήταν εκεί πάνω από εκατόν δέκα άνεργοι.

Αυτή η σύσκεψη είχε δύο σπουδαίες πολιτικές νίκες. Η πρώτη ήταν ότι ομόφωνα όλοι οι παρευρισκόμενοι συμφώνησαν με τις θέσεις της Επιτροπής και των Ανέργων για αποκατάσταση με νομοθετική ρύθμιση λόγω του άδικου κλεισίματος του εργοστασίου μετά από κυβερνητική εντολή, και δεσμεύτηκαν για τη συγκρότηση μετώπου αγώνα. Έτσι εκφράστηκε ένα ι-

σχυρό ρεύμα ενάντια στην αποβιομηχάνιση του Πειραιά και καταγγέλλθηκε η καταδικαστική πολιτική.

Η δεύτερη ήταν ότι αναγνωρίστηκε ευρύτατα το κίνημα των ανέργων με εκπρόσωπο του τον σ. Γ. Νικολόπουλο και τα στελέχη από τους απολυμένους και την Επιτροπή Σωτηρίας. Από την πρώτη στιγμή της σύσκεψης ο Γ. Παρασκευόπουλος συνδικαλιστής της ΔΕΗ, στέλεχος της ΠΑΣΚΕ, που στη σύσκεψη ήταν εκπρόσωπος του ΕΚΠ σε συνεργασία με τον εκπρόσωπο της δημοτικής παράταξης του ΠΑΣΟΚ, Λαζαρίδη, έβαλαν το θέμα ότι δεν υπάρχει νόμιμη εκπροσώπηση των εργαζομένων και συνεπώς δεν μπορεί να υπάρχει υπεύθυνη ενημέρωση για το θέμα των ανέργων, αλλά ούτε και ευρεία συμμετοχή βουλευτών. Όπως μάλιστα επαναλάμβανε ο Λαζαρίδης "κάτι άλλο συμβαίνει εδώ" για να μην έχουν εμφανιστεί οι βουλευτές, δηλαδή υπονοούσε ότι πρόκειται για στημένη εκδήλωση-καπέλο ενός κόμματος που βρίσκεται δίπλα στους εργαζομένους, δηλ. της ΟΑΚΚΕ. Αυτοί οι δύο, ιδιαίτερα ο Λαζαρίδης, σαν εκπρόσωποι του καθεστώτος προσπάθησαν να χτυπήσουν τον επαναστατικό χαρακτήρα της πάλης των Λιπασματιωτών και ήθελαν απέναντί τους καθεστωτικές δυνάμεις, έστω κι αν αυτές είχαν πουλήσει εκατοντάδες εργαζόμενους με τον χειρότερο τρόπο. Στη συνέχεια ο Παρασκευόπουλος μάλιστα παίρνοντας ξεκάθαρα τη θέση του υπερασπιστή της κυβερνητικής πολιτικής υποστήριξε ούτε λίγο, ούτε πολύ ότι το πρόβλημα των ανέργων μπορεί να αντιμετωπιστεί με κάποια εξάμηνα σεμινάρια του ΟΑΕΔ και ότι μετά το τέλος των σεμιναρίων είναι ζήτημα χρόνου να απορροφηθούν οι άνεργοι σε θέσεις εργασίας. Μάλιστα όπως είπε όλο αυτό το πρόγραμμα εκπονήθηκε με εντολή Λαλιώτη. Είναι καταπληκτικό ότι ο Παρασκευόπουλος είχε υποστηρίξει σε πρώτη φάση θερμά τον αγώνα των Λιπασματιωτών σαν πρόεδρος του Σωματίου της ΔΕΗ Κερατσινίου, και τώρα βρέθηκε αντίπαλός του.

Η απάντηση εκ μέρους των ανέργων και της Επιτροπής Σωτηρίας ήταν άμεση. Ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος ξεκαθάρισε με μία α-

ποφασιστική τοποθέτηση ότι οι άνεργοι επέλεξαν σαν εκπροσώπους τους αυτούς που στάθηκαν δίπλα τους. Η εκπροσώπηση αυτή ήρθε μέσα από την πάλη και θα καθαιρεθεί μόνο αν δεν κάνει καλά τη δουλειά της. Οι αποφάσεις της σύσκεψης στη συνέχεια πάρθηκαν με βάση τις προτάσεις όπως εκφράστηκαν από αυτήν την εκπροσώπηση και όλοι αναγνώρισαν την αντιπροσωπευτικότητα αυτής της πρωτοπόρας ομάδας - επιτελείου που αποτελείται από ανέργους και μέλη της Επιτροπής Σωτηρίας.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΚΑΙ ΤΟΠΟΘΕΤΗΣΕΙΣ

Η σύσκεψη ξεκίνησε με μία ένσταση που προβλήθηκε από την πλευρά του βουλευτή της ΝΔ Μπαρμπαγιάννη για αναβολή της ώστε να παρευρίσκονται όλοι οι βουλευτές της περιφέρειας και να αναλάβει ο καθένας τις ευθύνες του. Ο δήμαρχος Μελάς αφού χαιρέτισε τη σύσκεψη απέρριψε αυτή την ένσταση με το σκεπτικό ότι η παρουσία των υπολοίπων θα είναι αβέβαιη και την επόμενη φορά. Ο σ. Γ. Νικολόπουλος από την πλευρά των εργαζομένων πρότεινε επίσης να συνεχιστεί η συζήτηση, επισήμανε ότι έχει γίνει ευρύ κάλεσμα, και αντιπρότεινε να διοργανωθεί στη συνέχεια και δεύτερη σύσκεψη αν κρίνεται σκόπιμο.

- Ο δήμαρχος Κερατσινίου έκανε την έναρξη της σύσκεψης με την εξής τοποθέτηση:

«Σας ευχαριστώ όλους. Ήταν μία πρόσκληση κι ένα κάλεσμα όλου του δημοτικού συμβουλίου Κερατσινίου ύστερα από αίτημα που μας έκαναν πρώην εργαζόμενοι των Λιπασμάτων και νυν απολυμένοι και άνεργοι. Σεβόμενοι την ανεργία και το πρόβλημα των ανθρώπων που ξαφνικά βρέθηκαν στο δρόμο όλο το δημοτικό συμβούλιο με ομόφωνη απόφαση οργανώσαμε και κάναμε αυτό το κάλεσμα σε όλους τους δημάρχους Πειραιά, όλους τους βουλευτές Α' και Β' Πειραιά, στο Εργατικό Κέντρο, στη Νομαρχία και ειλικρινά με λυπεί πάρα πολύ το γεγονός ότι έχουμε πάρα πολλές απουσίες σήμερα, πιστεύω ότι αυτή η αίθουσα θα ήταν γεμάτη σήμερα από τους βουλευτές, τους δημάρχους και όλους όσους μπορούν να βοηθήσουν. Σχετικά με την πρόταση του Μπαρμπαγιάννη υπάρχει ένας ενδοιασμός αν την ερχόμενη φορά έχουμε πάλι απουσίες. Προτείνω να προχωρήσουμε και να ανταλλάξουμε σκέψεις και να κάνουμε προτάσεις, να προτείνουμε στην Πολιτεία ώστε να βοηθήσουμε αυτούς τους ανθρώπους να ξεπεράσουν τη δυσκολία που αντιμετωπι-

ζουν. Δεν είναι εύκολο ένας άνθρωπος 45-50 χρονών να βρεθεί στο δρόμο, ειδικά αν σκεφτεί κανείς ότι σέρνουν μία οικογένεια πίσω τους.

Θα αναρωτηθεί κανείς γιατί ο δήμος Κερατσινίου επεμβαίνει σε προβλήματα που δημιουργήθηκαν στη Δραπετσώνα. Καταρχήν είναι ανθρώπινο πρόβλημα. Η ανεργία είναι ένα γεγονός που θέλει ανθρώπινη συμπαράσταση αντιμετώπιση απ' όλους σε οποιοδήποτε μέρος της Ελλάδας. Έπειτα 120 από τους ανέργους είναι Κερατσεινιώτες και το λέω αυτό χωρίς να είμαι τοπικιστής αφού είναι ένα ανθρώπινο γεγονός όπως είπα και πρέπει να συμβάλουμε όλοι στην αντιμετώπισή του.

Δεν θέλω να πω πολλά. Θα προτιμούσα να ακούσουμε τον παλμό και το πρόβλημα των εργαζομένων, πως εκείνοι το αισθάνονται και το ζουν, και να μας προτείνουν οι ίδιοι πως νομίζουν ότι μπορούμε να τους βοηθήσουμε και στη συνέχεια να τοποθετηθούν όλοι όσοι ήρθαν εδώ, να κάνουν προτάσεις και να τις προωθήσουμε στην Πολιτεία».

Η συζήτηση συνεχίστηκε.

- Ο σ. Γ. Νικολόπουλος είπε τα εξής κάνοντας την κεντρική εισήγηση:

«Δεν είμαι πρόεδρος των εργαζομένων. Δυστυχώς για τους εργαζόμενους ο πρόεδρος δουλεύει στο εργοστάσιο με παχυλό μισθό, το ίδιο και ο αντιπρόεδρος. Σας έχω δώσει αντίγραφο μισθολογικής κατάστασης. Ο πρόεδρος παίρνει 750.000 και ο αντιπρόεδρος κανονικό μισθό. Η σημερινή κατάσταση των εργαζομένων διαμορφώθηκε ύστερα από το χτύπημα που δέχθηκε το εργοστάσιο με αποτέλεσμα να κλείσει. Αυτό το γνωρίζετε όλοι, και κάποιοι που δεν ήρθαν έχουν τις ευθύνες τους.

Το 1993 έγινε μία συμφωνία ανάμεσα σε όλους τους βουλευτές, τους δήμους, τους φορείς, Εργατικό Κέντρο, ΓΣΕΕ και την κυβέρνηση που πρόβλεπε ότι το εργοστάσιο θα κλείσει αφού πρώτα ξεκινήσει η ανάπλαση στα 140 στρέμματα γύρω από το χώρο των 120 στρεμμάτων που χρησιμοποιούσε το εργοστάσιο. Οι εργαζόμενοι πίστευαν ότι το εργοστάσιο θα ζήσει και θα λειτουργήσει. Είχαν δεχτεί (όμως την απόφαση) ότι θα κλείσει το εργοστάσιο, παρά το ότι δεν το ήθελαν, δεν πίστεψαν όμως ποτέ ότι θα κλείσει γιατί δεν πίστεψαν ότι θα γίνει η ανάπλαση. Και είναι το μόνο για το οποίο δικαιώθηκαν γιατί η ανάπλαση ούτε μέχρι σήμερα έχει γίνει, περίπου 14 μήνες αφότου έχει κλείσει το εργοστάσιο. Ακόμα όλα είναι στα χαρτιά και στις σκέψεις. Αν υπήρχε καλή πρόθε-

ση το εργοστάσιο θα λειτουργούσε μέχρι σήμερα, ή μέχρι τη στιγμή που θα ξεκινούσε η ανάπλαση, ή μέχρι τη στιγμή που η ανάπλαση θα είχε ολοκληρωθεί στα 140 στρέμματα γύρω από το εργοστάσιο και θα ξεκινούσε στα 120 στρέμματα του εργοστασίου. Έγινε μία σύμβαση με την "Πρότυπο Κτηματική" θυγατρική της Εθνικής Τράπεζας η οποία έχει την κυριότητα των χώρων των Λιπασμάτων για την ενοικίαση αυτών των χώρων ώστε αυτοί να χρησιμοποιηθούν για τις ανάγκες εργοστασίου. Η σύμβαση αυτή ανέφερε ως ημερομηνία λήξης την 31/7/2000 με πρόβλεψη ότι οποτεδήποτε πριν από την επέλευση της ημερομηνίας λήξεως τα δύο συμβαλλόμενα μέρη μπορούν να συμφωνήσουν είτε για την πρόωγη λύση της σύμβασης είτε για την παράταση της διάρκειας αυτής ύστερα από σχετικές αποφάσεις των διοικητικών συμβουλίων. Άρα δεν ισχύει αυτό που λέγεται ότι το εργοστάσιο έκλεισε τάχα επειδή είχε ημερομηνία λήξης η σύμβαση. Κάθε σύμβαση έχει ημερομηνία λήξης ακόμα κι αν πρόκειται για περίπτερο, η οποία κατά τη λήξη της ανανεώνεται ή λύνεται.

Την εποχή εκείνη υπήρχε θετική περιβαλλοντολογική μελέτη, είχε γίνει θετικός ισολογισμός του εργοστασίου για πρώτη φορά ύστερα από αρκετό καιρό, είχε πραγματοποιηθεί πρόγραμμα επενδύσεων 707 εκ. έως το 1998 και ύστερα δόθηκαν επιπλέον 100 εκ. για ανατούμπωση της 4ης μονάδας με αποτέλεσμα να διπλασιαστεί η παραγωγή. Συγχρόνως έγινε αποπληρωμή δανείου 1,5 δις στην Αγροτική Τράπεζα. Τη στιγμή του κλεισίματος το εργοστάσιο βρίσκεται με τεράστιο απόθεμα λιπασμάτων που πουλήθηκαν στα Λιπάσματα Καβάλας για περίπου 2 δις τιμή που θεωρείται πολύ χαμηλή. Επίσης τη χρονιά εκείνη υπήρχαν οι μεγαλύτερες παραγγελίες ύστερα από μία συμφωνία της Αγροτικής Τράπεζας με τους αγρότες που έπαιρναν δάνεια να αγοράζουν το 50% των λιπασμάτων τους από το εργοστάσιο της Δραπετσώνας. Δεν υπήρχαν κινητοποιήσεις από τους κατοίκους γιατί είχε περιοριστεί η μόλυνση κάτω από τα επιτρεπόμενα όρια, υπήρχε τεράστια ανεργία και είχε δημιουργηθεί η Επιτροπή Σωτηρίας που έκανε κινητοποιήσεις και είχε μαζέψει 4000 υπογραφές υποστήριξης του εργοστασίου. Δεν υπήρχε λοιπόν έχθρα των κατοίκων χωρίς να σημαίνει αυτό ότι οι κάτοικοι ήθελαν να μείνει το εργοστάσιο να ζήσει και να αναπτυχθεί. Αλλά δεν είχε γίνει κάποια συγκέντρωση ή διαδήλωση εκτός από μία συγκέντρωση στην Πλατεία της Δραπετσώνας που υποστήριζε το εργοστάσιο.

Συμπέραναν λοιπόν οι αρμόδιοι της κυβέρνησης ότι το εργοστάσιο αν δεν έκλεινε εκείνη τη στιγμή δεν θα έκλεινε ποτέ ή δεν θα έκλεινε για χρόνια. Τότε πήρε εντολή η Εθνική να μην ανανεώσει τη σύμβαση. Αφού δεν ανανεώθηκε η σύμβαση δεν μπόρεσε η νομάρχης κα Τζανάκη να ανανεώσει την άδεια λειτουργίας ενώ όλα ήταν έτοιμα.

Έκλεισε λοιπόν το εργοστάσιο, ενώ υπήρχε η δέσμευση ότι θα έκλεινε μόνο αν γινόταν ανάπλαση και οι εργαζόμενοι θα απασχολούνταν στα έργα της ανάπλασης ή θα έβγαιναν σε σύνταξη. Δεν έγινε όμως τίποτα απ' όλ' αυτά, ούτε ανάπλαση υπάρχει, ούτε αποκατάσταση. Ξεκίνησαν οι εργαζόμενοι τις κινητοποιήσεις και τους είπε ο υπουργός ΠΕΧΩΔΕ Λαλιώτης ότι το εργοστάσιο δεν θα λειτουργήσει αλλά αν σταματήσουν τις κινητοποιήσεις θα αποκατασταθούν όλοι. Τότε σταμάτησαν οι εργαζόμενοι τις κινητοποιήσεις και έγιναν οι απολύσεις.

Η γενική διεύθυνση του εργοστασίου δια του προέδρου της Λοϊζου μιλάει για άδι-

κο κλείσιμο.

Οι εργαζόμενοι όταν απολύθηκαν είχαν δικαίωμα σ' ένα εξάμηνο απασχόλησης λόγω επιδότησης που είχε λάβει γι' αυτό το λόγο το εργοστάσιο από τον ΟΑΕΔ. Η επιδότηση είχε ληφθεί για την απασχόληση των εργαζομένων επί δύο χρόνια. Μετά την πάροδο της διετίας υπήρχε υποχρέωση με βάση τους όρους της επιδότησης για τουλάχιστον έξι μήνες απασχόλησης ακόμα. Τους πέταξαν όμως στο δρόμο χωρίς να τους δώσουν ούτε τα χρήματα του εξάμηνου. Έγινε τότε καταγγελία στον ΟΑΕΔ που έγινε δεκτή και ζητήθηκε από τον ΟΑΕΔ η επιστροφή της επιδότησης. Οι εργαζόμενοι κίνησαν στη συνέχεια δύο νομικές διαδικασίες μία στην Ελλάδα και μία στην Ευρώπη. Στην Ελλάδα κατάγγειλαν τις απολύσεις τους ως άδικες και καταχρηστικές, υποστήριξαν ότι έγινε παραβίαση των ομαδικών απολύσεων και ζήτησαν την αποζημίωσή τους για το εξάμηνο. Στην απάντησή της η εργοδότητρια ΣΥΕΛ, δηλαδή η Αγροτική Τράπεζα μίλησε για λόγους ανωτέρας βίας που δεν ήταν σεισμός, ούτε πυρκαϊά, ούτε κάτι άλλο, αλλά ήταν η κυβερνητική εντολή να μη γίνει ανανέωση της σύμβασης.

Άρα εδώ στοιχειοθετούμε το άδικο κλείσιμο του εργοστασίου και εδώ έχουμε στηριχτεί την επιχειρηματολογία μας στην Ευρώπη, και πετύχαμε να γίνει παραδεκτή η αναφορά μας στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, όπου το θέμα μας θα εξεταστεί από 32 ευρωβουλευτές, και η καταγγελία μας στην Κομισιόν. Μάλιστα στα κείμενα της Ευρώπης αναφέρεται καθαρά η ύπαρξη πολιτικών λόγων για το κλείσιμο.

Σ' αυτό το σημείο στοιχειοθετούμε και τη διαφορά για τους εργαζόμενους των Λιπασμάτων. Εδώ θα μπορούσε να πει κάποιος: Υπάρχουν 700.000 άνεργοι στην Ελλάδα. Σε μια διημερίδα που έγινε από το Εργατικό Κέντρο Πειραιά με θέμα "Ανεργία και Απασχόληση" χθες αναφέρθηκε ότι στον Πειραιά το ποσοστό των ανέργων είναι 19,8%. Υπάρχει λοιπόν μια τεράστια ανεργία. Γιατί λοιπόν να προηγούνται οι άνεργοι των Λιπασμάτων; Κάτι τέτοιο μάλιστα υπαινίχθηκε στη συνεδρίαση του δημοτικού συμβουλίου την προηγούμενη φορά ο κ. Χάσκας. Γιατί οι εργαζόμενοι των Λιπασμάτων δεν απολύθηκαν γιατί ήταν περιττοί, ή γιατί το εργοστάσιο δεν πήγαινε καλά, ή λόγω ανταγωνισμού ή για κανένα άλλο λόγο, αλλά γιατί υπήρξε κυβερνητική εντολή και υπόσχεση αποκατάστασης.

Σε κείμενα του ΥΠΕΧΩΔΕ αναφέρεται ότι έγινε ανάπλαση της βιομηχανικής ζώνης στη Δραπετσώνα με μηδέν προϋπολογισμό και ότι "δόθηκε οριστική λύση και διασφάλιση των εργαζομένων που απασχολούνταν στα Λιπάσματα". Αυτό δεν έχει συμβεί. Αυτή τη στιγμή είναι πάνω από 300 άνεργοι. Από τους 384 κάποιον πήραν σύνταξη, επτά άτομα δουλεύουν στο εργοστάσιο μεταξύ των οποίων και ο πρόεδρος και αντιπρόεδρος σε φύλακες, και οι υπόλοιποι είναι στην ανεργία. Για τους περισσότερους από αυτούς τελείωσε το ταμείο ανεργίας και είναι σε δραματική κατάσταση. Αυτοί που είναι πάνω από 50 έχουν μπει σ' ένα πρόγραμμα τριετίας με 110.000, 120.000, 130.000 το μήνα ανάλογα με το πόσα παιδιά έχουν. Ποιος μπορεί στα 54 ή στα 57 του χρόνια που έχει δουλέψει τριάντα χρόνια στα Λιπάσματα να βρει δουλειά άλλου; Είναι αδιανόητο. Είναι έγκλημα. Μέσα σ' αυτούς υπάρχουν και άνθρωποι με ειδικές ανάγκες.

Ζητάμε μία παρέμβαση σας, μία νομοθετική ρύθμιση που θα προβλέπει: Δουλειά στους νεότερους, σύνταξη στους μεγάλους και αυτό το εξάμηνο που έχασαν να δοθεί σε χρήματα, γιατί οι περισσότεροι από αυτούς είναι χρεωμένοι. Οι εργαζόμενοι των Λιπασμάτων είναι εδώ μέρες γιορτινές. Υπάρχουν κάποιον που δουλεύουν σε βάρδιες σε κάποιες δουλειές του ποδαριού και δεν μπορούν να είναι εδώ. Κάνουμε μία παρουσία και θα κάνουμε μία πιο δυναμική παρουσία. Ο αγώνας αυτός

θα κλιμακωθεί με την πίεση και την πάλη των εργαζομένων και την προσπάθεια στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο και την Κομισιόν. Σας ευχαριστώ και θεωρώ δεδομένη την ευαισθησία σας».

Ακολούθησε θερμό χειροκρότημα. Η τοποθέτηση του Γ. Νικολόπουλου ξεκαθάρισε τα ζητήματα και αποτέλεσε μια γερή βάση για την υποστήριξη του αιτήματος της νομοθετικής ρύθμισης. Από τους παρευρισκόμενους τοποθετήθηκε πρώτος ο βουλευτής της ΝΔ Νεράτζης που έπρεπε να αποχωρήσει για να μιλήσει στη Βουλή για τον προϋπολογισμό. Είπε ότι είχε προτείνει

στην ηγεσία του σωματείου ήδη πριν κλείσει το εργοστάσιο να ζητήσει νομοθετική ρύθμιση, αλλά δεν εισακούστηκε. Συμφώνησε με την πρόταση της νομοθετικής ρύθμισης και πρότεινε να γίνει πρόσληψη των ανέργων με σύμβαση ορισμένου ή αορίστου χρόνου στο Δημόσιο ή σε ΔΕΚΟ, ακόμα και αν χρειαστεί να γίνει εξαίρεση από το ΑΣΕΠ. Πρότεινε επίσης να γίνει μία επιτροπή από εκπροσώπους των ανέργων όπου θα κληθούν να συμμετέχουν όλοι οι βουλευτές και να αρχίσουν τις ε-

συνέχεια πίσω στη σελ. 8

ΝΕΕΣ ΣΥΛΛΗΨΕΙΣ!

Η Επιτροπή Σωτηρίας και οι Άνεργοι των Λιπασμάτων έβγαλαν την αφίσα που δημοσιεύουμε παρακάτω για την προώθηση του αγώνα τους.

Την Τετάρτη 20 Δεκεμβρίου 2000 η αφίσα αυτή κολλήθηκε στον Πειραιά. Γύρω στις 12.00 το βράδυ εμφανίστηκε η Ασφάλεια Πειραιά και οδήγησε στο τμήμα "για εξακρίβωση στοιχείων" ένα συνεργείο αφισοκολλητών αποτελούμενο από τον εργαζόμενο Η. Ματέρη και τον σύντροφο Κ. Κούτελο. Είναι η δεύτερη φορά που γίνεται σύλληψη για αφισοκόλλημα στον Πειραιά. Προηγήθηκε η σύλληψη των συντρόφων της ΟΑΚΚΕ για την αφίσα του Σφηνιά πάλι με το πρόσχημα της "εξακρίβωσης στοιχείων".

Η θέση της αστυνομίας είναι πάντα ότι η εξακρίβωση μπορεί να γίνει σε οποιονδήποτε πολίτη, οποτεδήποτε και για οποιονδήποτε λόγο και ότι δεν τελειώνει στην επίδειξη της αστυνομικής ταυτότητας, αλλά χρειάζεται και η έρευνα για την εξακρίβωση ύπαρξης προηγούμενων καταδικαστικών ανεκτέλεστων αποφάσεων. Αυτό το ονομάζουν "δικαστική εξακρίβωση" στοιχείων. Όταν καταγγείλαμε στο τμήμα αυτή την τακτική της αστυνομίας και απειλήσαμε για δικαστικές προσφυγές, λάβαμε την ειρωνική απάντηση του αξιωματικού υπηρεσίας ότι πουθενά στην αστυνομική αναφορά δεν θα αναφέρεται ότι η προσαγωγή έγινε επειδή τα συγκεκριμένα άτομα αφισοκόλλουσαν και ότι από εδώ και μπρος θα μπορούν να πιάνουν όποιον αφισοκόλλει και να τον οδηγούν για εξακρίβωση επειδή η αφισοκόλληση είναι παράνομη. Το τρομερό είναι ότι ενώ η σύλληψη θα γίνεται λόγω αφισοκόλλησης δεν θα υπάρχει κατηγορία, αλλά μόνο "εξακρίβωση".

Είναι φανερό ότι ο Λαλιώτης έχει συνεδριάσει τα τσιράκια του στον Πειραιά κι έχει ρίξει αυτή τη γραμμή για το χειρισμό της όλο και πιο επικίνδυνης ΟΑΚΚΕ στην ασφάλεια. Η τακτική της αστυνομικής απαγόρευσης δεν θα μείνει αναπάντητη από την ΟΑΚΚΕ.

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΟ! ΚΛΕΙΣΑΝΕ ΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΕΡΙΑΝ ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ 384 ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΣ

Πριν ένα χρόνο χωρίς κανένα πραγματικό λόγο η κυβέρνηση έκλεισε το εργοστάσιο των Λιπασμάτων στη Δραπετσώνα και έριξε στην ανεργία 384 εργάτες. Συνεργάστηκαν μαζί της η Εθνική Τράπεζα, ο Δήμος Δραπετσώνας και όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα. Επικεφαλής της κατεδάφισης ο υπουργός Λαλιώτης ο οποίος για να μειώσει τις αντιδράσεις τους υποσχέθηκε στους εργαζομένους αποκατάσταση.

Ένα χρόνο μετά δεν αποκαταστάθηκε κανείς εκτός από τους συνδικαλιστές που βοήθησαν να κλείσει το εργοστάσιο και που εξαπάτησαν τους εργαζόμενους.

Οι 384 εργαζόμενοι των Λιπασμάτων ΔΕΝ ΞΕΧΝΟΥΝ, δεν δέχονται την αποβιομηχάνιση του Πειραιά και της Αττικής, δεν δέχονται την ανεργία, δεν δέχονται την εξαπάτηση. Απαιτούν τώρα από την κυβέρνηση αποκατάσταση για όλους, δηλαδή δουλειά ανάλογη με αυτήν που η κυβέρνηση και οι υπόλοιποι κατεδαφιστές τους στέρησαν με τη βία και χωρίς λόγο.

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ !

ΑΠΟΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΩΡΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ

**Απολυμένοι Εργαζόμενοι των Λιπασμάτων
Επιτροπή Σωτηρίας των Λιπασμάτων**

Συνέντευξη του σ. Η.Ζ. στον ΣΚΑΪ 100,4 ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΦΙΣΣΑ ΤΟΥ ΣΦΗΝΙΑ ΚΑΙ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΣΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Τη Δευτέρα 4 Δεκέμβρη ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος έδωσε συνέντευξη στο δημοσιογράφο Χάρη Μπότσαρη στην εκπομπή του "Νυχτερινές ματιές στα γεγονότα" στο ραδιοφωνικό σταθμό ΣΚΑΙ 100,4 για τη σύλληψη των 7 μελών της ΟΑΚ-ΚΕ στον Πειραιά το βράδυ της Παρασκευής 1 του Δεκέμβρη. Θα πρέπει εδώ να ευχαριστήσουμε τον Χ. Μπότσαρη που μας έχει δώσει την ευκαιρία επανειλημμένα να απευθυνθούμε στους ακροατές του και να διατυπώσουμε τις απόψεις μας. Πρόκειται για μια σπάνια δημοκρατική στάση απέναντι μας από τα ΜΜΕ όπως δεν την έχουμε γνωρίσει μέχρι τώρα.

Παρακάτω δημοσιεύουμε μεγάλο τμήμα αυτής της συνέντευξης:
Χ.Μ.: ...Θυμάστε τι γινόταν κάποτε με τις αφίσες και θυμάστε ότι για χρόνια, για καιρό είχαμε ν' ακούσουμε ότι συνελήφθησαν άνθρωποι οι οποίοι κολλούσαν αφίσες στον τοίχο. Συνέβη και αυτό. Αλλά περισσότερο θα μας πει ο κ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος που είναι στην τηλεφωνική μας γραμμή και είναι ο γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας.

Γεια σας κ. Ζαφειρόπουλε, τι κάνατε, είσατε καλά;

Η.Ζ.: Πολύ καλά κ. Μπότσαρη, εσείς;

Χ.Μ.: Είμαστε καλά. Προσπαθούμε να καταλάβουμε τι γίνεται στην Ευρώπη με τις συμφωνίες που υπογράφονται, προσπαθούμε να καταλάβουμε τι γίνεται και στο εσωτερικό με όλα τα θέματα που παίζουν στην επικαιρότητα και ξαφνικά βρεθήκαμε βέβαια στο Σαββατοκύριακο μπροστά σε μια νέα ιστορία, να συλλαμβάνονται πολίτες που ασκούσαν, όπως εσείς λέτε, το κατοχυρωμένο δημοκρατικό τους δικαίωμα. Τι ακριβώς συνέβη κ. Ζαφειρόπουλε και γιατί γίνεται αυτό;

Η.Ζ.: Κολλούσαμε μια αφίσα στον Πειραιά σε μια συνηθισμένου τύπου εκστρατεία μας γιατί δεν έχουμε άλλο εργαλείο ενημέρωσης της κοινής γνώμης από την αφίσα.

Χ.Μ.: Είναι αυτές που λέμε εφημερίδες του τοίχου.

Η.Ζ.: Ακριβώς και είναι ένας τρόπος με τον οποίο εκφραζόμαστε προς τα έξω γιατί τα άλλα μεγάλα μέσα, κατά κανόνα, δεν μας δίνουν αυτή την δυνατότητα. Το θέμα της αφίσας ήταν η υπόθεση Σφηνιά. Είχε ένα τίτλο καταγγελίας μάλιστα του Σημίτη σαν πολιτικά υπεύθυνου της εξόφλησης του Σφηνιά.

Χ.Μ.: Επιτρέψτε μου κ. Ζαφειρόπουλε, παρακαλώ, γιατί θέλω να καταλάβουμε κι εμείς και οι ακροατές που μας ακούν. Αυτή την εποχή, όπως εσείς θα ξέρετε πολύ καλύτερα από μένα, γίνεται μια πολύ μεγάλη συζήτηση για την αφισορύπανση που υπάρχει σε όλους τους δρόμους της Αθήνας από εταιρείες οι οποίες πλουτίζουν και που προκαλούν και το δημόσιο αί-

σθημα αλλά προκαλούν και διάφορα ατυχήματα με τα αυτοκίνητα, και ενώ κανένας δεν τις κατεβάξει, αν και υπάρχει συγκεκριμένος νόμος που το απαγορεύει και παίζονται και διάφορα συμφέροντα, πείραξε η εφημερίδα τοίχου που κολλούσε η Οργάνωση για την Ανασυγκρότηση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας; Θα τρελλαθούμε.

Η.Ζ.: Ασφαλώς, και είναι κωμικό, μέσα σ' αυτές τις διαστάσεις, να μιλάμε για μια μικρή αφίσα με 500 αντίτυπα συνολικά στην πόλη του Πειραιά και είναι μια ενέργεια που δεν συμβαίνει. Εμείς έχουμε χρόνια να δεχτούμε ένα οποιοδήποτε κρούσμα αστυνομικής παρατήρησης έστω για την αφισοκόλληση μας. Και μας έκανε μεγάλη εντύπωση γιατί είχε να συμβεί από τότε που μας είχαν συλλάβει για το Μακεδονικό. Εδώ είδαμε μια ολόκληρη εκστρατεία, είδαμε 15 ανθρώπους με μια σειρά αυτοκίνητα της Ασφάλειας, με Ζητάδες να μας περικυκλώνουν...

Χ.Μ.: Τι έγινε μετά; Επίδειξη των στοιχείων της ταυτότητας, κ. Ζαφειρόπουλε, και οδηγήθηκαν στο τμήμα;

Η.Ζ.: Ναι, οδηγήθηκα στο τμήμα. Μάλιστα αρχικά μας είπαν ότι "συλλαμβάνεσθε για την αφισοκόλληση". Τους λέμε από πού κι ως που και πως το ανακαλύψατε εσείς αυτό, και σε κάθε περίπτωση παίρνετε μεγάλη ευθύνη μ' αυτό που κάνετε να εισάγετε τέτοια έθιμα ξαφνικά. Και πήραν τηλέφωνο τους προϊσταμένους τους στην Κεντρική Ασφάλεια και τους είπαν τότε...

Χ.Μ.: Φέρτε τους μέσα (γέλιο)

Η.Ζ.: Τους είπαν τότε αφού δεν μπαίνει θέμα αφισοκόλλησης οδηγήστε τους για εξακρίβωση στοιχείων.

Η.Ζ.: Νομίζω ότι ερεθίστηκαν κάποια πολιτικά στελέχη κάποιου ορισμένου επιπέδου...

Χ.Μ.: Διαβάζοντας το κείμενο.

Η.Ζ.: Διαβάζοντας το κείμενο και βρήκαν μια ευνοϊκή απήχηση σε κάποιους κύκλους αρκετά ψηλούς της αστυνομίας γιατί είναι αρκετά έμπειροι άνθρωποι και δεν θα έπαιρναν την ευθύνη μιας σύλληψης αν δεν έκριναν σοβαρό το περιεχόμενο κι έτσι προχώρησαν. Και προχώρησαν παρά τις προειδοποιήσεις μας που σημαίνει ότι έχουν ερεθιστεί σε κάποιο πολιτι-

κό επίπεδο. Κι αυτό είναι το ανησυχητικό, ότι ερεθίζονται και θέλουν να δώσουν κάποια "αγκωνιά", κάποια προειδοποίηση.

Η αφίσα, όπως σας είπα και πριν, κεντράριζε στο ζήτημα Σφηνιά και έβαζε ευθύνες σε επίπεδο ηθικής αυτοσυγκράτησης της κυβέρνησης Σημίτη και είχε και έναν υπότιτλο ότι αυτό δεν έγινε ανεξάρτητα από τη συννενόηση και πολιτική συμμαχία με ΚΚΕ και ΣΥΝ καθώς και με στηρίξη ΝΔ. Αυτό είναι ένα κείμενο που έκανε χοντρικά μια ανάλυση ότι δεν μπορούσε να υπάρχει αυτοκτονία Σφηνιά, αδιέξοδο του ίδιου, οικονομικό και πολιτικό καθώς και ηθικό αδιέξοδο της ΜΡΔ χωρίς να έχει υπάρξει προηγούμενα μια συγκροτημένη πολιτική εκστρατεία. Εμείς λέμε ότι δεν είναι τα ΜΜΕ που καθοδηγούν την πολιτική αλλά η πολιτική που καθοδηγεί τα ΜΜΕ. Αν δεν υπάρχει και δεν έχει συγκροτηθεί ένα ισχυρό πολιτικό μέτωπο δεν είναι δυνατόν όλα τα κανάλια να ρίξουν μια γραμμή παράδοξη σε σχέση με τις πρώτες παρατηρήσεις ενός ψυχραίου παρατηρητή. Έριξαν τη γραμμή ότι το πλοίο αυτό βυθίστηκε επειδή έφταιγε αυτό το ίδιο, η κατασκευή του, οι μηχανές του, ότι υπήρχε κάποια βλάβη, που οδηγούσε απευθείας στο Σφηνιά ενώ τα γεγονότα ήταν συντριπτικά. Από την αρχή, από τα πρώτα ρεπορτάζ για όλους έφταιγε αυτός ή αυτοί που οδηγούσαν το πλοίο και παραδέχτηκαν μάλιστα και το λάθος τους, παραδέχτηκαν την ανεπάρκεια τους. Και ξαφνικά πέρασε η γραμμή μέσα στα κανάλια, και συγκεκριμένα από τους συνδικαλιστές της ΠΕΜΕΝ και της ΠΙΕΝΕΝ στον Πειραιά, το Νταλακογιώργο και τον Μανουσσογιαννάκη, ότι αυτό το πλοίο είχε πρόβλημα, ότι είχε απολυθεί ένας μηχανικός του και ότι γι' αυτό οδηγήθηκε στο ναυάγιο και σε κάθε περίπτωση ότι πρόκειται για ένα μονοπώλιο. Μια συλλογιστική που την υιοθέτησε σχεδόν αμέσως μετά σχεδόν το ΠΑΣΟΚ. Ο Σημίτης διέγραψε ουσιαστικά, εξανάγκασε σε παραίτηση το Ροκόφυλλο γιατί δέχτηκε να γίνει δικηγόρος του Σφηνιά κι εκεί δόθηκε ένα πολιτικό σήμα παντού, ότι φταίει το πλοίο, η εταιρεία, ο δολοφόνος Σφηνιάς.

Τώρα βρίσκουν ότι τον σκότωσαν, κατά κάποιο τρόπο, πιέζοντας τον οι μέτοχοι. Οι μέτοχοι βέβαια είναι καπιταλιστές, κοιτάνε το κεφάλαιο τους, τα λεφτά τους και πιθανότατα να του είχαν πει "αφού εσύ είσαι στόχος κάτσε πέρα" ή εν πάση περιπτώσει "δώσε μας τα λεφτά μας πίσω".

Το ζήτημα όμως είναι ποιος τον έφερε σ' αυτή την κατάσταση και γιατί; Σας λέω με πολλά λόγια τι έλεγε η αφίσα...

Χ.Μ.: Ναι, καλά κάνετε.

Η.Ζ.: Κι αυτό εξηγούσε η αφίσα, ότι δηλ. υπάρχει μια πολιτική γραμμή εδώ στην Ελλάδα, αρκετά πλατιά αποδοχής και έμπνευσης, ότι κάθε κίνηση του κεφάλαιου που συγκεντρώνει παραγωγικές δυνάμεις και τις αναπτύσσει πρέπει να καταγγέλεται και να τσακίζεται. Κι αυτό φαίνεται πολύ αριστερό ή επαναστατικό αλλά είναι ακριβώς το αντίθετο. Αν δεν υπάρχουν εδώ ισχυρές παραγωγικές δυνάμεις αυτή η χώρα θα πεθάνει γιατί δεν μπορεί να ζήσει ούτε από τη γαιοπρόσοδο του τουρισμού, ούτε μπορεί να ζήσει από τις μικρές της και αδύναμες στον παγκόσμιο καταμερισμό υπηρεσίες. Μπορεί να ζήσει μόνο από τη μεγάλη βιομηχανία...

...Κι όμως βλέπετε τη βιομηχανία να σβήνει. Τώρα που μιλάμε χτυπιέται και εμποδίζεται μια επένδυση της ΠΕΤΡΟΛΑ στο όνομα του ότι ο Λάτσης είναι μονοπώλιο, κλείνει η ΤΥΧ στη Χαλκιδική στο όνομα του ότι οι Καναδοί μονοπωλιστές έρχονται να εκμεταλλευτούν το χρυσό της Ελλάδας. Έτσι, έχουν κλείσει δεκάδες βιομηχανίες στον Πειραιά και όλα αυτά τα τελευταία χρόνια στο όνομα του κεφαλαιοκράτη και του κεφάλαιου.

Το ίδιο έγινε και με το Σφηνιά. Ο Σφηνιάς δεν χτυπήθηκε επειδή ήταν μονοπώλιο γιατί το μονοπώλιο στις θαλάσσιες γραμμές υπήρχε. Ήταν το νομικό μονοπώλιο πάνω στη γραμμή. Αυτός (ο Σφηνιάς) τι έκανε και που ήταν και το προοδευτικό του στοιχείο σαν καπιταλιστή; Ήταν ότι ένωσε αυτές τις ξεχωριστές νομικές ιδιοκτησίες των επί μέρους γραμμών, αυτά τα μικρά μονοπώλια, σε μια ισχυρή παραγωγική δύναμη που μπόρεσε να του δώσει τα σύγχρονα πλοία, έστω και σε πρώτο επίπεδο. Αυτά ήταν τα Χαισπίντ. Σ' αυτόν λοιπόν επιτέθηκαν να τον συντρίψουν, όχι επειδή έκανε μονοπώλιο στη θάλασσα (γιατί το μονοπώλιο υπήρχε μόνο που ήταν διασπασμένο νομικό μονοπώλιο), αλλά επειδή έκανε εκσυγχρονισμό, επειδή έβγαζε πλεονεκτήματα οικονομικών κλίμακας. Και γι' αυτό έκαναν αυτή την εκστρατεία οι δυνάμεις που σας προανέφερα. Είναι χαρακτηριστικό πως βγαίνει δηλαδή πολιτικά η εξόντωση του, το γεγονός ότι επιτρέψανε σε ένα ισχυρό στέλεχος της ΝΔ, παρά τρία βουλευτή που εκλέχτηκε και με κάποια ένσταση δεν βγήκε, τον Μαντούβαλο, να γίνει δικηγόρος του υποπλοίαρχου που έριξε το πλοίο στο βράχο πέρα από κάθε αμφιβολία και εξόντωσαν κυριολεκτικά αυτόν τον δικηγόρο που θα υποστήριζε τον Σφηνιά, και στο όνομα του αστού στο τέλος "εκτέλεσαν" τον Σφηνιά.

Αυτή δεν είναι όμως συλλογιστική ούτε αριστερών ούτε δημοκρατών. Τα πιο αντιδραστικά τμήματα του κεφάλαιου έχουν πολλές φορές στραφεί εναντίον άλλων αστών και τους έχουν εξοντώσει. Κι αυτό το είδαμε και ιστορικά στους φασισμούς της Γερμανίας και της Ιταλίας. Αλλά το βλέπουμε και εδώ. Αυτοί οι ίδιοι που χτυπάνε το μονοπώλιο της ΜΡΔ αναπτύσσουν με **ραγδαίους και ασύλληπτους** ρυθμούς το μονοπώλιο Κόκκαλη, το οποίο είναι αντιπαραγωγικό μονοπώλιο γιατί στηρίζεται στις ευνοϊκές ρυθμίσεις, στις ευνοϊκές τιμές, στις ληστρικές συμβάσεις με το Δημόσιο. Δηλαδή απομυζά ελεύθερα ένα πλεόνασμα παραγωγικό της χώρας μέσα από την νομική του κυριαρχία, μέσα από την πολιτική του ισχύ.

Χ.Μ.: Γιατί αναφέρεστε στον Κόκκαλη κ. Ζαφειρόπουλε;

Η.Ζ.: Γιατί αυτό είναι το πραγματικά σκανδαλώδες μονοπώλιο και όλοι αυτοί που επιτίθενται αυτή τη στιγμή ή επιτέθηκαν με αφορμή το ναυάγιο στο Σφηνιά βοηθάνε αφάνταστα τη γιγάντωση του Κόκκαλη. Δεν του παίρνουν καμιά προμήθεια, δεν αναίρουν καμιά από τις σκανδαλώδες συμβάσεις. Ετοιμάζονται τώρα να του δώσουν την Ολυμπιακή, συζητούνται αυτά τα πράγματα, επίσης έχουν παραχωρήσει και παραχωρούν στο σύμμαχο του, το Μυτιληναίο, μια σειρά εταιρείες, είναι υποψήφιος για τα Ναυπηγεία Σκαρμαγκά. Αυτοί είναι νομικά και πολιτικά μονοπώλια και μάλιστα σκανδαλώδη μονοπώλια. Τον Σφηνιά δεν μπορεί να τον κατηγορήσει κανείς ότι αύξησε παράλογα τις τιμές των εισιτηρίων αφού τις ελέγχουν σε μεγάλο βαθμό οι κρατικές αρχές ή ότι έκανε τα σαπινοκόραβα πιο σάπια και σκότωσε τον κόσμο ή ότι εκμεταλλεύεται τα πληρώματα του μ' έναν πρωτοφανή τρόπο. Είναι φανερό ότι τον χτύπησαν για την εκσυγχρονιστική του πλευρά και αυτό ακριβώς έβγαζε η αφίσα. Και το γεγονός ότι ερεθίστηκαν απ' αυτή την αφίσα είναι ότι δεν συγχωρούν σε μια μικρή πολιτική δύναμη να επέμβει σ' αυτές τις διενέξεις μεταξύ του κεφάλαιου ή μεταξύ κυβέρνησης και κεφάλαιου για να μπορούν να κάνουν τη δουλειά τους.

Χ.Μ.: Σύμφωνα με τον τρόπο που αντιδράσαν λέτε.

Η.Ζ.: Βεβαίως είναι κι αυτό ένα δείγμα. Μπορεί να μην είναι κεντρική πολιτική απόφαση να συλληφθούμε, και νομίζω ότι στο τέλος θα τους βγει σε κακό γιατί αυτοί παριστάνουν τον πιο ευαίσθητο δημοκράτη στο ψηλό πολι-

ΜΕΓΑΛΟ ΒΗΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΩΝ ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ Η ΣΥΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΚΕΡΑΤΣΙΝΙ

συνέχεια από τη σελ. 7

παφές με τον υπουργό Εργασίας, με το διοικητή της Τράπεζας, με το γενικό γραμματέα του υπουργικού συμβουλίου για να προωθηθεί το θέμα. Ο ίδιος τέθηκε στη διάθεση των ανέργων.

Ο Γ. Νικολόπουλος ευχαρίστησε το βουλευτή.

Στη συνέχεια ο Μελάς έκανε συμπληρωματική τοποθέτηση καταγγέλλοντας την πολιτική απόφαση για κλείσιμο του εργοστασίου και επισημαίνοντας ότι όπως ήταν σε θέση να γνωρίζει και από τις επαφές που ο ίδιος έκανε με τη νομαρχία, θα δινόταν η άδεια αν δεν υπήρχε κυβερνητική παρέμβαση.

Σ' αυτό το σημείο έκανε την παρέμβαση του ο Παρασκευόπουλος ότι δεν υπάρχει νόμιμη εκπροσώπηση των εργαζομένων για μια τόσο σοβαρή σύσκεψη για να συμφωνήσει μαζί του και πιο έντονα παρενέβη ο Λαζαρίδης. Ο Γ. Νικολόπουλος τόνισε ότι οι προτάσεις που ακούστηκαν συμφωνήθηκαν από μία μεγάλη σύσκεψη των εργαζομένων στο ΕΚΠ και ότι υπάρχει αντιπροσωπεία εργαζομένων που αποτελείται από τον ίδιο και από τους ανέργους από τον Μ. Γκιούσο, τον Η. Ματέρη επικεφαλής των εργαζομένων στην Ευρώπη και τον Απόστολο Παναγιωτίδη. Αναφέρθηκε στο ότι η θητεία του ΔΣ του σωματείου τέλειωσε στις 15 Οκτώβρη οπότε έπρεπε να γίνουν εκλογές, αλλά αντίθετα ζητήθηκε από τον πρόεδρο δικαστικά παράταση.

Ο Λαζαρίδης επέμεινε στο ότι ο Γ. Νικολόπουλος δεν ήταν εκλεγμένος. Άρχισαν να αντιδρούν οι άνεργοι από κάτω φωνάζοντας για τον πουλημένο πρόεδρο Τσιμούλα που δουλεύει.

Ο Παρασκευόπουλος ζητούσε «κάποιον επίσημα να μας δώσει στοιχεία». Τότε ο δήμαρχος έκανε παρέμβαση λέγοντας ότι: «Εμείς δεν είμαστε εδώ για να νομιμοποιήσουμε ή όχι κάποιον. Εμάς μας αρκεί που όλοι οι εργαζόμενοι που είναι εδώ έχουν επιλέξει σαν εκπρόσωπό τους τον Γ. Νικολόπουλο»

Θα ακούσουμε το πρόβλημα και τις προτάσεις όλων των εργαζομένων. Θα συζητήσει η κουβέντα. Δεχόμαστε τον κ. Νικολόπουλο και όποιον άλλον επιλέξετε σαν εκπρόσωπό σας εδώ και ακόμα και τη μεμονωμένη πρόταση καθενός εργαζομένου». Η παρέμβαση αυτή έγινε δεκτή με θερμό χειροκρότημα.

Τοποθετήθηκε εκείνη τη στιγμή ο Μ. Γκιούσος ως εξής: «Λέγομαι Μ. Γκιούσος, εκπροσωπώ κατά κάποιον τρόπο τους 185 που έχουν κάνει την προσφυγή στην ΕΕ Υπογράφω μαζί με τον Η. Ματέρη την προσφυγή... Η θητεία του Δ.Σ. του Σωματείου έχει λήξει, ο πρόεδρος εργάζεται με υψηλό μισθό και δεν καταλαβαίνει το πρόβλημα των εργαζομένων γιατί δεν έχει χάσει μέρα εργασίας. Έγινε αίτηση για δικαστική παράταση, κάναμε παρέμβαση και ζητήσαμε εκλογές, και φαίνεται ότι υπάρχει πολιτική επέμβαση γιατί η απόφαση δεν έχει βγει ενώ έχουν περάσει δύο μήνες και πλέον. Σας πληροφορώ κε Λαζαρίδη ότι ούτε επί χούντας δεν έχει δοθεί παράταση». Επίσης ο Μ. Γκιούσος πρότεινε έκτακτη οικονομική επιδότηση των ανέργων λόγω εορτών.

Στη συνέχεια στο κάλεσμα του προεδρείου να μιλήσουν και άλλοι εργαζόμενοι αν θέλουν ανταποκρίθηκε ο Β. Αλτής λέγοντας ότι είναι εργαζόμενος 57 χρονών με 4 παιδιά. Αναφέρθηκε στο ότι στη σύσκε-

ψη εκπροσωπεί όλους τους εργαζόμενους ο δήμαρχος, αλλά όταν αντιπροσωπεία των εργαζομένων επισκέφθηκε το δημαρχείο Δραπετσώνας ο δημοτικός σύμβουλος Τσιριδής τους είπε ότι δεν θα έρθει γιατί το κάλεσμα γίνεται από το δήμο Κερατσινίου. Στο σημείο αυτό φαινόταν ότι η συζήτηση θα περιστρεφόταν γύρω από το θέμα της εκπροσώπησης, και οι εργαζόμενοι αναζητούσαν τρόπους για να ξεπεράσουν τον σκόπελο της «έλλειψης νόμιμης εκπροσώπησης» που είχε τεθεί από Λαζαρίδη, Παρασκευόπουλο. Από την άλλη το προεδρείο ήθελε να αποφύγει αυτόν τον σκόπελο ζητώντας διαρκώς προτάσεις επί της ουσίας, τη στιγμή που ήταν αδιευκρίνιστο αν οι προτάσεις που ήδη είχαν εκφραστεί από τον σ. Γιάννη Νικολόπουλο έκφραζαν τους εργαζόμενους.

Εκείνη την κρίσιμη στιγμή ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος έκανε την ακόλουθη τοποθέτηση που ξεκαθάρισε οριστικά το ζήτημα της εκπροσώπησης και αυτό δεν επανήλθε κατά κανένα τρόπο στη σύσκεψη ως το τέλος:

«Δεν υπάρχουν αυτή τη στιγμή μόνο βουλευτές, νομάρχες και άνθρωποι με μία εξουσία μικρή ή μεγάλη σ' αυτή την αίθουσα. Υπάρχουν κι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι οι οποίοι έχουν έρθει μαζί και οι οποίοι ακούν την εξής τοποθέτηση: Καλός ο Νικολόπουλος αλλά δεν είναι νόμιμος εκπρόσωπος. Και δίνει την εντύπωση αυτή η τοποθέτηση ότι «εσείς κύριοι όταν θα πάτε αύριο στα υπουργεία για να υποστηρίξετε τους απολυμένους των Λιπασμάτων, θα είσαστε γυμνοί από νόμιμη εκπροσώπηση. Οι αγώνες σας δεν θα είναι ακριβώς με βαρύτητα γιατί σας λείπει η νόμιμη εκπροσώπηση». Είναι λοιπόν σημαντικό ζήτημα. Εάν αυτή τη στιγμή βρίσκονται εκατό εργαζόμενοι εδώ μετά από ένα χρόνο, είναι ένας άθλος και μια σπάνια περίπτωση στα συνδικαλιστικά χρονικά της χώρας αυτής. Συνήθως κλείνει το εργοστάσιο, κάνουν αγώνες, απολύονται, τελειώνουν κι όλα σβήνουν. Τώρα σα να νεκραναστήθηκαν. Που οφείλεται αυτή η νεκρανάσταση; Και που οφείλεται το πιο σπάνιο ακόμα συνδικαλιστικό γεγονός να μιλάει με έγκρισή τους σαν εκπρόσωπος τους ένας μη νόμιμος, μη εκλεγμένος, μη εργάτης που λέγεται Νικολόπουλος; Κι έρχονται σ' αυτό ακριβώς το σημείο να κάνουν την επέμβαση. Το θαύμα αυτό οφείλεται στο εξής: Ότι το νόμιμο, το εκλεγμένο, το ΔΣ το πολυκομματικό, των πολλών εκπροσωπήσεων κ.λπ. έπεσε, εξέπεσε από τις ψυχές των ανθρώπων. Και εξέπεσε γιατί πρόδωσε βαθύτατα. Με πρωτοφανή τρόπο στα συνδικαλιστικά χρονικά, χωρίς κανένα από το ΕΚΠ (και λυπάμαι που βρέθηκε στον άχαρο ρόλο ο Γ. Παρασκευόπουλος να υποστηρίξει αυτή την ελεεινή θέση) να υποστηρίξει τους εργαζόμενους, ενώ (το ΕΚΠ) θεώρησε νόμιμο εκπρόσωπο για έναν ολόκληρο χρόνο τον άνθρωπο που δούλευε για τους κατεδαφιστές. Έτσι λοιπόν αποφάσισαν οι εργαζόμενοι σαν πρακτικοί άνθρωποι να κάνουν εκπρόσωπο τους οποιονδήποτε ήταν δίπλα τους. Ανακάλυψαν λοιπόν τον Νικολόπουλο ο οποίος από την αρχή ήταν δίπλα τους. Ανακάλυψαν κι άλλους απ' έξω, κι εγώ απ' έξω, μη εργάτης είμαι. Είχαμε φτιάξει μια Επιτροπή Σωτηρίας

και μας λένε: Καλά τα λέτε. Εσείς είσατε εκπρόσωποι. Κι αν δεν είσατε εμείς καλοί θα προσλάμβαναν εσάς, τους βουλευτές, οποιονδήποτε και θα τους διορίσουν ηγέτες τους. Έχει γίνει στην ιστορία αυτό, έχει γίνει στην Πολωνική Αλληλεγγύη, πήραν όποιον θέλανε για να τους εκφράσει. Κι όποτε θέλουν τον καθαιρούν, του δίνουν μια σφαλιάρα, του λένε δεν είσαι συνεπής κι εσύ, εξαφανίσου. Αυτό συμβαίνει σ' αυτή την αίθουσα. Και αν μπορεί να αμφισβητηθεί, πρέπει να αμφισβητηθεί μόνο στην πράξη. Ας μας έρθει όποιος νόμιμος εκπρόσωπος θέλει, δέκα, και να έρθουν αύριο έξω από το δημαρχείο να διαδηλώσουν γι' αυτό το σφετερισμό. Ούτε μισός δεν θα βρεθεί. Αυτό είναι το κίνημα, αυτή είναι η πράξη, αυτοί είναι οι άνθρωποι, οι ζωντανοί άνθρωποι».

Ο Η. Ζαφειρόπουλος τέλειωσε την τοποθέτησή του μέσα σε πολύ δυνατά χειροκροτήματα.

Μίλησαν από τα συνδικαλιστικά στελέχη ο Ιορδάνης Μωυσιάδης, εκπροσωπώντας τους 50 Λιπασματιώτες και μέλη της Ομοσπονδίας ηλεκτροτεχνιτών επικρότησε την πρόταση της νομοθετικής ρύθμισης και τα τρία σημεία που τοποθετήθηκαν, και ο Δ. Πάνου που κατάγγειλε την κατεδαφιστική πολιτική Σημίτη-Λαλιώτη. Ο Παρασκευόπουλος στην τοποθέτησή του πρόβαλε τα εξάμηνια σεμινάρια του ΟΑΕΔ σαν κυβερνητική πρωτοβουλία που θα δώσει λύση στο πρόβλημα της ανεργίας, και κατάγγειλε τη θέση του Μελά και του Νεράτζη για το θέμα της ΔΕΗ. Συγκεκριμένα υποστήριξε ότι τόσο ο Μελάς όσο και η ΝΔ μέσα από τους Νεράτζη, Βουγιουκλάκη έχουν υποστηρίξει το κλείσιμο της ΔΕΗ, και έβαλε θέμα να αποφασίσει το δημοτικό συμβούλιο του Κερατσινίου παράταση λειτουργίας του εργοστασίου. Τοποθέτησε το θέμα γενικά από την πλευρά της υποστήριξης της βαριάς βιομηχανίας και επισήμανε την ανάγκη ενός μετώπου για μη αποβιομηχάνιση. Στη δοσμένη όμως στιγμή η απαίτησή του για τη ΔΕΗ λειτουργήσει διασπαστικά για το μέτωπο υπέρ της αποκατάστασης που είχε δημιουργηθεί με Μελά, Νεράτζη και Μπαρμπαγιάννη.

Υπήρξε μεγάλη αντίδραση από τους ανέργους για την επιμονή του Παρασκευόπουλου στα σεμινάρια. Ο Γ. Νικολόπουλος είπε ότι όλα αυτά είναι ψίχουλα και είναι στον αέρα και ότι πρέπει να γίνει άμεσα η νομοθετική ρύθμιση αλλιώς δεν θα υπάρξει διασφάλιση. Υπέρ αυτής της θέσης συντάχθηκαν οι Μπαρμπαγιάννης και Γεωργόπουλος, καθώς και ο εκπρόσωπος του Λαφαζάνη και οι αντιδήμαρχοι Γαβαλάς και Βαράκου.

Μίλησε και ο σ. Δ. Γουρνάς ως μέλος της διοίκησης του συνδικάτου Μετάλλου είπε ότι η πόλη του Πειραιά και της Αθήνας έχει νεκρώσει από βιομηχανία αφού κλείσανε τα πάντα στο όνομα της μόλυνσης του περιβάλλοντος. Τόνισε ότι η κινητοποίηση των Λιπασματιωτών είναι η ασπίδα για να μην κλείσει η βιομηχανία και ότι θα έπρεπε όλοι να υποστηρίξουν τη βιομηχανία. Ανάφερε ότι στην ιστορία η εξέλιξη ξεκίνησε από τη μανιφακτούρα για να φτάσει στη μεγάλη βιομηχανία και τώρα στη χώρα μας σημειώνεται επιστροφή στα μικρομάγαζα. Το κλείσιμο της βιομηχανίας θα οδηγήσει τη χώρα στη βαρβαρότητα από την οποία δεν θα τη σώσει ο

τουρισμός, είπε. Τέλος, σημείωσε ότι οπωσδήποτε να γίνει νομοθετική ρύθμιση που θα ανοίξει το δρόμο και για τους υπόλοιπους εργάτες στη βιομηχανία ώστε να μπει φρένο στο κλείσιμο της βιομηχανίας, και κάλεσε τους φορείς και τους ανθρώπους που έχουν κάποια εξουσία να σταθούν δίπλα στους εργαζόμενους.

Ο Α. Παναγιωτίδης έκανε πρόταση στον Μπαρμπαγιάννη για ερώτηση στη Βουλή και πήρε δέσμευση του όχι για απλή ερώτηση, αλλά επερώτηση με άλλους βουλευτές, και ζήτησε να εξεταστεί το θέμα με τη μορφή κατελείγοντος.

Τοποθέτηση έκανε και ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος εκ μέρους της ΟΑΚΚΕ:

«Συμμετέχω στην Επιτροπή Σωτηρίας, αλλά θα μιλήσω σαν εκπρόσωπος της ΟΑΚΚΕ. Ότι πω δεν δεσμεύει την Επιτροπή ούτε τους εργαζόμενους. Το πιο σπουδαίο είναι ότι πρέπει να αποδειχθεί ότι αυτοί οι άνθρωποι έπρεπε να βρίσκονται και να δουλεύουν στο εργοστάσιο τους. Στο παράδοξο της άνοθεν παρέμβασης για το κλείσιμο στηρίζουμε την αποκατάσταση. Αυτοί οι άνθρωποι έχασαν τη δουλειά τους με τον πιο παράλογο και απαράδεκτο τρόπο. Είπαν ότι το έκλεισαν επειδή είναι παλιό. Δηλαδή θάβουμε έναν γέρο ζωντανό; Γκρεμίζουμε έτσι τα εργοστάσια; Αν αποκαταστήσετε τους ανέργους των Λιπασμάτων δεν θα τολμήσουν να κάνουν το ίδιο και με τ' άλλα εργοστάσια. Ετοιμάζονται για TVX, Παπαστράτο, Κεράνη. Πως θα τους αποκαταστήσουν όλους αυτούς; Η αποκατάσταση είναι μια πρόταση ανάπτυξης, επιβίωσης της χώρας. Κλείνουν τα εργοστάσια για να κάνουν μικρομάγαζα και χορευτάδικα. Τώρα θέλουν να κάνουν τα Λιπάσματα μνημείο βιομηχανίας. Τη ζωντανή βιομηχανία τη σκότωσαν. Το γέρο τον σκοτωμένο τώρα θέλουν να τον ταριχεύσουν για να τον βλέπουν τα παιδιά. Σαν τον κυνηγό που βάζει το κεφάλι του ελαφιού στον τοίχο και καμαρώνει για το νεκρό ζώο. Είναι σαδιστές, είναι κυνηγοί της βιομηχανίας.

Αν οι εργαζόμενοι καταλάβουν τη δύναμή τους στο παράλογο κλείσιμο θα πείσουν και θα νικήσουν. Δεν κινητοποιήθηκαν ως τώρα γιατί οι κατεδαφιστές είχαν την ικανότητα να ελέγχουν την ηγεσία του σωματείου. Τώρα αποφάσισαν να κινητοποιηθούν να κάνουν τον αγώνα ετεροχρονισμένα. Δεν είναι αργά. Τώρα ο αγώνας είναι προϊόν ώριμης σκέψης αλλά και απελπισίας.

Ο Γ. Παρασκευόπουλος είναι από τους ανθρώπους που πιστεύουν στη βιομηχανία. Δεν πρέπει όμως να αποκλείσουμε από αυτό τον αγώνα τους ανθρώπους που δεν πιστεύουν στη βιομηχανία».

Τελευταίος μίλησε ο Α. Μήλτσος λέγοντας ότι πρέπει να τηρηθεί η υπόσχεση που έδωσε η κυβέρνηση και οι φορείς το 1993 για αποκατάσταση.

Τέλος, ο δήμαρχος έκλεισε καλώντας τους εργαζόμενους να προτείνουν ψήφισμα. Το ψήφισμα εισηγήθηκε ο Γ. Νικολόπουλος και εγκρίθηκε ομόφωνα (δημοσιεύουμε το κείμενο δίπλα).

Στο τέλος της σύσκεψης καταγγέλλθηκε η κράτηση στο ΑΤ Πειραιά των Ηλία Ματέρη και Κ. Κούτελου επειδή κολούσαν την αφίσα των Λιπασμάτων (δες σχετικό άρθρο). Δεν υπήρχε χρόνος για να εκτεθεί αναλυτικά το θέμα και έγινε απλή αναφορά του.

Η σύσκεψη αυτή αποτελεί μία μεγάλη πολιτική νίκη για την πάλη των ανέργων και της Επιτροπής και ανοίγει νέους δρόμους στο αγώνα εναντίον της αποβιομηχάνισης.

ΑΝΑΔΙΠΛΩΣΗ ΤΩΝ ΑΝΤΙΒΙΟΜΗΧΑΝΙΣΤΩΝ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΣΙΝΑ

συνέχεια από τη σελ. 1

γατικό Κέντρο Ελευσίνας και στην Ομοσπονδία Χημικών Βιομηχανιών το ζήτημα αντίστασης στην Επιτροπή και στη ματαίωση της επένδυσης. Αυτές οι κινήσεις καταθρούβησαν τους κνίτες.

Είναι χαρακτηριστικό ότι μάζεψαν τα περισσότερα πανό από τους δρόμους της πόλης. Η μεγάλη τους αδυναμία είναι στο να αποδείξουν ότι πραγματικά η Πετρόλα θα μολύνει περισσότερο απ' όσο σήμερα. Μέχρι στιγμής αυτοί δεν έχουν να παρουσιάσουν καμιά μελέτη που να αποδεικνύει τους ισχυρισμούς τους για την τεράστια μόλυνση που επικαλούνται για να εμποδίσουν τον εκσυγχρονισμό του διυλιστηρίου. Γι' αυτό και το κύριο σύνθημά τους είναι τώρα πια "όχι στη γιγάντωση της Πετρόλα".

Ενώ όμως αναδιπλώθηκαν όσον αφορά τη μάχη μέσα στην Ελευσίνα και τους γύρω δήμους, εντούτοις δεν σταμάτησαν και τον πόλεμο. Η "Επιτροπή" στις 21 Νοέμβρη έστειλε εξώδικο προς την διοίκηση του Χρηματιστηρίου Αθηνών και ζητά "Να ανακαλέσετε την α-

πόφασή της Επιτροπής Κεφαλαιαγοράς του Χ.Α.Α της 14-11-2000 περί εισαγωγής της "ΠΕΤΡΟΛΑ ΕΛΛΑΣ ΑΒΕΕ" στην κύρια αγορά του Χρηματιστηρίου Αξιών" (Αυριανή, 22-11). Εκεί επικαλούνται το βιομηχανοκτόνο και αντιανταπτυξιακό Π.Δ. 8484 και τις κατευθύνσεις του Ρυθμιστικού σχεδίου της Αθήνας. Επικαλούνται επίσης παλιότερες αποφάσεις του ΣτΕ για ακύρωση άλλου επενδυτικού προγράμματος της Πετρόλα το 1991 λόγω έλλειψης μελέτης περιβαλλοντικών επιπτώσεων. Θα πρέπει να τονίσουμε εδώ ότι το π.δ.84/84 έχει προκαλέσει την αντίδραση όχι μόνο του Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών αλλά και της ΓΣΣΕ αφού οι επιπτώσεις του στην αποβιομηχάνιση της Αττικής είναι κάτι παραπάνω από εμφανείς και ο δείκτης της ανεργίας έχει κερδίσει αρκετές μονάδες εξ αιτίας του. Η επίθεση αυτή της "Επιτροπής", στην πραγματικότητα του μπλοκ της αποβιομηχάνισης (ψευτοΚΚΕ-ΣΥΝ-Σημιτικό ΠΑ-ΣΟΚ-Καραμανλική ΝΔ), είχε άμεσα αποτελέσματα αφού η επιτροπή Κεφαλαιαγοράς ανέβαλλε

την δημόσια εγγραφή της Πετρόλα για τις 21 του Γενάρη. Αυτό είναι μια νίκη για το μπλοκ του βιομηχανικού μεσαίωνα και προοδεύει για το τι θα ακολουθήσει στο μέλλον. Πράγματι φαίνεται ότι το μπλοκ θα μεταφέρει τον πόλεμο εκεί που είναι αληθινά δυνατό. Στο Συμβούλιο της Επικρατείας. Εκεί στο 5ο τμήμα βρίσκονται οι απόγονοι του Δεκλερή (πρώην προέδρου του, ανθρώπου του ψευτοΚΚΕ, επικεφαλής του βιομηχανικού σαμποτάζ).

Αυτό φαίνεται εύγλωττα σε σχετικό άρθρο του Αμπατζόγλου, βουλευτή του ΣΥΝ στην Αττική "Το θέμα θα φθάσει σίγουρα στο Συμβούλιο της Επικρατείας και θα εκδικασθεί σύμφωνα με το άρθρο 24 του Συντάγματος... Γι' αυτό δεν ψηφίζουμε την πρόταση για την αναθεώρηση του άρθρου 24 του Συντάγματος και συντασσόμαστε με τα κινήματα πολιτών" (Αυγή, 19-12).

Ήδη ο Συνασπισμός επικεφαλής του κινήματος της καταστροφής, δια στόματος Αμπατζόγλου, έχει πάρει φόρα: "Η άλλη επίκαιρη ερώτηση αφορούσε την εκπομπή ε-

πικινδύνων ρύπων στην περιοχή της Ελευσίνας από ατυχήματα ή δυσλειτουργίες σε βιομηχανίες. Σε όλα τα μέρη του κόσμου η εκπομπή άκαυστων υδρογονανθράκων (ΕΛΠΕ) ή η καύση πλαστικών (ΕΛΒΑΝ) συνεπάγεται την εκπομπή επικίνδυνων ουσιών όπως βενζοπυρένιο, διοξίνες κ.λπ. Τα στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα η Greenpeace (26/10/2000) αποδεικνύουν ότι και στη χώρα μας έχουμε πηγές έκλυσης διοξινών (φωτιά στο Jumbo Bebe, χωματερή Κουρουπητού, σκουριές Ελληνικής Χαλυβουργίας) και δεν υπάρχει γενικόλογη επίκληση μόνο βιβλιογραφικών δεδομένων. Οι αναλύσεις έδειξαν ότι η καύση πλαστικών στο Jumbo Bebe οδήγησαν σε τιμές διοξινών στο άμεσο περιβάλλον 288 φορές μεγαλύτερες εκείνων της Χαλυβουργίας, 9 φορές εκείνων στη χωματερή και 5.310 φορές μεγαλύτερες εκείνων μιας καθαρής γεωργικής περιοχής. Η ρύπανση αυτή όχι μόνο αερομεταφέρεται και στην Αθήνα, αλλά ραντίζει και τις γεωργικές καλλιέργειες οι οποίες μετά διοχετεύονται στην αγορά των

Αθηνών" (στο ίδιο). Αυτό το υποκείμενο εντάσσει την πυρκαϊά του "Τζάμπο Μπεμπέ" και την καταστροφή του στους ρυπαντές. Είναι σα να κατηγορείς ένα τεμαχισμένο άνθρωπο ότι λέρωσε τα ρούχα του. Δεν τον νοιάζει καθόλου που κάηκε η αποθήκη του "Τζάμπο Μπεμπέ". Ας αφήσουμε που τέτοιοι εμπρησμοί στο λεκανοπέδιο είναι πολύ ύποπτοι γιατί διευκολύνουν το ρυθμιστικό του Λαλιώτη και γκρέμισμα των εργοστασίων.

Εάν οι κάτοικοι της Ελευσίνας και των γύρω περιοχών μαζί με τους εργαζόμενους της Πετρόλα αντιδράσουν δυναμικά και συγκροτημένα τότε είναι σίγουρο ότι τα σχέδια του μεσαίωνα δεν θα περάσουν. Διαφορετικά όχι μόνο ο εκσυγχρονισμός της Πετρόλα δεν θα γίνει και αυτή θα συρρικνωθεί, αλλά θα ανοίξει ο δρόμος για το κλείσιμο της βιομηχανίας σε όλο το Θριάσιο οδηγώντας όχι μόνο στην ανεργία τον κύριο όγκο του βιομηχανικού προλεταριάτου της χώρας, αλλά και ένα μεγάλο μέρος της βαριάς βιομηχανίας της χώρας στην καταστροφή.

Τοποθέτηση της ΟΑΚΚΕ σε μια διημερίδα του ΕΚΠ για την ανεργία

Στις 20-21 Δεκέμβρη το Εργατικό Κέντρο Πειραιά οργάνωσε διημερίδα με θέμα "Απασχόληση, Ανεργία, Ασφαλιστικό" στην Καστέλλα. Η ΟΑΚΚΕ έκανε παρέμβαση τη δεύτερη μέρα με το σ. Ηλία Ζαφειρόπουλο μετά από κάλεσμα κάποιων ανθρώπων από τους οργανωτές που υποστηρίζουν την βιομηχανία και την ανάπτυξη αυτής της χώρας αλλά λυγίζουν στις μεγάλες αντιπαραθέσεις κάτω από το βάρος των πολιτικών συσχετισμών του αντιβιομηχανικού μεσαίωνα. Η παρέμβαση μας ήταν ουσιαστική και ουσιαστικά η μόνη διαφορετική γραμμή μια που η ΠΑΣΚΕ, που ουσιαστικά διοργάνωσε αυτή τη διημερίδα είναι ανίκανη ν'αντισταθεί στη φράξια των κατεδαφιστών, δηλ. των ρωσόφιλων Λαλιώτη-Σημίτη. Εκεί είχαμε την ευκαιρία να ακούσουμε και να γνωρίσουμε τους εκπρόσωπους του Ινστιτούτου Εργασίας της ΓΣΕΕ (ΙΝΕ-ΓΣΕΕ) τον επιστημονικό διευθυντή Σάββα Ρομπόλη και τον επιστημονικό σύμβουλο Γ. Ρωμανιά. Απ'αυτούς τους δυο ο πρώτος ήταν η προοδευτική γραμμή μέσα σ'αυτό το επιστημονικό επιτελείο, που δεν θα ήταν υπερβολή αν λέγαμε ότι θεμελίωσε επιστημονικά την πολιτική γραμμή που έκφρασε ο σ. Η. Ζαφειρόπουλος στο λόγο του. Ο δεύτερος ήταν η αντιευρωπαϊκή γραμμή μέσα στο ΙΝΕ που ουσιαστικά ανοίγει το δρόμο για την άλωση της ΓΣΕΕ από το ψευτοΚΚΕ. Ωστόσο εκείνος που έχει το πιο μεγάλο κύρος ήταν ο Σ. Ρομπόλης. Η ύπαρξη μιας τέτοιας προοδευτικής γραμμής απέναντι στον κνίτικο μεσαίωνα φανερώνει και γιατί το ψευτοΚΚΕ βγήκε έξω από την ΓΣΕΕ και με την ταχτική του ΠΑΜΕ ακολουθεί το δρόμο της πολιτορκίας για την άλωση της με την βοήθεια των Σημίτη-Λαλιώτη.

"Χτες το βράδυ ένας σύντροφός μας κι ένας εργαζόμενος απ'τα Λιπάσματα, απ'τους επικεφαλής της εκστρατείας που γίνεται για αποκατάσταση στα Ελληνικά και Ευρωπαϊκά δικαστήρια και με μια σειρά κινητοποιήσεις, κολλούσαν μια αφίσα που ζητούσε ακριβώς αυτό το πράγμα δηλ. αποκατάσταση και κατήγγειλε το κλείσιμο χωρίς λόγο του εργοστασίου των Λιπασμάτων.

Αυτοί οι δυο άνθρωποι συνελήφθησαν από την αστυνομία αρχικά για αφισοκόληση και στη συνέχεια τους είπαν να μείνετε εδώ μέχρι τις 2-3 η ώρα το πρωί για εξακριβώσει στοιχεία. Το ίδιο είχε γίνει πριν από δυο-τρεις βδομάδες όταν πάλι σύντροφοι μας κολλούσαν μια αφίσα πάλι στον Πειραιά για το ζήτημα Σφηνιά στην οποία λέγαμε ότι η

κυβέρνηση χτυπάει αυτό το κεφάλαιο και το Σφηνιά όχι γιατί "έπνιξε" τον κόσμο αλλά γιατί προσπαθεί μαζί με μια σειρά άλλες πολιτικές δυνάμεις να χτυπήσει ένα κεφάλαιο που συγκέντρωνε εκείνη την ώρα τις διάσπαρτες δυνάμεις της ακτοπλοίας στο Αιγαίο, να μην πω του Ιονίου, μόνο και μόνο για να εμποδιστεί αυτή η συγκέντρωση. Και εκεί επίσης είχαμε μια σύλληψη.

Κάποιοι ενοχλούνται ιδιαίτερα όταν μπαίνει ζήτημα παραγωγικών δυνάμεων σ' αυτή τη χώρα, όταν μπαίνει ζήτημα να γίνει υπεράσπιση της βιομηχανίας, ιδιαίτερα της μεγάλης βιομηχανίας. Η μεγάλη βιομηχανία στην Ελλάδα, η βαριά βιομηχανία είναι υπό διωγμό εδώ και πολλά χρόνια. Έχει κλείσει σχεδόν δύομιση δεκαετίες αυτή η εκστρατεία. Με αποτέλεσμα να έχει τσακιστεί η ραχοκοκαλιά εκείνης της τάξης που είναι σε θέση να υπερασπίσει μεροκάματα, που είναι σε θέση να παλέψει για καλύτερες συντάξεις, που είναι σε θέση εξαιτίας της οργάνωσης και της συγκέντρωσης της να δώσει και πολιτικές λύσεις και παραγωγικές λύσεις σ' αυτή τη χώρα.

Είναι χαρακτηριστικό ότι κινήματα με συνθήματα για το περιβάλλον και κινήματα ενάντια στο γιγαντισμό της βιομηχανίας, όπως τον αποκαλούν οι μικροαστοί, κινήματα ενάντια στην μόλυνση όπως έγινε κι έκλεισε όλη σχεδόν η βιομηχανία του Πειραιά, έχουν την υποστήριξη των βασικών δυνάμεων που εμφανίζονται σαν δυνάμεις του εργατικού κινήματος, των πολιτικών κομμάτων της εργατικής τάξης ή πιο σωστά που εμφανίζονται σαν τέτοια και ισχυρών τμημάτων των κυβερνήσεων, ιδιαίτερα της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ. Όταν αυτή η ραχοκοκαλιά συντριβεί χιλιάδες άνεργοι δημιουργούνται όπως προχτές με τα Λιπάσματα, όπως τώρα με την ΕΒΟ που κλείνει στο Ελληνικό, όπως με την ΠΕΤΡΟΛΑ επειδή δεν θα επεκταθεί δηλ δεν θα εκσυγχρονιστεί στην ουσία και μέσα σε μια πενταετία δεν θα υπάρχει. Όπως στην ΤΥΧ που την κλείνουν, όπως δεκάδες άλλες μεγάλες βιομηχανίες που έχουν στο στόχαστρο να τις κλείσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο. Μέσα σ' αυτό το ρεύμα δημιουργούνται αυτόματα χιλιάδες άνθρωποι που δεν έχουν δουλειά, εργαζόμενοι και μάλιστα αυτού του κομματιού της εργατικής τάξης του πιο συγκεντρωμένου.

Η αττική τάξη, η βιομηχανική αστική τάξη δέχεται αποζημίωση γι' αυτό το χτύπημα γι' αυτό και ποτέ της δεν ενα-

ντιώθηκε σθεναρά σ' αυτές τις πολιτικές της υποτιθέμενης αριστεράς και κάποιων τμημάτων του ΠΑΣΟΚ και κάποιου τμήματος της ΝΔ. Δεν αντιστάθηκαν γιατί έπαιρναν φτηνή εργατική δύναμη. Απέναντι στη συγκέντρωση του κεφάλαιου που μειωνόταν, οπότε και των παραγωγικών δυνάμεων, ερχόταν σαν αντίβαρο το χαμηλόμισθο του μισθού έτσι ώστε να τους εξασφαλίζει το ίδιο ποσοστό ή περίπου το ίδιο μέσο ποσοστό κέρδους στο γενικό επίπεδο της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης στην Ελλάδα. Αυτό το πέτυχαν με την εισαγωγή ξένης φτηνής εργατικής δύναμης και με τη μαύρη εργασία, η οποία είναι τόσο καθεστώς σήμερα ώστε όλα τα άλλα ζητήματα που συζητάμε για μείωση της ανεργίας ή ανακούφιση να είναι απλές σταγόνες σ' έναν ωκεανό. Δεν κάνει τίποτα το 35ωρο γιατί στο βάθος θα εφαρμοστεί μόνο σε μερικές μεγάλες βιομηχανίες ή μεσαίες επιχειρήσεις εμπορικές με κάποιο έλεγχο ή κάποια συνδικάτα ή κάποιες τέτοιες υποτυπώδεις μορφές οργάνωσης. Η μικρομεσαία επιχείρηση, την οποία δυστυχώς υπερασπίζεται στο πνεύμα της νομίζω η εισήγηση του ΙΝΕ αλλά βλέπω και το χαρτί του Εργατικού Κέντρου, δεν προστατεύει μεροκάματα. Επικρατεί πλήρης βαρβαρότητα, κάνουν ότι θέλουν. 35ωρο θα λένε, 80 ώρες θα δουλεύουν οι ξένοι εργάτες που είναι ασυνδικαλιστικοί, η μισή εργατική τάξη που είναι στο περιθώριο και η άλλη μισή που τραβιέται επίσης στο βυθό από αυτή τη μεταχείριση.

Το χαμηλό μεροκάματο, το πιο χαμηλό μεροκάματο τραβάει το πιο ψηλό προς τα κάτω. Αυτός είναι ο νόμος.

Κι όμως υπάρχει ενός είδους φτηνός αντιμαρξιστικός αντικαπιταλισμός, ένας αντιρατσισμός θα έλεγα της δεκάρας που λέει ότι όλα αυτά τα φαινόμενα του βαθύτερου ταξικού μίσους, ιδιαίτερα μέσα στην ανειδίκευτη εργατική τάξη, απέναντι στους ξένους εργάτες είναι κάτι το αφύσικο, ότι το φτιάχνει η τηλεόραση. Όχι, το φτιάχνει η πραγματική ζωή, φτιάχνεται ρατσισμός στην Ελλάδα και εκπληκτοί θα διαπιστώσετε κάποτε πόσο θα δυναμώσουν οι ναζιστές με το σύνθημα: "Εξω οι ξένοι εργάτες απ' την Ελλάδα". Αλλά και οι ξένοι εργάτες επίσης φτιάχνουν ρατσισμό σ' αυτή τη χώρα ενάντια στους έλληνες εργάτες κι ενάντια σε ένα πολιτικό καθεστώς που δεν τους δίνει δικαιώματα. Και πάνω σ' αυτή τη βαθιά αντίθεση καταρρέει

ΓΝΗΣΙΑ ΦΑΙΟΚΟΚΚΙΝΗ ΣΦΡΑΓΙΔΑ

Είχαμε γράψει ότι η τοποθέτηση Πούτιν στην ηγεσία του ρώσικου κράτους σηματοδοτεί μια περίοδο ολοκλήρωσης του φαιοκόκκινου μετώπου και περαιτέρω ναζιστικοποίησης της χώρας. Η εκτίμησή μας αυτή επιβεβαιώθηκε πολύ γρήγορα από τα γεγονότα.

Η αλλαγή της σημαίας και του εθνικού ύμνου ήταν μια συμβολική κίνηση που αποκάλυψε τις πραγματικές επιδιώξεις του ρώσικου καθεστώτος. Στις αρχές Δεκεμβρίου, ο Πούτιν πρότεινε στο κρατικό συμβούλιο την επαναφορά του σοβιετικού ύμνου (με αλλαγή των στίχων). Οι σύμβουλοί του και οι πολιτικοί αρχηγοί αποδέχτηκαν την πρόταση κατά πλειοψηφία και μάλιστα συμφώνησαν στην υιοθέτηση της σοβιετικής σημαίας ως σημαίας του στρατού, όπως και των παλιών τσαρικών συμβόλων ως έμβλημα του κράτους. Η πρόταση του Πούτιν επικυρώθηκε από τη βουλή, στις 8-12, με άνετη πλειοψηφία 381 υπέρ έναντι 51 κατά και 2 αποχές, με θερμούς υποστηρικτές της τους ψευτοκομμουνιστές του Ζιουγκάνοφ. **Τώρα το ρώσικο κράτος φέρει γνήσια φαιοκόκκινη σφραγίδα.**

Ο σοβιετικός ύμνος με νέους στίχους συμπυκνώνει την αγαστή σύμπνοια του μπρεζνιεφισμού με τον τσαρισμό και τον πουτινισμό. Ο ρώσικος στρατός, σφαγέας της Τσετσενίας, παντού όπου προελαύνει θα υψώνει την “κόκκινη” ναζιστική σημαία και θα δολοφονεί κάτω απ’ τους ήχους ενός ύμνου που θα εξυμνεί τη δύναμη και συνέχεια του ρώσικου έθνους. Το τσαρικό σύμβολο του δικέφαλου αετού μαζί με τον άγιο Γεώργιο που σκοτώνει το φίδι εκφράζει την ενότητα του μεγαλορώσικου σοβινισμού με το διακαή πόθο του παγκόσμιου ναζισμού να συντρίψει τη Δυτική Ευρώπη, την αμερικάνικη υπερδύναμη και την αστική δημοκρατία. Η τρίχρωμη σημαία του κράτους παραμένει το σύμβολο των ψευδοδημοκρατών που συντονίζουν τις υπόλοιπες συνιστώσες του μετώπου ενώ ταυτόχρονα ρίχνουν στάχτη στα μάτια τη Δύσης.

Το ρώσικο πατριαρχείο επιβράβευσε την κίνηση του Πούτιν διότι “το νομοσχέδιο αποκαθιστά τη συνέχεια της ρωσικής ιστορίας, από την προ-επαναστατική περίοδο, με τα τσαρικά σύμβολα, στη σοβιετική εποχή, με τη μελωδία του Αλεξαντρόφ, και στη μετα-σοβιετική εποχή, με τους νέους στίχους.” (Ελευθεροτυπία, 6-12). Το 49% του λαού τάσσεται υπέρ του νομοσχεδίου. Η εξαθλίωση και η κτηνώδης καταπίεση του λαού από τους ψευτοδυτικούς διεφθαρμένους σοσιαλφασίστες έδωσε τα αναμενόμενα αποτελέσματα: ισχυροποίησε το μίσος για τη Δύση, τον αντισημιτισμό και το σοβινισμό. Ωστόσο, αρκετοί επώνυμοι διανοούμενοι, συγγραφείς, καλλιτέχνες και επιστήμονες αντέδρασαν στέλνοντας επιστολή διαμαρτυρίας που δημοσιεύτηκε στην “Ιζβέστια”. Γράφουν εκεί μεταξύ άλλων: “Ο αρχηγός του κράτους πρέπει να συνειδητοποιήσει ότι εκατομμύρια πολίτες (μεταξύ των οποίων και άνθρωποι που τον ψήφισαν) δεν θα σεβαστούν ποτέ έναν ύμνο που περιφρονεί τις πεποιθήσεις τους και αποτελεί προσβολή της μνήμης των θυμάτων της πολιτικής καταπίεσης του σοβιετικού καθεστώτος” (εδώ ταυτίζουν τον μπρεζνιεφισμό με το λενινισμό όπως όλοι οι αστοί φιλελεύθεροι). Με την αποκάλυψη του Πούτιν συσπειρώνεται κι αποκτά συνείδηση ο δημοκρατικός πόλος των ρώσων αντιφρονούντων.

Στο μεταξύ το πογκρόμ ενάντια στη δυτικόφιλη πιο δημοκρατική αστική τάξη φτά-

νει στο αποκορύφωμά του. Ανήμερα της επετείου της Οχτωβριανής Επανάστασης, η αστυνομία εισέβαλε στο κτίριο της εταιρείας Σμυρνόφ και απέσπασε την επιχείρησή από τα χέρια του ιδοκτήτη. Στις 12-12 ο ιδιοκτήτης του δημοφιλούς τηλεοπτικού δικτύου Μίντια-Μοστ, Βλαντίμιρ Γκουσίנסκι, συνελήφθη στην Ισπανία, όπου είχε καταφύγει για να γλυτώσει τη δίωξη. Η σύλληψη δε θα γινόταν εάν ο ρώσος γενικός εισαγγελέας δεν έστειλε ψευδείς πληροφορίες στις ισπανικές αρχές. Ο εκπρόσωπος του επιχειρηματία, Ντιμίτρι Οστάλσκι, επισήμανε ότι το “νομικό σύστημα οποιασδήποτε πολιτισμένης χώρας... δεν είναι σε θέση να διανοηθεί ότι μπορεί να υπάρξει τέτοιος βαθμός παραπληροφόρησης” (στο ίδιο, 13-12). Ένας άλλος στόχος του Κρεμλίνου, ο ιδιοκτήτης της Αεροφλότ και του 49% της κρατικής τηλεόρασης, Μπαρίς Μπερεζόφσκι, καλείται στη Μόσχα για να ελεγχθεί ένα στημένο από την ΚGB “ξάφρισμα” κερδών της Αεροφλότ όμως εκείνος δείχνει αποφασισμένος: “προτιμώ να είμαι ένας πολιτικός εξόριστος παρά ένας πολιτικός κρατούμενος” (Βήμα, 3/12). Παραδέχτηκε ότι βοήθησε την ανάδειξη του Πούτιν μα τώρα

αισθάνεται μετανοιωμένος γι’ αυτό: “όταν κατάλαβα ότι οι λόγοι του διαφέρουν από τα έργα του, συνειδητοποίησα πως είχα σφάλει”. Για να πάρουμε μια γεύση από το βαθμό ελευθερίας που επικρατεί στα ΜΜΕ και στην πολιτική ζωή, σημειώνουμε πως οι δημοσιογράφοι που εργάζονται για τον Μπερεζόφσκι δέχονται διαρκώς απειλητικά τηλεφωνήματα. Βέβαια ο Μπερεζόφσκι δεν είναι Γκουζίνσκι. Είναι ένοχος διαφθοράς και διπαλοκίας με τους σοσιαλφασίστες που τους βοήθησε να ξεπλυθούν και να σταθούν σα δημοκράτες στα μάτια της Δύσης. Όμως διώκεται για την ιδιότητά του να είναι δηλωμένος εχθρός του Μπρεζνιεφισμού και γενικά δυτικόφιλος. Εκτός από τους δυτικόφιλους κεφαλαιοκράτες, το Κρεμλίνο έχει βάλει στόχο τους κυβερνήτες των ομόσπονδων κρατών που δε συμμορφώνονται με τη γραμμή του. Στη θέση τους ο Πούτιν τοποθετεί δικούς του ανθρώπους του στρατού ή των μυστικών υπηρεσιών. Στις τοπικές εκλογές στην επαρχία Κουρσκ ένοπλοι κατέλαβαν τα σημαντικότερα κτίρια της πρωτεύουσας ενώ ο κυβερνήτης Αλ. Ρουτσκόι διεγράφη από τα ψηφοδέλτια. Στην επαρχία Βορονέζ ο καγκεμπίτης υποψήφιος Βλ.

Κουλάκοφ “απειλήσε τον συνυποψήφιο του ότι θα βγάλει στη φόρα τα άπλυτά του από τα αρχεία των μυστικών υπηρεσιών” ενώ στο Ουλιάνοφσκ ο στρατηγός Βλ. Σαμάνοφ είπε ότι “το Κρεμλίνο μου πρότεινε να επιλέξω την επαρχία της αρεσκείας μου” (Ελευθεροτυπία, 26/11).

Ένα ακόμα περιστατικό μας δείχνει ότι ο ψυχρός πόλεμος ποτέ δεν σταμάτησε. Ο αμερικανός επιχειρηματίας Έντμουντ Πόουπ καταδικάστηκε στη Μόσχα για κατασκοπία. Κατηγορείται ότι επιχείρησε να κλέψει απόρρητες πληροφορίες για τα σχέδια κατασκευής μιας υπερτορπίλης, ενός όπλου που τρέχει κάτω από την επιφάνεια της θάλασσας με ταχύτητα άνω των 370 χλμ την ώρα. Ο ναύαρχος Βαλέρι Αλέκτσιν επισημαίνει πως “κανένα πολεμικό σκάφος το οποίο κινείται στον θαλάσσιο χώρο δεν θα μπορούσε να αποφύγει μια τέτοια τορπίλη”. Αμερικανός ειδικός πρόσθεσε “η ρώσικη τορπίλη αποτέλεσε μεγάλη έκπληξη για μας αφού από κάθε άποψη είναι πολύ πιο εξελιγμένη από οποιαδήποτε δική μας” (Βήμα, 3/12). Μετά τις αποκαλύψεις για το υπερσύγχρονο όπλο, ο μάρτυρας κατηγορίας Ανατόλι Μπαμπίκιν προσπάθησε να διασκεδάσει τις υπόνοιες λέγοντας πως τάχα πιέστηκε για να δηλώσει ότι οι εκθέσεις του περιέχουν απόρρητο υλικό.

Στη συνέχεια άφησαν ελεύθερο τον Πόουπ για να καλοπιάσουν τη νέα προεδρία Μπους. Το ζήτημα είναι ότι ο νεοτσαρισμός προχωράει με γιγαντιαία βήματα στο δρόμο του πολέμου και της παγκόσμιας δικτατορίας.

Διημερίδα ...

συνέχεια από τη σελ. 10

κάθε κοινωνική πολιτική στην Ελλάδα στο βάθος. Ακόμα και οι ασφάλειες. Δεν μπορεί αν δεν πληρώνουν αυτοί, αν η μαύρη εργασία δεν πληρώνει, αν δεν σταματήσει το καθεστώς της μαύρης εργασίας να ησυχάσει το πιο ανειδίκευτο εργατικό δυναμικό. Δεν μπορεί να συμπληρωθούν οι συντάξεις της περασμένης γενιάς, οι συντάξεις της γενιάς, ας πούμε, των αντιδικτατορικών αγώνων και προηγούμενα.

Και τώρα έρχονται και ζητάνε μείωση αυτοί που εισήγαγαν τη φτηνή εργατική δύναμη και τη μαύρη εργασία και την κάνανε καθεστώς για να αποζημιώσουν τη μεγάλη βιομηχανία όταν της κλείνουν τα εργοστάσια. Ή τη στέλνουν στα Βαλκάνια και επιτρέπουν στο βάθος ένα μονοπώλιο στην Ελλάδα ανατολικού ολιγαρχικού τύπου, αυτό του Κόκκαλη, να σχηματιστεί ή του Μυτιληναίου. Κανένα άλλο. Θα τους δείτε όλους να έχουν σχέση με τη βαλκανική πολιτική. Για να μας κάνουν στο τέλος μεταπράτες μεταξύ Ανατολής και Δύσης και κύρια υπέρ της Ανατολής.

Αυτή η πολιτική είναι που θέλει απάντηση μ’ ένα αίτημα ουσιαστικό...

Έ’ αυτό το σημείο επεμβαίνει ο πρόεδρος του Εργατικού Κέντρου Γ.Μίχας που διακόπτει το σύντροφο για να του πει ότι

δεν υπάρχει άλλος χρόνος. Ο σ. Η.Ζ. του είπε ότι τελειώνει και ότι δεν είχε συμπληρώσει τον χρόνο του προηγούμενου ομιλητή από την ΑΚΟΑ και ότι εν πάση περιπτώσει υπάρχει εδώ μια διαφορετική άποψη που ακούγεται σε σχέση με όλες τις προηγούμενες ομιλίες που ουσιαστικά βρίσκονταν στην ίδια κατεύθυνση με διάφορες παραλλαγές. Ότι επίσης η ΟΑΚΚΕ δεν ήρθε εδώ παρακαλετά να μιλήσει αλλά μετά από πρόσκληση και σε συνεννόηση με μέλη του προεδρείου της διημερίδας. Σ’ αυτή τη συνομιλία παρέμβηκε κάποια στιγμή και ένας συνδικαλιστής από κάτω, άγνωστος σε μας, που είπε: “Δυο μέρες τώρα ακουγονται τα ίδια πράγματα, υπάρχει μια σαλαμοποίηση. Εδώ υπάρχει μια τοποθέτηση ουσίας που εμάς σαν εργάτες μας ενδιαφέρει να την ακούσουμε”. Αυτή η αντιπαράθεση κράτησε περίπου ένα πεντάλεπτο για να μπορέσει τελικά ο σ. να ολοκληρώσει την ομιλία του.” Δυο κατευθύνσεις πρέπει να υπάρξουν. Η μια είναι η ελληνική εργατική τάξη να υπερασπίσει αυξήσεις στο μισθό της και να τραβήξει προς τα πάνω γρήγορα και όσο υπάρχει καιρός τις συνδικαλιστικές δυνάμεις, που θα τις βοηθήσει να δημιουργηθούν, των ξένων εργατών για να ανεβάσουν το δικό τους μεροκάματο στο ίδιο επίπεδο και να υπάρχουν ενιαία συνδικάτα και ταυτόχρονα να σταματήσει η εισαγωγή φτηνής εργατικής δύναμης.

Σαν χώρα είμαστε νεοφιλελεύθεροι στην εργατική τάξη και κρατικιστές και κρατική διαφθορά και μικρομεσαία σαπίλα και εκμετάλλευση σε όλα τα άλλα.

Ευχαριστώ πολύ.

Συνέντευξη...

συνέχεια από τη σελ. 9

τικό επίπεδο, αλλά είναι χαρακτηριστικό πως καλλιέργησαν, τι νοοτροπία έχουν φτιάξει κι αρχίζουν να φτιάχνουν στα στελέχη τους.

Χ.Μ: Τελικά τι έγινε, κ. Ζαφειρόπουλε, με την κράτηση των ανθρώπων;

Η.Ζ: Στο τέλος άφησαν να περάσει όλο το βράδυ και μας άφησαν το πρωί.

Χ.Μ: Αιτιολογώντας πως την κράτηση σας;

Η.Ζ: Ότι μπορεί να είμαστε ύποπτοι και να διωκόμαστε για ποινικά αδικήματα, ότι δεν σας συλλαμβάνουμε για την αφισκόληση αφού επιμένετε σ’ αυτό...

Χ.Μ: Σας κατέγραψαν κανονικά, τα δακτυλικά σας αποτυπώματα κ.τλ.

Η.Ζ: Όλα τα στοιχεία κανονικά, όχι τα αποτυπώματα. Από

τις ταυτότητες τα έδωσαν στους κομπιούτερ τους, μας έκλεισαν σ’ ένα κρύο και απαίσιο δωμάτιο μ’ ένα σιδερένιο κρεβάτι περιμένοντας να δουν αν είμαστε καταζητούμενοι. Είναι φανερό δηλ ότι θέλησαν να μετατρέψουν μια πολιτική υπόθεση σε μια ας πούμε ποινική διαδικασία.

Χ.Μ: Τελικά το Έσελον λειτούργησε, είπε ότι δεν είσατε ύποπτοι για κάτι άλλο, δεν εκρεμεί τίποτα σε βάρος σας... **Η.Ζ:** Ναι, ότι δεν υπάρχει καμιά ποινή και μας αφήσανε. Αλλά ήταν σαφώς μια προειδοποίηση του τύπου “να είσατε καλά παιδιά”. Βέβαια έτσι τον εισπράξαμε γιατί επιμείνανε και ήταν και η κλίμακα της κινητοποίησης και το είδος. Ήρθανε και κάτι νεαροί ασφαλίτες που έχουμε καιρό να τους δούμε με επιπληκτικό ύφος, με επιθετικότητα κ.τλ. πράγμα ασυνήθιστο.

Χ.Μ: Μάλιστα, πραγματικά ασυνήθιστο, κ. Ζαφειρόπουλε. Εμείς πάντως παρακολουθούμε τις δραστηριότητες της Οργάνωσης για την Ανασυγκρότηση του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας. Είναι ένα θέμα το οποίο έπρεπε να καταδείξουμε.

Η.Ζ: Πολύ καλά κάνετε και πολύ καλά ευαισθητοποιείστε και σας ευχαριστώ πολύ».

ΤΑ ΒΑΛΚΑΝΙΑ ΣΤΟ ΡΩΣΙΚΟ ΚΛΟΙΟ

ΡΟΥΜΑΝΙΑ

Μετά το πραξικόπημα του Οχτώβρη στη Σερβία και τις πρόσφατες προεδρικές εκλογές στη Ρουμανία το "ορθόδοξο τόξο", ο πολιτικός άξονας του φασισμού και του πολέμου με ηγεμόνα τη Ρωσία και βαλκανικό τοποτηρητή τη χώρα μας έχει πλέον σχηματιστεί στα Βαλκάνια. Μόνο η Βουλγαρία και η Τουρκία παραμένουν ακόμη γενικά στο φιλοδυτικό προσανατολισμό μα δεν πάνου να υποχωρούν μπροστά στη ρωσική διπλωματία.

Οι κάλπες στη Ρουμανία ανέδειξαν πρόεδρο τον εθνικοκομμουνιστή Ίον Ιλιέσκου, που κυβέρνησε διχτατορικά τη χώρα απ' το '90 ως το '96. Η επικράτησή του στο β' γύρο με 66,9% οφείλεται όχι στη δημοτικότητα που διαθέτει όσο στο φόβο του ρουμάνικου λαού για το ενδεχόμενο ανόδου του ναζιστή Κορνέλιου Βαντίμ Τουντόρ, αρχηγού του κόμματος "Μεγάλη Ρουμανία". Ο "ρουμάνος Χάιντερ" Τουντόρ, που ήρθε τελικά δεύτερος σε ψήφους, εξαπολύει μύδρους ενάντια στους εβραίους και τις μειονότητες, κατηγορώντας τους για όλα τα δεινά τις χώρες, εμφανίζεται με λευκό κοστούμι για να δείξει την αποστροφή του από τη διαφθορά ενώ είχε δηλώσει στο παρελθόν πως μπορεί να κυβερνήσει τη Ρουμανία από την κάρνη ενός πολυβόλου. Η άνοδος του οφείλεται στην οικονομική κρίση που προκάλεσαν κυρίως οι εθνικοκομμουνιστές (μαζική ανάλυση καταθέσεων κτλ.). Η άνοδος πάντως του Ιλιέσκου στην εξουσία είναι πάντως ιδιαίτερα ασθενής αφού "δικαιολογείται" εν μέρει εξαιτίας της απειλής Τουντόρ και εν μέρει από την πολιτική και οικονομική χρεωκοπία της δημοκρατικής, αλλά ανίκανης να αντισταθεί στους ρουμάνους σοσιαλφασίστες, προεδρίας Κωνσταντίνεσκου των προηγούμενων χρόνων. Η διακυβέρνησή του Ιλιέσκου θα σημά-

νει πάντως αύξηση της διαφθοράς και της εξάρτησης από τη Ρωσία. Είναι ήδη χαρακτηριστική η διείσδυση του Κόκκαλη, ο οποίος επιχειρεί να ελέγξει μέσω του ΟΤΕ τις τηλεπικοινωνίες της χώρας.

ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ

Στη Βουλγαρία, η φιλοδυτική κυβέρνηση του Ιβάν Κοστόφ είχε αποτρέψει τον Αύγουστο, την πώληση του Βουλγαρικού Οργανισμού Τηλεπικοινωνιών (BTC) στον ΟΤΕ γιατί αφενώς η εξάρτηση από το ελληνικό κεφάλαιο έχει φτάσει στο απροχώρητο, και αφετέρου η ελληνική κρατική επιχείρηση πρόσφερε στον πράχτορα της ΚGB Κόκκαλη την αποκλειστικότητα των προμηθειών σε εξοπλισμό. Σήμερα η ίδια κυβέρνηση πρόσφερε στον ΟΤΕ άδεια κινητής τηλεφωνίας έναντι 55 δις δρχ. Ο ΟΤΕ "θα είναι ο πρώτος που θα χτυπήσει την πόρτα μόλις ανακοινωθεί η απόφαση της κυβέρνησης για αποκρατικοποίηση του BTC" δήλωσε ο Κοστόφ (*Ελευθεροτυπία*, 18-12).

ΣΕΡΒΙΑ

Η Σερβία του Κοστούνιτσα κατάφερε να αποσπάσει τη στήριξη της Δύσης κι έγινε μέλος του Συμβουλίου της Ευρώπης και του ΟΗΕ ως "Γιουγκοσλαβία" (δηλαδή φιλορώσικη Σερβία και φιλορώσικο Μαυροβούνιο). Όμως οι κινήσεις του Κοστούνιτσα κάθε άλλο παρά δείχνουν ότι η χώρα έχει αποστασιοποιηθεί από το ναζιστικό της παρελθόν. Οι άνθρωποι του Μιλόσεβιτς παραμένουν στα πόστα τους υπηρετώντας πλέον τη νέα ηγεσία. Ο αντιπρόεδρος της βουλής, Ζάρκο Κόρατς, κατηγορήσε τον Κοστούνιτσα για τη μη καθαίρεση του αρχηγού του στρατού, Πάφκοβιτς, και των μυστικών υπηρεσιών. Η απάντηση του προέδρου ήταν ότι "υπ' αυτές τις συνθήκες η καταστροφή του στρατού και της αστυνομίας δεν αντικατοπτρίζει τη θέληση του λαού" (στο ίδιο, 13-11).

Είναι αλήθεια ότι ο σερβικός λαός έχει εξαχρειωθεί σε τέτοιο βαθμό που τα δημοκρατικά του αντανακλαστικά είναι εξουδετερωμένα. Η μετα-Μιλόσεβιτς Σερβία δεν παραδέχεται την εισβολή και εθνοκάθαρση που διέπραξε σε Βοσνία-Κροατία, ούτε τη γενοκτονία στο Κόσοβο, ενώ αρκετοί αλβανοί Κοσοβάρηδες παραμένουν ακόμη κρατούμενοι. Ο Κοστούνιτσα απέφρισε το ενδεχόμενο παραπομπής του σοβινιστή αλλά όχι ρωσόδουλου Μιλόσεβιτς στη Χάγη, ενώ πρόσφατα τάχθηκε υπέρ της συνεργασίας του διεθνούς δικαστηρίου μόνο και μόνο για να αποδυναμώσει το σέρβικο σοβινισμό και να τον σύρει στη δικιά του κατεύθυνση. Ταυτόχρονα, ο σέρβος "δημοκράτης" πρόεδρος αναβίωσε το Μεσαίωνα με μια κίνηση που ούτε ο προκάτοχός του δεν τόλμησε να πράξει: επισκέφθηκε το Άγιο Όρος δηλώνοντας: "είναι μεγάλη η χαρά μου που βρίσκομαι εδώ, σ' αυτόν τον Άγιο τόπο". Έτσι επιβεβαιώθηκαν οι "αδελφικοί" δεσμοί με την Ελλάδα στα πλαίσια του "ορθόδοξου τόξου".

ΚΟΣΣΟΒΟ

Με τη νίκη του ειρηνόφιλου Ι. Ρουγκόβα στις δημοτικές εκλογές του Κοσόβου, οι ρώσοι με εργαλείο τον αλβανικό σοβινισμό και τους πράκτορές τους μέσα στο σοσιαλιστικό κόμμα και την κλίκα Φατός Νάνο επιχειρούν να δημιουργήσουν ένταση στην περιοχή. Ασφαλώς θα επιχειρήσουν να πετύχουν το σχέδιό τους, δηλαδή να προκαλέσουν διαμελισμό της επαρχίας σε δύο ζώνες: αλβανική και σερβική, πράγμα με το οποίο σκοπεύουν να κερδίσουν εκτός από το σέρβικό και τον αλβανικό σοβινισμό. Ο νέος UCK που δρα προβοκατόρικα στη μεθόριο Κοσόβου-Σερβίας μπορεί να πυροδοτήσει την εισβολή του σέρβικου ναζισμού στην επαρχία και την ανάμειξη της Ρωσίας.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Το "ορθόδοξο τόξο" κινδύνεψε να χάσει έναν ιδιαίτερα σημαντικό κρίκο, στα τέλη Νοέμβρη: τη Δημ. της Μακεδονίας. Η παραίτηση του φιλοδυτικού Β. Τουπούρκοφσκι από την κυβέρνηση Γκεοργκίεφσκι προκάλεσε κυβερνητική κρίση. Τελικά ο τελευταίος διατήρησε τη θέση του μέσω μιας χαλαρής συμμαχίας με τους Φιλελεύθερους. Ο νέος υπουργός εξωτερικών Σεργκάν Κερίμ για να εμφανιστεί σαν εθνικιστής επενέβη με δηλώσεις του στα εσωτερικά της χώρας μας λέγοντας ότι "δεν μπορούμε να μην ενδιαφερόμαστε για τη μειονότητα στις γειτονικές χώρες". Η μακεδονική εθνική μειονότητα είναι πράγματι μια από τις πιο βάνουσα καταπιεζόμενες μειονότητες σ' ολόκληρη την Ευρώπη αλλά κανένα ξένο κράτος δε νομιμοποιείται να επεμβαίνει για την "προστασία" της, στη βάση του εθνικισμού του κράτους "μητέρας". Στο μεταξύ, Τσοχατζόπουλος με Γκεοργκίεφσκι συμφώνησαν να αναπτύξουν στρατιωτική συνεργασία που περιλαμβάνει και προμήθεια ελληνικών πολεμικών εξοπλισμών (στο ίδιο, 12-12). Η Μόσχα ετοιμάζεται να καταβροχθίσει την ανίσχυρη Μακεδονία εκδηλώνοντας πάλι την παλιά της επιθυμία να εγκαταστήσει στρατιωτική δύναμη (22-11). Το ρωσικό χαρτί στη Μακεδονία είναι πάντα ο αλβανικός σοβινισμός που θέλει διαμελισμό της χώρας.

ΑΛΒΑΝΙΑ

Ο φασίστας πρωθυπουργός της Αλβανίας Ιλίρ Μέτα διεμύνησε τελευταία στους έλληνες αξιωματούχους ότι οι ελληνικές επενδύσεις εκεί (διυλιστήρια κτλ.) δε θα πληγούν και ο φιλορώσος αρχηγός του ΣΚ Φατός Νάνο είπε στον Τσοχατζόπουλο πως "δεν υπάρχει το παραμικρό πολιτικό, θεσμικό ή νομικό εμπόδιο στη συνέχιση της

ανάπτυξης των σχέσεων στρατηγικής συνεργασίας με την Ελλάδα". Οι αλβανοί της τάσης Μπερίσα πραγματοποιούν μαζικές διαδηλώσεις όπου καταγγέλλουν τα εκλογικά πραξικοπήματα και τη διαφθορά της κυβέρνησης-πολιτικού απόγονου του χοτζισμού. Η κυβέρνηση του σοσιαλιστικού κόμματος θορυβήθηκε έντονα. Στην Τροπόγια (28-11) η αστυνομία προσπάθησε να διαλύσει διαδήλωση του δημοκρατικού κόμματος ρίχνοντας στο ψαχνό και σκοτώνοντας 4 διαδηλωτές. Το γεγονός πυροδότησε νέες διαδηλώσεις με αποτέλεσμα να συλληφθεί ο Σ. Μπερίσα και να οδηγηθεί στο τμήμα. Την ίδια στιγμή δολοφονούνταν άλλοι 2 διαδηλωτές που φώναζαν συνθήματα όπως "κάτω οι εγκληματίες". Η ΕΕ καταδίκασε το έγκλημα. Όταν όμως ο πρόεδρος της μειονοτικής ΕΑΔ (Ενωσης Ανθρώπινων Δικαιωμάτων) έκανε το ίδιο συνάντησε την αντίδραση των ελλήνων μειονοτικών στελεχών κι απειλήθηκε από το Μέτα με άρση της συνεργασίας τους. Η επίσημη εκδοχή είναι ότι ο Μπερίσα διέπραξε βανδαλισμούς και εισβολές σε δημόσια κτίρια. Οι βανδαλισμοί όμως, όπως είναι γνωστό στους πάντες, αποτέλεσαν το κύριο χαρακτηριστικό του προπερίσινου πραξικοπήματος που οργανώθηκε από το Νάνο. Πρόκειται για τέλεια αντιστροφή της σχέσης θύτη-θύματος.

ΒΟΣΝΙΑ

Τέλος οι βουλευτικές εκλογές στη Βοσνία (11-11) ανέδειξαν νικητές τον κροατικό σοβινισμό ενώ στο κατεχόμενο απ' τους σέρβους τμήμα της χώρας επικράτησαν οι σκληροί σέρβοι σοβινιστές. Οι βόσνιοι προτίμησαν το ύποπτο σοσιαλδημοκρατικό κόμμα που αντί να καταγγείλει το διαμελισμό της Βοσνίας καλύπτεται πίσω από έναν αόριστο (στην ουσία φιλοσέρβικο) αντιεθνικισμό. Το δημοκρατικό "Κόμμα για τη Βοσνία-Ερζεγοβίνη" του πραγματικού δημοκράτη και πατριώτη Σίλατζιτς πήρε την τρίτη θέση.

Δύσκολοι καιροί προμηνύονται για τα Βαλκάνια. Ο φασισμός προχωράει και οι πολιτικές τραγωδίες και προβοκάτσιες σταματάνε μόνο για λίγο.

ΗΤΤΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΝΙΚΑΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

κρατών της Ένωσης να βαθύνουν τη συνεργασία τους σε μια σειρά τομείς ανεξάρτητα από το τι θα κάνουν οι υπόλοιποι.

Εδώ υπήρξε μια μικρή πρόοδος, επειδή καταργήθηκε το βέτο που ως τώρα μπορούσε να θέσει κάθε χώρα για να μην αφήσει τις άλλες να προχωρήσουν το οποίο όμως πρακτικά ποτέ δεν χρησιμοποιήθηκε.

Όμως η τελική συμφωνία της Νίκαιας έθεσε έναν αριθμό περιοριστικών κανόνων σ' αυτή την συνεργασία που ανάμεσά τους είναι και η έγκριση των "ενισχυμένων συνεργασιών" από την Κομισιόν εφ' όσον τουλάχιστον 8 κράτη της την ζητούν. Κάτω από την πίεση της Αγγλίας και προς μεγάλη ικανοποίηση του Σημίτη που το επιζητούσε διακαώς η γαλλική προεδρία περιόρισε την αποτελεσματικότητα των ενισχυμένων συνεργασιών στην άμυνα και την εξω-

τερική πολιτική.

Αυτό σημαίνει ότι περιορίζεται ασύλληπτα η δυνατότητα των ευρωπαϊκών κρατών να κάνουν οποιαδήποτε ουσιαστική εξωτερική πολιτική και ακόμα περισσότερο εξωτερική πολιτική αντίθετη με εκείνη που θα επιβάλουν οι διαβρωμένες από τους τσάρους χώρες της ανατολικής και νοτιοανατολικής Ευρώπης.

Παντού λοιπόν κυριαρχεί το ίδιο πνεύμα. Ας προχωρήσει η Ευρώπη της ενιαίας αγοράς που θα ευνοεί

τις πιο ανεπτυγμένες βιομηχανικές και εμπορικές της χώρες και ας τρεκλίζει μισοπεθαμένη η πολιτική Ευρώπη της αληθινής ενοποίησης των οικονομικών πολιτικών κάθε χώρας, η Ευρώπη με την κοινή εξωτερική και αμυντική πολιτική.

Η μόνη πολιτική που επιτρέπουν σήμερα στην Ευρώπη τα αντιδραστικά εθνικιστικά αντανακλαστικά και οι φίλοι της Ρωσίας είναι μια **περιορισμένη κοινή αμυντική πολιτική**, δίχως ουσια-

στική κοινή εξωτερική πολιτική.

Αυτή η αμυντική πολιτική, ή καλύτερα ομοίωμα αμυντικής πολιτικής, έχει ένα μόνο αποτέλεσμα, να διασπάει και να διαλύει το ΝΑΤΟ ώστε να μην μπορεί πια η Ευρώπη να αμύνεται στον ευρασιατικό νεοναζιστικό άξονα σε συνεργασία με τις ΗΠΑ. Σε αυτή την πολιτική πρωτοστατούν οι μεγαλοπαρμένιοι Γάλλοι γκολικοί, οι ευρωπαίοι ουδετεριστές κάθε είδους και η ρωσόφιλη Ελλάδα.

Με λίγα λόγια η εικόνα του άμεσου μέλλοντος της Ευρώπης είναι ένας τυφλός γίγαντας να προχωράει τρεκλίζοντας και κραδαίνοντας ένα σπαθί, ιδανικό θύμα για οξυδερκείς ληστές.

Ο Λαλιώτης κλείνει τελείως το Ελληνικό

Ο σαμποταριστής υπουργός Λαλιώτης ανακοίνωσε στις 23-11 τη μετατροπή του αεροδρομίου του Ελληνικού σε μητροπολιτική ζώνη πρασίνου. Στο χώρο του αεροδρομίου θα στηθούν εγκαταστάσεις πέντε ολυμπιακών αθλημάτων, κατοικίες και μεγάλα κτιριακά συγκροτήματα.

Όλες αυτές οι εγκαταστάσεις και τα κτίρια κάνουν πρακτικά αδύνατη τη χρήση του διαδρόμου προσγειώσης. Έτσι, χάνεται η δυνατότητα εξυπηρέτησης τοπικών πτήσεων κι ελαφρών σκαφών τη στιγμή που παρόμοιος διάδρομος δεν έχει ακόμη ξεκινήσει να κατασκευάζεται στα Σπάτα. Ακόμα χειρότερα, ο Λαλιώτης απέκλεισε το ενδεχόμενο εγκατάστασης αερολέσχης παρόλο που η αερολέσχη του Μαραθώνα, η μόνη διαθέσιμη σήμερα, κλείνει λόγω έργων (*Έθνος*, 23-11).

Ο Τσοχατζόπουλος, αντιδρώντας, πρότεινε τη διατήρηση του αεροδιαδρόμου παράλληλα με την "ανάπλαση" όμως αυτό αποκλείστηκε απ' τους Σημίτη-Λαλιώτη με το σκεπτικό ότι το αεροδρόμιο "γίνεται θυσία για τα Ολυμπιακά έργα" (*Τύπος της Κυριακής*, 26-11). Όμως η ΔΟΕ ήταν αυστηρά αντίθετη σε κάθε αλλαγή χωροθέτησης έργων και μόνο όταν ο Λαλιώτης τη διαβεβαίωσε ότι τα έργα θα ετοιμαστούν σε τέσσερις μήνες αμβλύθηκε κάπως η δυσaráσκειά της. Τα σχέδια του υπουργού βρίσκουν, τέλος, αντίθετους την πυροσβεστική και το ΕΚΑΒ, τα οποία διεκδικούν το χώρο για τα αεροσκάφη τους.

Οι μόνοι κερδισμένοι απ' αυτή την ιστορία θα είναι κάποιοι μαγαζάτορες της περιοχής. Αντίθετα, για τις γενικές λειτουργίες της πόλης της Αθήνας η πλήρης κατάργηση του διαδρόμου του Ελληνικού θα μεταφραστεί σε τρομακτική υποβάθμιση. Ο διάδρομος για μικρά αεροσκάφη (μικρό μήκος και πλάτος) δεν απέκλειε καθόλου το πράσινο και την αναψυχή.

Ο Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΥ ΠΕΤΥΧΑΙΝΕΙ ΤΗ ΔΙΑΣΠΑΣΗ Ε.Ε-ΤΟΥΡΚΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 5

και γι' αυτό κρίνονται απαραίτητες διευρυμένες συνεργασίες, όπως π.χ. η τριμερής συνεργασία Ελλάδας - Αρμενίας - Ιράν (σε να και ο άξονας!). Έχοντας υπ' όψη μας ότι στην ευρύτερη περιοχή υπάρχουν ορθόδοξα έθνη, η Ελλάδα νομιμοποιείται να έχει παρουσία, π.χ. σε περιοχές όπως η Αμπχαζία (όπου υπάρχει ελληνικό στοιχείο) και η Οσετία. Το

πρόβλημα γίνεται εντονότερο, όταν υπερδυνάμεις παρεμβαίνουν στην περιοχή, όπως π.χ. οι ΗΠΑ, που μονίμως θέτουν απέναντί μας την Τουρκία... Σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Ένωσης, εμείς επιδιώκουμε το Αρμενικό να ενσωματωθεί στην εταιρική σχέση της Τουρκίας, γιατί είναι θέμα σεβασμού και προστασίας Ανθρωπίνων και Μειονοτικών Δικαιωμάτων".

Αυτό ήταν λοιπόν το ρεζουμέ. Είναι φανερό ότι εδώ πρόκειται για μια έμφαση στην πολιτική περικύκλωση της Τουρκίας,

παράλληλα με την πιο καλά κρυμμένη στρατιωτική. Αν η Ευρωπαϊκή Ένωση ήθελε πραγματικά να μην παίζει το παιχνίδι της Ρωσίας, τότε θα έπρεπε να κλείσει τ' αυτιά της στις κραυγές του Παπανδρέου και του Σημίτη.

Ας μην έχουμε όμως αυταπάτες. Οι νέοι Τσάμπερλεν θα προδώσουν για μια ακόμη φορά τους λαούς τους και θα τους παραδώσουν απροετοίμαστους στα νύχια των νέων Χίτλερ.

Οι λαοί πρέπει να γρηγορούν.

τηση επισημοποιήθηκε στη Χάγη με τη βοήθεια των ελλήνων ρωσόφιλων. Η χώρα μας εκπροσωπούμενη από τον υφυπουργό ΠΕΧΩΔΕ Ευθυμίουπουλο, υπεύθυνο παλιότερα της Γκρηνπίζ στην Ελλάδα, έπαιξε για άλλη μια φορά το παιχνίδι της Ρωσίας. Σε σχετική ανταπόκριση της *Καθημερινής*, 23/11, αναφέρεται ότι: "Δυναμική εξέλιξη ήταν και η παρουσία της χώρας μας, η οποία δια του εκπροσώπου της κ. Ευθυμίουπουλου αμφισβήτησε ανοιχτά την ένταξη της πυρηνικής ενέργειας στις καθαρές τεχνολογίες, επανέφερε το θέμα στο Διεθνές Φόρουμ και ζήτησε τη σύναξη μιας "καθαρής" λίστας.

Συγκεκριμένα, ο υφυπουργός ΠΕΧΩΔΕ Ηλίας Ευθυμίουπουλος, μιλώντας χθες για το δικαίωμα εξαγωγής καθαρών τεχνολογιών από τις ανεπτυγμένες προς τις αναπτυσσόμενες χώρες, ζήτησε να κατατεθεί εδώ και τώρα μία "θετική" λίστα στην οποία θα αναφέρονται ευκρινώς οι τεχνολογίες που θα προωθούνται, με απώτερο σκοπό να αποκλειστεί από αυτές η πυρηνική ενέργεια".

Το κλίμα όλες τις άλλες μέρες για το ζήτημα αυτό ήταν υποτονικό αλλά «νωρίς το πρωί της Τετάρτης, φάνηκε να διαμορφώνεται μια "δυνατή" ομάδα που άρχισε να πιέζει για την ένταξη των πυρηνικών εργασιών στις καθαρές τεχνολογίες. Το πιο ανησυχητικό, όμως, ήταν ότι στους σταθερούς υποστηρικτές (Καναδά, Ιαπωνία, Κορέα), προς έκπληξη όλων, προσχώρησαν και οι αναπτυσσόμενες χώρες με το επιχείρημα ότι: Δεν θα μας υποδείξετε εσείς ποιες τεχνολογίες θα υποδεχθούμε στα εδάφη μας.

Ο Έλληνας υφυπουργός θεώρησε σωστό ότι το θέμα πρέπει να επανέλθει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων και να διαμορφωθεί ένας σκληρός ευρωπαϊκός πυρήνας.

Έτσι, την πρωτοβουλία του απεδέχθησαν η Γερμανία, η Αυστρία, η Ιρλανδία, η Γαλλία (άτυπα), το Λουξεμβούργο, η Ισπανία, και η Πορτογαλία. "Αν είναι να υπάρξει γι' αυτό το κορυφαίο θέμα μία συμφωνία με συμβιβασμούς", είπε ο κ. Ευθυμίουπουλος, "καλύτερα να μην υπάρξει συμφωνία. Και τούτο γιατί, αν δεν υπογράψουμε τίποτα, έχουμε τη δυνατότητα να επαναδιαπραγματευτούμε το θέμα. Όμως, μία "κακή" συμφωνία θα δημιουργήσει τεράστια κοινωνικά και πολιτικά αδιέξοδα"» (στο ίδιο). Έτσι ο Ευθυμίουπουλος έβγαλε την Ευρωπαϊκή Ένωση από το αδιέξοδο και ταυτόχρονα παγίωσε με ένα επίσημο τρόπο τις αντιλήψεις της Ε.Ε για τη χρήση της πυρηνικής ενέργειας.

Πάνω σε αυτό το ζήτημα εκφράστηκε επίσης και η αντίθεση που επικρατεί στους κόλπους της αμερικανικής αστικής τάξης. Και συγκεκριμένα: "Το εκλογικό θρίλερ των αμερικανικών εκλογών χάλασε τα σχέδια του υποψήφιου πλανητάρχη Αλ Γκορ, που ήθελε να επισκεφθεί τη διεθνή διάσκε-

ψη. Αρκέστηκε λοιπόν σε ένα φαξ που κυκλοφόρησε ευρέως μεταξύ των συνέδρων. Στο φαξ ανέφερε: "Διαφωνώ μ' αυτούς που θεωρούν την πυρηνική ενέργεια καθαρή και ανανεώσιμη. Θα διαπιστώσετε ότι στην αναμόρφωση της νομοθεσίας που προτείνουμε πρόσφατα για την παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας, εξαιρέσαμε τα πυρηνικά και τα μεγάλα υδροηλεκτρικά, ενώ αντίθετα προωθήσαμε τις επενδύσεις στην εξοικονόμηση και τις ανανεώσιμες πηγές ενέργειας. Πιστεύω ότι κάθε πολιτική για την προστασία του κλίματος πρέπει να κάνει το ίδιο" (*Ελευθεροτυπία*, 15-11).

ΟΛΟΙ ΓΙΑ ΤΗ ΡΩΣΙΑ

Η ρώσικη υπερδύναμη στη Χάγη έκανε ό,τι ακριβώς θα έκανε μια σοβαρή και με στρατηγική γραμμή υπερδύναμη. Άφησε ΗΠΑ-Ε.Ε να αλληλοσφάζονται και εκείνη απολάμβανε εκ του μακρόθεν τους αντιπάλους της που αδυνατούσαν να βρουν μια κοινά αποδεκτά λύση. Πραγματικά η Ρωσία δεν είχε κανένα σοβαρό λόγο να επέμβει στη διαδικασία όταν όλα δούλευαν γι' αυτήν. Η Ευρώπη σε κοινό μέτωπο με τους οικολόγους και την Γκρήνπίζ, που για χρόνια τώρα δουλεύει στη γραμμή της ρώσικης υπερδύναμης, έχοντας μαζί της και τον Αλ Γκορ, δηλαδή ένα ρωσόφιλο τμήμα της αμερικανικής αστικής τάξης, απομόνωσαν το κυρίαρχο οικονομικά κομμάτι της αστικής τάξης των ΗΠΑ και αδυνάτισαν ακόμη περισσότερο πολιτικά τον Μπους, στην περίπτωση που αυτός θα είναι ο επόμενος πρόεδρος. Η θέση του Μπους είναι: "Αν το τελικό κείμενο του Πρωτοκόλλου απαιτεί πολλές οικονομικές "θυσιές" από τις ανεπτυγμένες χώρες, πολύ δύσκολα θα το επικυρώσει το αμερικανικό Κογκρέσο - ακόμη δυσκολότερα αν εκλεγεί πρόεδρος ο Ρεπουμπλικανός Τζορτζ Μπους ο νεότερος, ο οποίος δεν βλέπει με καθόλου καλό μάτι το Πρωτόκολλο" (*Βήμα*, 19-11). Η Ρωσία λοιπόν "μαγειρεύει πριν πεινάσει". Ακόμα και αν δεν βγει ο φιλορώσος Γκορ στο Λευκό Οίκο ο Μπους δύσκολα θα βρει συμμάχους στην Ευρωπαϊκή Ένωση και στον τρίτο κόσμο, αφού στο μεταξύ οι ΗΠΑ υποχώρησαν και στο ζήτημα της "καθαρότητας" της πυρηνικής ενέργειας, άρα και της εξαγωγής της στον τρίτο κόσμο, χάνοντας έτσι πολύτιμους συμμάχους που θα φανεί η χρησιμότητά τους στο μέλλον. "...Παρά τη συμφωνία των δύο μεγάλων μπλοκ σε ορισμένα σημεία, όπως στο να μη θεωρείται η πυρηνική ενέργεια "καθαρή" εναλλακτική λύση στο πετρέλαιο και στον γαιάνθρακα, οι διαπραγματεύσεις ήταν ιδιαίτερος σκληρές..." (*Βήμα*, 26-11).

Κλείνοντας στη Χάγη φάνηκε όχι μόνο η ρήξη ΗΠΑ-ΕΕ αλλά και η απομόνωση των ΗΠΑ από τις χώρες του τρίτου κόσμου, που στην αρχή ήταν σε μέτωπο μαζί της υποστηρίζοντας τους μηχανισμούς ευελιξίας και τη εξαγωγή της πυρηνικής ενέργειας.

Η ΚΛΙΚΑ ΣΗΜΙΤΗ ΕΞΟΝΤΩΣΕ ΤΟ ΣΦΗΝΙΑ

συνέχεια από τη σελ. 2

του σύγχρονου στεριανού κεφάλαιου που το έστρεψε στη θάλασσα. Αυτό ήταν το διπλό έγκλημα του Σφηνιά για το οποίο πλήρωσε με τη ζωή του.

Η ΟΑΚΚΕ αποκάλυψε τις προθέσεις και την πολιτική του καθεστωτικού μπλοκ από την πρώτη στιγμή του ναυαγίου του Σαμίνα και κόλλησε μια αφίσα στον Πειραιά (και την Αθήνα) πριν ενάμιση μήνα κόντρα στο γενικό ρεύμα και η οποία προκάλεσε αίσθηση στους ανθρώπους της θάλασσας. Οι εξελίξεις δικαίωσαν αυτή την αφίσα 100%.

Πριν λίγες μέρες μετά την αυτοκτονία Σφηνιά, η ΟΑΚΚΕ κόλλησε μια δεύτερη αφίσα που ήταν ακόμα πιο αποκαλυπτική της πολιτικής

των εκτελεστών και πρώτα απ' όλα της συμμορίας Σημίτη. Ο τίτλος της: "Πως και γιατί ο Σημίτης εξόντωσε τον Σφηνιά" και ο υπότιτλος της: "Σε ενιαίο σχέδιο με ψευτοΚΚΕ - ΣΥΝ και τη στήριξη Καραμανλή". Αυτή πρέπει να εξόργισε στο έπακρο τη φαιοκόκκινη συμμορία που κυβερνάει τη χώρα. Εννιά χρόνια μετά την αφίσα του Μακεδονικού, μια διμοιρία ασφαλιτών, περιπολικά και ζητάρδες εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά στους συντρόφους όταν κολούσαν αυτή την αφίσα στον Πειραιά και τους συνέλαβε. Αρχικά αυτοί επικαλέστηκαν την "παράνομη αφισοκόλληση μας". Τους είπαμε ότι παίρνουν βαριά ευθύνη αναβιώνοντας μια τέτοια πρακτική πολιτική δίωξη. Συνεννοήθηκαν για ώρες με τους προϊστάμενους τους και κατέληξαν ότι μας συλλαμβάνουν για "εξακρίβωση στοιχείων". Μας οδήγησαν

στο τμήμα στις μία το πρωί και μας κλείδωσαν στο κρατητήριο ως τις τρισημίσις ώπου δηλαδή να γίνει η εξακρίβωση. Πρόκειται για μια ενέργεια που σε όποιο πολιτικό επίπεδο και να αποφασίστηκε, έδειχνε ένα πράγμα ότι οι μηχανισμοί της ηγεμονικής κυβερνητικής ομάδας, η οποία μάλιστα μέσω Χρυσοχοϊδη ελέγχει την αστυνομία έχουν φτιάξει τα αντακλαστικά τους και αυτά τα αντακλαστικά είναι εκτός από πολιτικά και ιδεολογικά. Οι μηχανισμοί αυτοί φασιστοποιούνται ραγδαία. Στην προκείμενη περίπτωση θέλησαν να κάνουν μια προειδοποίηση στην ΟΑΚΚΕ.

Η ΟΑΚΚΕ απάντησε με ανακοινώσεις τύπου και με αφισοκόλληση. Στο τέλος αυτοί που εμπνεύστηκαν αυτό το χτύπημα θα πετύχουν ένα πράγμα: Να επαληθεύσουν ακόμα περισσότερο τη γραμμή της ΟΑΚΚΕ στο λαό που ήδη πρόσεξε πολύ αυτή την αφίσα.

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΟΥ

Για τις επιπτώσεις του φαινομένου του θερμοκηπίου στη θέρμανση του πλανήτη και στην αλλαγή του κλίματος κυκλοφορούν οι πιο αντιφατικές απόψεις. Είναι απαραίτητο να γίνει η σαφής διάκριση των απόψεων της διεθνούς επιστημονικής κοινότητας από τις απόψεις στις οποίες το κυρίαρχο στοιχείο στη διαμόρφωσή τους είναι η ιδεολογικο-πολιτική θέση των κατασκευαστών τους.

Για παράδειγμα αναφέρουμε μια χοντροκομμένη ιδεολογικο-πολιτική ερμηνεία που έδωσε η οργάνωση Greenpeace στις επιστημονικές μετρήσεις του πανεπιστημίου East Anglia, που κατά την Greenpeace πραγματοποιήθηκαν στην Κρήτη. Ανακοίνωσε η Greenpeace σε τηλεοπτικό σταθμό πριν μερες ότι το επιστημονικό της επιτελείο (του οποίου την ύπαρξη μόνο η ίδια γνωρίζει) επεξεργάστηκε τις μετρήσεις του East Anglia και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι σε δυο-τρεις δεκαετίες εξαιτίας της εκπομπής του διοξειδίου του άνθρακα στη ατμόσφαιρα, τα νερά της θάλασσας στην Κρήτη θ' ανέβουν είκοσι εκατοστά με αποτέλεσμα τα βόρεια και τα νότια παράλια να υποστούν τεράστιες ζημιές, ότι η ερημοποίηση θα προχωρήσει στο νησί, το νερό θα λείψει και η θερμοκρασία θ' ανέβει. Γι' αυτό συμπεραίνει εν κατακλείδι η Greenpeace το εργοστάσιο της ΔΕΗ στον Αθρινόλακκο που θα τροφοδοτήσει με ρεύμα το νησί δεν πρέπει να γίνει!!!

Πρόκειται για το γνωστό εργοστάσιο στο οποίο έχει αναφερθεί επανειλημμένα η Νέα Ανατολή που την κατασκευή του σαμποτάρει το δίδυμο Σημίτη-Λαλιώτη ενώ η Κρήτη ήδη έχει γονατίσει ενεργειακά. Η Greenpeace προσπαθεί να δανείσει την αίγλη της επιστήμης στη ρώσικη πολιτική αποβιομηχανία, το περιβάλλον δεν την απασχολεί καθόλου. Αν και η "επιστημονική" ανακοίνωση της Greenpeace προκαλεί γέλιο, άλλες ιδεολογικο-πολιτικές στάσεις είναι περισσότερο επεξεργασμένες. Γι' αυτό είναι απαραίτητο να σταθούμε στην επιστημονική άποψη για το φαινόμενο του θερμοκηπίου και τις επιπτώσεις του στην αλλαγή του κλίματος.

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΟΥ

Αν η γη δεν είχε καθόλου ατμόσφαιρα καθώς θα έπεφτε η ηλιακή ακτινοβολία επάνω της, ένα μέρος της θα ανακλώταν και θα χανόταν στο διάστημα, κι ένα άλλο μέρος της θα απορροφούνταν και στη συνέχεια θα εκπέμπονταν και θα χανόταν πάλι στο διάστημα. Η γη τότε θα είχε μέση θερμοκρασία μερικές δεκάδες βαθμούς χαμηλότερη από τη σημερινή. Εξαιτίας όμως της ύπαρξης της ατμόσφαιρας τα πράγματα αλλάζουν. Καθώς η ηλιακή ακτινοβολία πέφτει προς τη γη ένα μέρος της α-

νακλάται από την ατμόσφαιρα και χάνεται στο διάστημα, ένα άλλο μέρος της απορροφάται και ξαναεκπέμπεται από την ατμόσφαιρα κι ένα υπόλοιπο κλάσμα της φτάνει στην επιφάνεια της γης όπου απορροφάται και ανακλάται. Η απορροφημένη ακτινοβολία από τη γη ανεβάζει τη θερμοκρασία των σωμάτων και αυτά με τη σειρά τους εκπέμπουν προς όλες τις κατευθύνσεις την υπέρυθρη ακτινοβολία που είναι αόρατη. Αυτή η υπέρυθρη ακτινοβολία έχει την ιδιότητα να απορροφάται έντονα από τα αέρια που υπάρχουν στην ατμόσφαιρα, διοξείδιο του άνθρακα, υδρατμούς, μεθάνιο, υποξείδιο του αζώτου, όζον και χλωροφθοράνθρακες.

Η ακτινοβολία αυτή ταλαντώνει έντονα τα μόρια των αερίων αυτών και αποθηκεύει θερμότητα στις τεράστιες μάζες της ατμόσφαιρας. Το φαινόμενο είναι δυναμικό. Ένας μέρος της απορροφούμενης υπέρυθρης ξαναεκπέμπεται και ταυτόχρονα ένα μέρος απορροφάται από τα αέρια της ατμόσφαιρας από την επιφάνεια της γης. Υπάρχει δηλαδή μια συνεχής ροή απορρόφησης ενέργειας και μια άλλη απώλειας ενέργειας. Το αποτέλεσμα είναι να έχουμε θέρμανση των κατώτερων στρωμάτων της ατμόσφαιρας. Το φαινόμενο αυτό δεν αμφισβητείται επιστημονικά. Οι επιμέρους διαδικασίες απορρόφησης και εκπομπής των μορίων είναι πλήρως γνωστές. Είναι ένα φαινόμενο που υφίσταται, είτε υπάρχει ρύπανση της ατμόσφαιρας με διοξείδιο του άνθρακα είτε όχι. Το αέριο αυτό είναι πάντα συστατικό της ατμόσφαιρας. Με τις καύσεις όμως της βιομηχανίας και γενικά εξαιτίας των ανθρώπινων δραστηριοτήτων η ποσότητα ειδικά του διοξειδίου του άνθρακα αλλά και των άλλων αερίων έχει αυξηθεί αρκετά από την αρχή της βιομηχανικής εποχής. Έτσι η επιπλέον απορρόφηση ποσοτήτων ενέργειας στην ατμόσφαιρα είναι δεδομένη. Να σημειώσουμε ότι εξαιτίας του ότι τα αέρια του θερμοκηπίου που αναφέραμε και το διοξείδιο που ελευθερώνεται στις μεγαλύτερες ποσότητες έχουν μεγαλύτερους χρόνους ζωής, οπότε και η ποσότητά τους στην ατμόσφαιρα μεγαλώνει συνεχώς, το πρόβλημα που τίθεται άμεσα είναι αν συνεισφέρει το φαινόμενο του θερμοκηπίου στην αύξηση της θερμοκρασίας της γης των τελευταίων δεκαετιών γεγονός αύξηση που επίσης δεν αμφισβητείται α-

πό κανέναν.

Απάντηση στο ερώτημα αυτό δεν έχει δοθεί. Επιστημονικά δεν έχει αποδειχθεί ότι το φαινόμενο του θερμοκηπίου είναι υπεύθυνο για τη θέρμανση της γης. Οι απόψεις που διατυπώνονται είναι αναλόδικτες και κανείς επιστήμονας δεν διατείνεται ότι απάντησε στο πρόβλημα. Πρόκειται για υποθέσεις, εικασίες, διαίσθηση. **Η βασική υποψία** ότι δεν είναι δυνατόν το θερμικό περιεχόμενο της ατμόσφαιρας να μεγαλώνει εξαιτίας κύρια της αύξησης του διοξειδίου του άνθρακα και αυτό το γεγονός να μην έχει επίπτωση στην αύξηση της θερμοκρασίας της γης, οδηγεί τις κυβερνήσεις στις επανειλημμένες διεθνείς συζητήσεις για τη λήψη μέτρων για τη μείωση του διοξειδίου του άνθρακα.

Το φαινόμενο της επίδρασης των αυξημένων αερίων του θερμοκηπίου στο κλίμα δεν είναι απλό ζήτημα. Η αντίδραση του κλιματικού συστήματος που αποτελείται από την ατμόσφαιρα, την υδρόσφαιρα, το λεπτό στρώμα γης, την κρυόσφαιρα (πάγοι) και τη βιόσφαιρα, στην ακτινοβολία παρουσιάζει μια τεράστια βαθμού πολυπλοκότητα. Τα φαινόμενα είναι χαστικά και για τις νομοτέλειες των χαστικών συστημάτων η επιστήμη προς το παρόν γνωρίζει ελάχιστα πράγματα. Είναι ελάχιστη έως ανύπαρκτη η γνώση για το πως θα αλλάξει ένα σύστημα σε ορισμένες ευαίσθητες καταστάσεις αν μεταβληθούν κατά ελάχιστο κάποιες παράμετροι της ύπαρξής του. Στις καταστάσεις αυτές για ελάχιστες μεταβολές των όρων ύπαρξης παρουσιάζεται μια τεράστια μεταβολή του συστήματος. Είναι άγνωστο ποιοι παράγοντες αλλοιώνουν το κλίμα. Εξωτερικές δυνάμεις ή δυνάμεις που ενέχονται στο κλιματικό σύστημα; Σε μερικές δεκαετίες σύμφωνα με τις επιστημονικές προβλέψεις η γνώση στον τομέα αυτό θα προχωρήσει. Το πρόβλημα αντιμετωπίζεται οπωσδήποτε στη βάση της υπάρχουσας γνώσης, των φυσικών επιστημών, στατιστικά. Η χρήση υπερυπολογιστών σ' αυτή την έρευνα είναι απαραίτητη.

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΤΗΣ ΘΕΡΜΑΝΣΗΣ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΚΑΙ ΟΙ ΚΛΙΜΑΤΙΚΕΣ ΑΛΛΑΓΕΣ

Η άνοδος της θερμοκρασίας τις τελευταίες δεκαετίες είναι γεγονός. Όταν βέβαια μιλάμε για αύξηση της θερμοκρασίας εννοούμε μερικά δέκατα του βαθμού. Σε καμία περίπτωση αυτή η αύξηση που έχει στατιστικό χαρακτήρα δεν μπορεί να γίνει αισθητή με τα αισθητήρια όργανα των ανθρώπων. Οι άνθρωποι που διαμαρτύρονται σ' ένα μεγάλο καύσωνα και απο-

δίδουν τα αίτια στη θέρμανση του πλανήτη δεν έχουν δίκιο. Επίσης έχουν αναγνωριστεί κλιματικές αλλαγές, τα αίτια των οποίων είναι άγνωστα, καθώς και οι επιπτώσεις αυτών των αλλαγών. Οφείλονται στην ανθρώπινη δραστηριότητα ή όχι; Δεν έχει αποδειχτεί. Πάντως σε όλες τις περιπτώσεις είτε του θερμοκηπίου είτε των κλιματικών αλλαγών και της θέρμανσης της γης, η ψύχωση είναι μία και συγκεκριμένη. Αν αυτές οι μεταβολές δημιουργήσουν αρνητικές συνθήκες επιβίωσης του φυτοπλαγκτόν, του ζωοπλαγκτόν, και των μικροοργανισμών του φλοιού της γης που αποτελούν τη βάση της ζωής, ολόκληρη η ζωή στον πλανήτη θα καταρρεύσει. Ένα είδος από την κορυφή της πυραμίδας αν λείψει, οι επιπτώσεις δεν είναι σοβαρές. Κάποιο άλλο είδος παίρνει σχεδόν τη θέση του στις διαδικασίες ανταλλαγής της ύλης και της ίδιας της ζωής.

Η συζήτηση και οι ανησυχίες για όλα αυτά τα ζητήματα δεν είναι ανεπίκαιρες. Παρά το ότι οι επιπτώσεις αυτών των αλλαγών δεν είναι ορατές, σήμερα αυτά τα ζητήματα είναι επίκαιρα. Ο λόγος είναι ότι η χρονική διάρκεια επηρεασμού και αντίδρασης των μερών του κλιματικού συστήματος είναι μεγάλη. Οι χρόνοι φυσικά ποικίλλουν αλλά πάντως είναι μεγάλοι συγκρινόμενοι με το χρόνο της μέσης ανθρώπινης ζωής των 70 ετών. Εάν για παράδειγμα για να ανέβει η θερμοκρασία των ωκεανών απαιτείται ένα μεγάλο χρονικό διάστημα για να εμφανιστούν ταυτόχρονα οι επιπτώσεις στο κλίμα απαιτείται περισσότερος χρόνος. Οι αλλαγές και οι επιπτώσεις δεν είναι άμεσες και εξ αντανακλάσεως. Χάνεται η αιτιώδης σχέση των φαινομένων εξαιτίας της πολυπλοκότητας τους και της ίδιας της χαστικής τους φύσης. Έτσι πρέπει να διαγνωστούν οι αιτίες όσο το δυνατόν συντομότερα, και να εξουδετερωθεί, αν υπάρχει, ο ανθρώπινος παράγοντας όσο το δυνατόν συντομότερα.

Τίποτα πάντως δεν μπορεί να συμβεί απ' τον ένα χρόνο στον άλλο. Η κλίμακα του χρόνου στην οποία μεταβάλλεται το κλίμα και η θερμοκρασία της γης δεν είναι μιας ανθρώπινης μέρας. Οι μεγάλες κλιματικές αλλαγές στο κλίμα της γης επήλθαν μέσα σε χιλιάδες χρόνια. Αυτό είναι αποδειγμένο. Όπως αποδειγμένη είναι και η προσαρμογή της ζωής σ' αυτές τις αλλαγές. Οι βιβλικές καταστροφές που αφάνισαν τη ζωή στον πλανήτη μέσα σε ελάχιστες ημέρες ή ελάχιστον χρόνο είναι μέσα στα μυαλά των παπάρων. Πρόβλημα έχει σ' αυτή την περίπτωση η αστική φιλοσοφία η οποία με μανία ενώ έχει υποστεί τον πλήρη εξευτελισμό από το διαλεκτικό υ-

λισμό, συνεχίζει να επιμένει στο ότι η ύλη δεν έχει ιστορία. Ο πανικός που σπέρνει η αστική φιλοσοφία όταν χρησιμοποιεί τα πορίσματα της επιστήμης οφείλεται σ' αυτή την ίδια και όχι στην επιστήμη. Θα καταστρέψει το ανθρώπινο είδος, λένε, η ίδια η τεχνολογία, το φαινόμενο του θερμοκηπίου, ο άνθρωπος που "πρινόζει το κλαδί που κάθεται". Ενώ το ζήτημα βρίσκεται στην όσο το δυνατόν γρηγορότερη διαπίστωση αν το φαινόμενο αυτό είναι υπεύθυνο για τις κλιματικές αλλαγές ή όχι. Και στη μια και στην άλλη πάντως περίπτωση, η απάντηση υπάρχει εδώ και δεκαετίες. Πρόκειται για την πυρηνική ενέργεια. Η εκπομπή του διοξειδίου μηδενίζεται καθώς και τα μικροσωματίδια των καύσεων. Μόνο στην Ιταλία πεθαίνουν κάθε χρόνο 70.000 άνθρωποι εξαιτίας της σκόνης των ελαστικών των αυτοκινήτων. Η πυρηνική ενέργεια είναι το τεράστιο όπλο και απέναντι σε μια κλιματική αλλαγή. Αν η μορφή αυτής της ενέργειας συνοδεύεται από το φόβο των πυρηνικών, τότε δεν είμαστε υποχρεωμένοι να υποκύψουμε σ' αυτή τη μαζική ψύχωση. Περισσότερα ή λιγότερα πυρηνικά όπλα δεν προσθέτουν και δεν αφαιρούν τίποτα. Ήδη οι 20.000 πυρηνικές κεφαλές της Ρωσίας και το οπλοστάσιο της Αμερικής, φτάνουν για να ερημώσουν δεκάδες φορές τη γη.

ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝΤΙΚΑ ΚΙΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΟΥ

Η ανάπτυξη του πολιτισμού, της βιομηχανίας γενικά αποδείχτηκε τόσο δραστήρια στην καταστροφή του περιβάλλοντος, που σε σύγκριση με αυτήν όσα έχει κάνει ο άνθρωπος για τη συντήρηση όλων των λεηλατημένων οικοσυστημάτων αποτελούν ένα ευτελές μηδαμινό μέγεθος. Ο μαρξισμός έχει αναλύσει την ανταλλαγή της ύλης ανάμεσα στην κοινωνία και στη φύση στα διάφορα κοινωνικο-οικονομικά συστήματα και ιδιαίτερα στον καπιταλισμό. Ο καπιταλιστικός τρόπος παραγωγής ενώνει τα υλικά μέσα παραγωγής με την εργατική δύναμη κάτω από τη διεύθυνση του κεφαλαίου. Και σ' αυτόν τον τρόπο παραγωγής, ο εργάτης φθείρει το υλικό της εργασίας του, φθείροντας την εργατική του δύναμη. Η παραγωγή πια συντελείται σε τεράστια κλίμακα. Οι δυο πόλοι της αντίθεσης περιβάλλον-εργασία μέσα στο καπιταλιστικό προτσές, πρέπει να είναι η βάση του αντικειμένου μελέτης της περιβαλλοντολογίας. Για τις περισσότερες οικολογικές οργανώσεις είτε το δηλώνουν ανοιχτά είτε όχι, το υλικό της εργασίας που

συνέχεια απέναντι

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ

Οι φίλοι αναγνώστες, ιδιαίτερα εκείνοι που παίρνουν την εφημερίδα από τα περίπτερα, θα έχουν υποστεί ταλαιπωρία από το γεγονός ότι η εφημερίδα εδώ και μερικά φύλλα έχει χάσει τον εντελώς σταθερό ρυθμό και χρόνο έκδοσής της που είναι κάθε δεύτερο Σάββατο. Αυτή η "αρρυθμία" κάνει κακό και σε μας που την εκδίδουμε γιατί μειώνει τον συντονισμό και την αποδοτικότητα του μηχανισμού έκδοσης σε όλα τα επίπεδα.

Ωστόσο αυτό το κακό ήταν αναπόφευκτο καθώς έκφρασε την εξής οργανωτική μας αντίφαση, από τη μια τον πολύ ψηλό βαθμό επέκτασης και ανάπτυξης των μαζικών μετώπων δουλειάς μας π.χ Ζώνη, Λιπάσματα, Πετρόλα και από την άλλη την υποχρέωση των ίδιων περίπου στελεχών να κάνουν τη δουλειά της συγγραφής και έκδοσης της εφημερίδας. Η αντίφαση δυνάμωσε από το γεγονός ότι τώρα τελευταία τα πολιτικά γεγονότα και η ρώσικη τακτική ξεδιπλώνονται με καταρακτώδη τρόπο.

Πρόκειται κατά κάποιο τρόπο για μια νέα κατάσταση που ζητάει νέες ρυθμίσεις. Θα επιχειρήσουμε να τις κάνουμε το συντομότερο δυνατό, ώστε η μέρα έκδοσης της Νέας Ανατολής να σταθεροποιηθεί όσο γίνεται περισσότερο. Σε κάθε περίπτωση

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΘΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΙ ΣΤΙΣ 22 ΔΕΚΕΜΒΡΗ

ΘΕΡΜΟΚΗΠΙΟ...

συνέχεια από τη σελ. 14

προέρχεται από το φυσικό περιβάλλον υπάρχει έξω από τις καπιταλιστικές παραγωγικές σχέσεις, αυτόνομο. Είναι γι' αυτούς ένα υλικό φυσικό μ' ένα φυσικό σώμα κι αυτή του η ιδιότητα είναι μοναδική. Γι' αυτό και το ενδιαφέρον τους στρέφεται μόνο στη μια πλευρά της αντίθεσης, στην κατανάλωση της ύλης και τη λεηλασία της φύσης. Για την άλλη πλευρά της αντίθεσης, για τη λεηλασία της εργατικής δύναμης που πραγματοποιείται ταυτόχρονα με τη λεηλασία του περιβάλλοντος διαφορούν. Το κοινωνικό σώμα στην ύλη της εργασίας γι' αυτούς είναι ανύπαρκτο. Γι' αυτό το λόγο η θεωρία των οικολογικών οργανώσεων είναι μια φυσιοκρατική θεωρία. Υιοθετούν τις θεωρίες της πολιτικής οικονομίας για την αξία και το μεταβλητό κεφάλαιο, για το ποσοστό του κέρδους, και γενικά απορρίπτουν τη θεωρία της αξίας. Αυτός είναι ο λόγος που τουλάχιστον από θεωρητική άποψη αδυνατούν να ενωθούν με την εργατική τάξη παγκόσμια, αυτήν ακριβώς την τάξη που ρυπαίνει, για να διατυπώσουν μια σεβαστή άποψη για τη διάσωση του περι-

βάλλοντος και τη βελτίωσή του. Ο κόσμος της εργασίας μόνο μπορεί να βρει τη λύση ανάμεσα στη διατήρηση του περιβάλλοντος και την καλύτερη ποιότητάς του μέσα από κοινωνικο-πολιτικές διαδικασίες που θα αναγνωρίζουν τη βελτίωση της ζωής του ταυτόχρονα. Κι αυτό είναι απόλυτα εφικτό.

Οι οικολογικές οργανώσεις πολύ εύκολα καταδικάζουν την ανάπτυξη υπέρ της διατήρησης του περιβάλλοντος υπονομεύοντας έτσι το ίδιο το περιβάλλον. Τάσσονται αδιάκριτα υπέρ της περικοπής των εκπομπών διοξειδίου, αρκεί αυτή η περικοπή να είναι στη σφαίρα της εποπτείας τους. Ρηχότητα και αναποτελεσματικότητα ταυτόχρονα. Δεν είναι καθόλου δύσκολο να παρασυρθούν, όπως γίνεται, σε πολιτικές τελείως αντιδραστικές. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι όλες οι περιβαλλοντικές οργανώσεις που έχουν σκληρές θέσεις απέναντι στην ανάπτυξη είναι φιλορώσικες. Εγκαταλείποντας τον κοινωνικό χαρακτήρα του αγώνα τους αντικειμενικά κατανατούν, μερικοί από αυτούς, λάτρεις του περιβάλλοντος εις βάρος της ανθρώπινης ζωής.

Η ΤΩΡΙΝΗ ΥΣΤΕΡΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΑΓΕΛΑΔΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 7

με ότι είναι δεδομένη η μετάδοση της BSE στον άνθρωπο) εκτιμούν ότι η μετάδοση στον άνθρωπο γίνεται επειδή κάποιοι ανακατεύουν κρέας (π.χ. λουκάνικου) με κρεατάλευρα μολυσμένα με BSE. Αυτό είναι πραγματικά συνέπεια του κυνηγητού του κέρδους, αλλά απέναντι σ' αυτούς τους καπιταλιστές μπορεί να σταθεί οργάνωση του ίδιου του αστικού κράτους που έχει κάθε λόγο να προστατέψει τους πολίτες του (δες άρθρο του '96).

Είναι δυνατόν λοιπόν και μέσα στον καπιταλισμό να ξεπερνιέται διαρκώς αυτός ο κίνδυνος και η δυσκολία του ελέγχου με την συγκέντρωση της παραγωγής κρεαταλεύρων και με την ανάπτυξη του μηχανισμού ελέγχου σε πανευρωπαϊκή κλίμακα.

Σε ότι αφορά το μέτρο να μην δίνονται κρεατάλευρα ούτε στα κρεατοφάγα ζώα δηλαδή τα γουρούνια ή και τα πουλερικά αυτό έχει μόνο μια αιτία: να καθησυχάσει τους ευρωπαϊκούς πληθυσμούς που έχουν τρομοκρατηθεί από το υστερικό ρεύμα. Γιατί ούτε στα γουρούνια, ούτε στα πουλερικά έχει παρατηρηθεί ως τα σήμερα κρούσμα BSE, παρόλο που αυτά είναι οι μεγαλύτεροι καταναλωτές κρεαταλεύρων. Ακόμα δεν έχει παρατηρηθεί ούτε και στα αρνιά που επίσης τρώνε κρεατάλευρα τα τελευταία χρόνια. Αυτό σημαίνει ότι όση τρελλή αγελάδα και να φάνε αυτά τα ζώα δεν αρρωσταίνουν από την BSE. Γι' αυτό και υπάρχει το ερώτημα πως είναι δυνατό να υπάρχει μετάδοση του prion της BSE μόνο στον άνθρωπο και όχι στα κρεατοφάγα ζώα.

Αυτές είναι οι απαντήσεις στους βασικούς μύθους και αποτελούν τις "πρώτες βοήθειες" στην ιδεολογική μόλυνση και στα ψυχικά βασανιστήρια των καταναλωτών στα οποία ειδικεύεται ο νέο-μεσαίονας.

Αυτές είναι οι απαντήσεις που δίνει η επιστήμη σ' αυτό το στάδιο τόσο της εξέλιξης των δύο ασθενειών, της BSE και της KJDv, όσο και στο επίπεδο της εξέλιξης της επιστημονικής έρευνας πάνω σ' αυτές. Μπορεί αύριο νέα στοιχεία να έρθουν να επαληθεύσουν ή να καταρρίψουν υποθέσεις για μεγαλύτερους κινδύνους. Όμως αυτά τα στοιχεία θα είναι εκείνα που θα επιβάλουν την εντατικοποίηση ή την χαλάρωση των μέτρων. Η ανθρωπότητα βάζει μπροστά της πάντα πρακτικά καθήκοντα που αντιστοιχούν στη γνώση της και στα πρακτικά της προβλήματα, και όχι άλλα.

Υπάρχει μια αντίληψη, που φαίνεται προοδευτική και που κραυγάζει ότι πρέπει να μπαίνει πάντα μπροστά από κάθε κόστος η ανθρώπινη ζωή. Σύμφωνα με αυτήν πρέπει το ρίσκο υγείας για τους πληθυσμούς από την BSE και την KJDv πρέπει να πέφτει στο μηδέν. Σύμφωνα με αυτή την αντίληψη αφού δεν ξέρουμε σήμερα τον όγκο των επιπτώσεων ενός νοσογόνου παράγοντα πρέπει να δουλέψουμε σαν αυτές να είναι τεράστιες και να προβούμε στις αναγκαίες οικονομικές θυσίες και να σφάξουμε όλες τις αγελάδες και τα κομμάτια που εκτιμάμε ότι μπορεί να έχουν μολυνθεί, ή να καταργήσουμε για όλα τα ζώα και για πάντα τα κρεατάλευρα κ.λπ. Αν τα κάναμε όλα αυτά πιθανά η BSE να πέσει στο μηδέν οπότε και το ρίσκο του να τρώμε κρέας. Όμως, αν το κάνουμε αυτό, θα καταστραφεί ένα τόσο τεράστιο κομμάτι της ανθρώπινης παραγωγής που η έλλειψή του θα προκαλέσει νέα πολύ μεγαλύτερα προβλήματα όχι στο καπιταλιστικό κέρδος, αλλά στους λαούς τους ίδιους. Γιατί μόνο ένα μέρος του ζωϊκού πλούτου και της ζωϊκής παραγωγής αντιπροσωπεύει το καπιταλιστικό κέρδος ενώ και το ίδιο το καπιταλιστικό κέρδος δεν μετατρέπεται παρά μόνο σε ένα

τμήμα του σε κατανάλωση του καπιταλιστή. Το πιο μεγάλο τμήμα του ζωϊκού κεφαλαίου μετατρέπεται πάλι σε μέσα παραγωγής και σε υλικό κοινωνικό πλούτο γενικότερα.

Η νέα κοινωνία, ο σοσιαλισμός, δεν σημαίνει ποτέ σπατάλη. Το προϊόν της ανθρώπινης εργασίας είναι επίσης ζωή, αφού είναι παράγοντας και μέσο ζωής. Έχουν πεθάνει χιλιάδες άνθρωποι για να υπερασπίσουν απειλούμενες παραγωγικές δυνάμεις. Στην πραγματικότητα το "ρίσκο μηδέν" είναι μια αντιδραστική και παράλογη θέση. Ποτέ δεν υπάρχει "ρίσκο μηδέν" και για τίποτα. Το ρίσκο είναι στην πραγματικότητα προϊόν της κίνησης και μάλιστα βαθύτερα η κίνηση η ίδια. Κάθε κίνηση είναι η διαρκής άρνηση του σταματήματος. Η ζωή είναι η άρνηση του θανάτου. Το ατύχημα και η αρρώστια αντιστοιχούν σε τέτοια σταματήματα της κίνησης. Η άρνησή των ατυχημάτων είναι τα μέτρα ασφάλειας, οι ιατρικές ανακαλύψεις και γενικά οι νέες επαναστατικές τεχνικές που ονομάζουμε πρόοδο. Η ανθρωπότητα τώρα μαθαίνει να αρνείται την BSE και την KJDv. Τις μαθαίνει σ' αυτό το επίπεδο της εκδήλωσής τους και ότι προβλέπει τη ρίζη σε αυτό. Αν αυτό το επίπεδο ανεβεί τότε ο πόλεμος θα διεξαχθεί επίσης σε πιο υψηλό επίπεδο. Ως τότε θα πρέπει να προσέχουμε περισσότερο τους παλιούς φονικούς πολέμους υγείας όπως είναι αυτοί ενάντια στις καρδιοπάθειες, τον καρκίνο ή και το εϊτζ. Ως τότε ακόμα πιο πολύ φονιάς θα είναι ο ταξικός πόλεμος που εκτός από τα εκατομμύρια των νεκρών των μεγάλων κηρυγμένων πολέμων δίνει τα δισεκατομμύρια νεκρών των ακήρυχτων πολέμων της πείνας, της αμορφωσίας και της καθυστέρησης της υγιεινής στο μισό του πλανήτη.

Η KJDv είναι προς το παρόν ένας εφιάλτης για πλούσιους.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΑΣΧΑΝΤΩΦ

συνέχεια από τη σελ. 16

λαδή περισσότεροι απ' το 1994-96. Καταρρίψαμε 27 πολεμικά αεροσκάφη, 40 ελικόπτερα ενώ καταστρέψαμε πάνω από 1000 τανκς και τεθωρακισμένα. Οι ομοσπονδιακοί δεν καταφέρνουν τίποτα. Η κουρασμένη, ηθικά απογοητωμένη πολεμική μηχανή έχει σταματήσει... Οι στρατιώτες λεηλατούν, να πάντα πουλιούνται: από σκελετούς μέχρι κονσέρβες. Υπουργείο Εσωτερικών, στρατός και FSB συναγωνίζονται ο ένας τον άλλο.

... Κάθε Τσετσένος που έχει πέσει κάποτε στα χέρια τους παίρνει τα όπλα μόλις ελευθερώνεται και βγαίνει στο βου-

νό...

Οι μικρές κινητές μας ομάδες βρίσκονται παντού, σε κάθε χωριό. Κάθε μέρα στις 18.00 λαμβάνω αναφορές για το ποια ομάδα χτύπησε ποια ή πόσα τανκς κατέστρεψε. Σήμερα έχω διπλάσιους θελοκόντες απ' ότι στον πρώτο πόλεμο. Αν είχαμε μόνο 2000 όπως ισχυρίζεται η Μόσχα τότε ποιος ο λόγος να ανησυχεί για το Τζοχάρ ή το Γκουντερμές... Μετά τις επιδρομές καμικάζι, όταν σκοτώθηκαν 500 με 600 ΟΜΟΝίτες, κάποιες περιοχές στη Ρωσία αρνήθηκαν να στείλουν ανθρώπους στην Τσετσενία. Οι Ρώσοι πιστεύουν ότι μπορούν να βασιστούν στην τοπική πολιτοφυλακή, όμως οι τσετσέννοι δε θα σκοτωθούν μεταξύ τους όπως δεν το έκαναν το 1994-

96.

Κίνδυνος για τον κόσμο: Σήμερα η Ρωσία γυρίζει στο παρελθόν της, στο απολυταρχικό κράτος. Κι αυτός είναι ένας κίνδυνος όχι μόνο για την Τσετσενία μα για όλο τον κόσμο... Σκοτώνοντάς μας, θέλει να τρομάξει τους γείτονές της: "Κοιτάξτε τι παθαίνει όποιος έχει τολμήσει να σκεφτεί την ελευθερία".

Δυστυχώς η Δύση την αφήνει να φέρεται έτσι... Οι Τσετσέννοι δε θα φορέσουν ποτέ βέλο-δεν είμαστε ισλαμιστές ή βαχαμίτες αντίθετοι με τις παραδόσεις μας είμαστε αναγκασμένοι να αντιστεκόμαστε στη βάρβαρη αυτοκρατορία με την οποία έχουμε την ατυχία να γειτονεύουμε».

ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Οι ωμότητες των ρώσικων δυνάμεων κατοχής στην Τσετσενία πληθαίνουν μέρα τη μέρα. Βρίσκοντας υποστήριξη μόνο στην αντίδραση ορισμένων διεθνών ανθρωπιστικών οργανώσεων, οι τσετσένοι πατριώτες έχουν αναλάβει να διώξουν μονάχοι τους τον κατακτητή, πράγμα που το καταφέρνουν ως τώρα αρκετά καλά.

ΟΙ ΡΩΣΙΚΕΣ ΩΜΟΤΗΤΕΣ

Οι χιτλερικοί εισβολείς έφεραν τον τρόπο και την εξαθλίωση στη μικρή, ηρωική χώρα. Καθημερινά επιδίδονται στις δολοφονίες, τους βομβαρδισμούς αμάχων, στο πλιάτσικο και το βασανισμό πολιτών. Όσοι συλλαμβάνονται οδηγούνται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, βασανίζονται με τον πιο φρικτό τρόπο, ακρωτηριάζονται, βιάζονται ή δολοφονούνται.

Στα τέλη Οκτώβρη, διεξήχθησαν εκκαθαρίσεις σε περιοχές του Τζοχάρ (Γκρόζνι), του Αργκούν και του Γκουντερμές κατά τις οποίες 10 άνθρωποι εξαφανίστηκαν. Στη συνοικία Σταροπρομσλόφσκι, κατά τη διάρκεια επιχείρησης αντιποίνων, ρώσος στρατιώτης μαχαί-

ρωσε στην πλάτη ένα κορίτσι επειδή εισήλθε στο λεηλατημένο σπίτι της αναζητώντας τον πατέρα της (από το site της τσετσενικής κυβέρνησης, 28-10). Ο πολίτης Σαλάβντι Γκαιοσούμοφ απ' το Πριγκορόντοε πυροβολήθηκε στο δρόμο από διερχόμενο φορτηγό. Πριν προλάβει να μεταφερθεί στο νοσοκομείο από τους συγγενείς του, πιάστηκε σε έλεγχο κι οι ναζί τον αποτέλειωσαν. Στο Αλχάν-Καλά δολοφονήθηκε μια οικογένεια. Οι Ρώσοι διέδωσαν πως πρόκειται για βεντέτα. Όμως σε τέτοιες περιπτώσεις δε σκοτώνονται γυναίκες. Στο Αργκούν δολοφονήθηκε 12χρονο αγόρι που οδηγούσε τρακτέρ. Κατόπιν το τρακτέρ αποτεφρώθηκε. Στην ίδια πόλη εκτελέστηκε

κάποιος Ζ.Χ.Σολταμουράντοφ χωρίς ιδιαίτερο λόγο (στο ίδιο, 12-11). Η κηδεία μιας 90χρονης στο Τσερνορέτσιε βεβηλώθηκε απ' τους ναζί που διέταξαν να αναποδογυρίσουν το σάβανο.

Τις ίδιες μέρες οι Ρώσοι έκαναν μπλόκο σε αγορά της πρωτεύουσας. Αφού απόκλεισαν τους γύρω δρόμους άρχισαν να πυροβολούν ανεξέλεγκτα, καταστρέφοντας ένα δικό τους καμιόνι. Ύστερα έκαναν ελέγχους σε διαμερίσματα κι αποχώρησαν με μπόλικά λάφυρα απ' το παζάρι. Παρόμοια εγκλήματα διαπράχθηκαν στο χωριό Τσουρτ-Τόγκι που αποκλείστηκε για τρεις μέρες και λεηλατήθηκε. Επιχειρήσεις σαν κι αυτή γίνονται αρκετά συχνά. Στο Σάλι οι καταχτητές άρπαξαν 30 νεολαίους ηλικίας 14-25 χρόνων και τους μετέφεραν σε άγνωστη κατεύθυνση. Στο Νταγκεστάν συνελήφθησαν 13 Τσετσένοι πρόσφυγες με ψευτικές κατηγορίες. Τελευταία, στο χωριό Χατούνι σκοτώθηκαν 6 άτομα που αντιστάθηκαν στους πυροβολι-

σμούς και εξευτελισμούς.

Εντωμεταξύ, οι Ρώσοι συνεχίζουν να βομβαρδίζουν το δυτικό και νοτιοανατολικό τμήμα της Τσετσενίας.

ΔΥΝΑΜΩΝΕΙ Η ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ-Η ΔΥΣΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Η αντίσταση του τσετσενικού λαού θεριεύει όλο και περισσότερο. Σ' όλη την επικράτεια της χώρας βρίσκονται διασκορπισμένες οι τσετσένικες ένοπλες δυνάμεις, που προκαλούν ισχυρά πλήγματα στους κατακτητές χωρίς οι ίδιες να παρουσιάζουν σοβαρές απώλειες. Σφοδρές συγκρούσεις μίνονται στην πρωτεύουσα όπου οι θέσεις των Ρώσων βάλλονται διαρκώς. Μια άλλη επιτυχής επιχείρηση προσβολής αυτοκινητομηπής κοντά στο Γκρόζνι προκάλεσε τα αντίποινα των ναζιστών. Οι Ρώσοι χάνουν συνεχώς άντρες, μεταφορικά μέσα, όπλα και κουράγιο. Μετά το φτύσιμο της χοντρόπετσας Ευρώπης, οι Τσετσένοι πα-

τριώτες ψάχνουν πιο δυτικά για συμπαράσταση στον αγώνα τους. Η επίσκεψη του υπουργού εξωτερικών Ιλύας Αχμάντοφ στις ΗΠΑ, τον Οκτώβρη, προώθησε λίγο τη δίκαιη υπόθεση του λαού της Τσετσενίας. Ο Ι. Αχμάντοφ βρήκε την υποστήριξη πολλών βουλευτών ενώ η σύνοδος του Κογκρέσου κάλεσε για επιβολή πολιτικών όρων στη συμμετοχή της Ρωσίας στο G8 και χαίρετίστηκε από τον ίδιο.

Αντίθετα η ΟΑΣΕ έχει πέσει πολύ στα μάτια της τσετσενικής κυβέρνησης. Δε δέχεται εκπροσώπους της χώρας, που σημαίνει ουσιαστικά ότι δεν την αναγνωρίζει, σαμποτάρει κάθε προσπάθεια διαλόγου αλλά και τον έλεγχο της κατάστασης από ανθρωπιστικές οργανώσεις-παρατηρητές. Στις 22-11 οι "Γιατροί του Κόσμου" δημοσίευσαν μια καταπληκτική αναφορά για τα εγκλήματα των ρωσικών δυνάμεων και κάλεσαν το Συμβούλιο της Ευρώπης, το Ευρ. Δικαστήριο και τον ΟΗΕ να αναλάβουν τις ευθύνες τους.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΜΑΣΧΑΝΤΩΦ ΣΤΗΝ MONDE

Στις αρχές Νοέμβρη ο πρόεδρος Ασλάν Μασχάντοφ έδωσε μαγνητοφωνημένη συνέντευξη στο γάλλο φιλόσοφο Αντρέ Γκλυκσμιάν στην οποία περιγράφει ανάγλυφα την κατάσταση της χώρας του. Δημοσιεύουμε αποσπάσματα:

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ ΤΟΥ Α. ΜΑΣΧΑΝΤΩΦ

«... Ο πόλεμος αυτός, όπως κι ο προηγούμενος, είναι ένας δίχως αρχές. Ένα αρπαχτικό κράτος, μια πυρηνική αυτοκρατορία, σκοτώνει λυσσασμένα ένα μικρό ορεινό έθνος. Ο προηγούμενος πόλεμος, πριν τρία χρόνια, πήρε τις ζωές 120.000 ανθρώπων. Ο νέος άρχισε όταν η Τσετσενία ήταν ήδη ερείπια...

“Θα τσακίσουμε τους Τσετσένους!” Αυτό ήταν το σχέδιο, αναπτυγμένο από την προεδρία και επιτηρούμενο από το Βαλόσιν, τον οικονομικό ολιγάρχη Μπερεζόφσκι και το στρατό. Βρέθηκαν τρία προσχήματα για την έκρηξη του πολέμου.

Πρώτο πρόσχημα: κράτηση ομήρων. Η μάλιστα αυτή πηγάζει από τον πρώτο πόλεμο, όταν οι ρώσοι στρατιώτες συλλάμβαναν οποιονδήποτε για να τον ακρωτηριάσουν ή να τον σκοτώσουν. Μεσάζοντες πρότειναν στις οικογένειες να εξαγοράσουν τη ζωή του γιου ή του αδερφού τους. Αν κατηγορείται ότι είχε κρατήσει όπλα κόστιζε 5000 δολάρια. Αν είχε συλληφθεί κατά τη διάρκεια της εκκευρίας 600 δολ. Για το πτώμα η τιμή ήταν 200 δολάρια. Εκεί βρίσκεται η ρίζα του κακού... Διαθέτουμε μια λίστα 125 ατόμων για τους οποίους υπάρχει η υποψία ότι συμμετέχουν στις απαγωγές: όλοι τους εργάζονται, εδώ και ένα χρόνο, στο έκτο τμήμα του ρωσικού υπουργείου εσω-

τερικών. Ο πρώην μωφτής Αχμάντ Καντύροφ, τοποθετημένος απ' τον Πούτιν διοικητής της Τσετσενίας, ηγούνταν της ομάδας των αδερφών Ιαμαντάεφ, ένοχη για φόνους και δεκάδες απαγωγές. Και η KGB στρατολόγησε τον Καντύροφ από το 1982, με το ψευδώνυμο Αδάμ. Μια άλλη συμμορίτικη ομάδα, αυτή των αδερφών Σαϊντοφ διέπραξαν 25 φόνους και απαγωγές. Ο αρχηγός τους Αδάμ Ντενιέφ είναι επίσης εγκάθετος της Μόσχας. Οι ομάδες συναγωνίζονται μεταξύ τους. Για παράδειγμα, η μοσχοβίτικη ΟΜΟΝ (σσ οι ΟΜΟΝ είναι οι ειδικές δυνάμεις του υπουργείου Εσωτερικών) συλλαμβάνει ως όμηρο έναν επιχειρηματία, τον μεταφέρει στην Οσετία όπου τον πουλά σε άλλη ΟΜΟΝ. Αυτή με τη σειρά της τον πουλά στην ΟΜΟΝ Ινγκουσίας που τελικά τον πουλά στην Τσετσενία. Και τότε διακηρύσσεται ότι Τσετσένοι πήραν όμηρο επιχειρηματία και ζήτησαν μεγάλα λύτρα.

Ο κυριότερος αγοραστής ομήρων Μπαρίς Μπερεζόφσκι έπαιξε το ρόλο του. Πάρτε για παράδειγμα την περίπτωση του φωτογράφου Μπρις Φλετιώ. Καταφέραμε να εντοπίσουμε τους εγκληματίες, που δέχτηκαν να τον ελευθερώσουν. Μεταφέρθηκε στο Σατόι. Έκανα έκκληση στο συμβούλιο της Ευρώπης να οργανώσει την ελευθέρωσή του, αφού δε μπορούσα να τον στείλω μέσα από ρωσικά φυλάκια. Και άξαφνα εμφανίζεται ένας μεσάζοντας απ' τη ρώσικη πλευρά προσφέροντας 1 εκ. δολάρια κι ο Μπερεζόφσκι τον ελευθερώνει. Οι Ρώσοι λένε στους Γάλλους: βλέπετε, αντιδράτε στην αντιτρομοκρατική μας επιχείρηση, κι εμείς γλιτώσαμε το συμπατριώτη σας από τα θηρία... Το Κρεμλίνο άρχισε αυτόν τον πόλεμο δήθεν για να βάλει ένα τέλος στο ανθρώπινο εμπό-

ριο το οποίο έφτασε στο απόγειό του κατά το δεύτερο πόλεμο: τα στρατόπεδα διαλογής έγιναν πραγματικά καταστήματα ομήρων και πτωμάτων.

Δεύτερο πρόσχημα: εισβολή στο Νταγκεστάν. Για να καταλάβουμε πρέπει να ανατρέξουμε στις συγκρούσεις μεταξύ Οσετίας-Ινγκουσίας το 1992. Ο ρωσικός στρατός επενέβη στο πλευρό της Οσετίας διότι το Κρεμλίνο ήταν βέβαιο ότι η Τσετσενία θα βοηθούσε την Ινγκουσία και ότι θα είχε ένα πρόσχημα για να της επιτεθεί. Εκείνος ο πόλεμος μπόρεσε να σταματήσει. Σήμερα η αποσταθεροποίηση προήλθε από την εισβολή στο Νταγκεστάν. Επέτρεψε να σπαρθεί δυσπιστία μεταξύ των αδελφών λαών του Καυκάσου.

Τρίτο πρόσχημα: τρομοκρατικές ενέργειες (εκρήξεις στο Μπουινάσκ, τη Μόσχα και το Βολγκοντόνσκ). Η εισβολή στο Νταγκεστάν δεν ήταν αρκετή για να συγκινήσει το ρώσικο λαό. Έπρεπε να τρομοκρατηθεί για να πειστεί να ξανακάνει πόλεμο. Τότε η κυβέρνηση τοποθέτησε τις βόμβες στις πολυκατοικίες... Κανένας Τσετσένος δεν έχει βρεθεί ένοχος μέχρι σήμερα. Αντίθετα, στο Ριαζάν συνελήφθησαν δυο άτομα που προσπαθούσαν να ανατινάξουν ένα κτίριο και ήταν άνθρωποι του FSB.

Αφότου ο στρατός εισέβαλε στο Νταγκεστάν προσπαθούσα να επικοινωνήσω με το Γέλτσιν. Όλες όμως οι προσπάθειες σταματούσαν στο Βαλόσιν. Αποκήρυξα τρομοκρατικές πράξεις και προβοκάτσιες στο Νταγκεστάν αλλά κανείς δεν έδινε σημασία στις εκκλήσεις μου. Επειγόντως κάλεσα τους ηγέτες των Δημοκρατιών νότιου Καυκάσου να υπογράψουμε συνθήκη για τη συλλογική ασφάλεια, αλλά η Μόσχα απα-

γόρευσε τη συνάντηση. Κάνανε τα πάντα για να αποφύγουμε τον πόλεμο.

Νέος πόλεμος: Απ' την αρχή-αρχή του ήταν ένας πόλεμος ενάντια στο λαό. Πρώτα βομβαρδίστηκαν τα χωριά κι ύστερα πυραυλοι “εδάφους-εδάφους” κατέστρεψαν το κεντρικό μαιευτήριο στο Γκρόζνι, το τέμενος Καλίνσκι και την κεντρική αγορά όπου σκοτώθηκαν πάνω από 280 άτομα. Σειρές προσφύγων και τραυματισμένων γίνονταν στόχος. Από την κτηνωδία στη διάρκεια των “εκκαθαρίσεων” δε θα γλίτωναν οι γυναίκες, οι ηλικιωμένοι και τα παιδιά...

... Δεν είχα μεγάλο στρατό και ωθήθηκα να πάρω αποστάσεις από τους συμπολεμιστές μου του πρώτου πολέμου...

Οι ρώσοι στρατηγοί έλπιζαν να καταλάβουν γρήγορα έδαφος, αλλά χρειάστηκαν ολόκληρο χρόνο. Ο χρόνος δουλεύει για μας. Εξάντληση, νύεμα, τεράστιες απώλειες, δυσσαρέσκεια διεθνών οργανισμών – η κοινή γνώμη στη Ρωσία μπορεί ν' αλλάξει. Γι' αυτό προσπαθούμε να διαφυλάξουμε τις δυνάμεις μας. Πάντα λέω στους ρώσους διοικητές: “Έχετε πυρηνικά, έχουμε μόνο χειροβομβίδες. Έχετε στρατό 300000 κι έχουμε μόλις 15-20000. Έχετε ένα τεράστιο κράτος που εμείς δεν έχουμε, μα σας πολεμά κι αυτό είναι ήδη μια νίκη μου και ντροπή για σας”.

Οι δυνάμεις μας έχασαν πάνω από 2.000 άντρες και διπλάσιους τραυματίες. Ανάμεσα στον πληθυσμό 40.000 σκοτώθηκαν. Αυτό είναι τρομερό. Εκατοντάδες χωριά καταστράφηκαν, το Τζοχάρ δεν υπάρχει πια... Αλλά είχε σοβαρές απώλειες (σσ. Ο ρωσικός στρατός): από 15 με 20 χιλ. άντρες, δη-

